

SenLinYu
ALCHEMISED

อัลคิไมสต์

อลิซ แปา
EUX

ELIX
Ignite Your Soul

ALCHEMISED

อัลเคมีสด

SEN LIN YU

อลิซ แปลา

ELIX

แต่เจม ที่หาฉันจนพบ

คำนำสำนักพิมพ์

สงครามทั้งบาดแผลไว้เสมอ ไม่ว่าจะกับฝ่ายชนะ หรือฝ่ายพ่ายแพ้

ALCHEMISED อัลคีไมสต์ คือนวนิยายดาร์กแฟนตาซีที่จะพาผู้อ่านก้าวเข้าสู่โลกอันหม่นมืดหลังสงครามสิ้นสุด แต่บาดแผลเหวอะหะไม่อาจรักษาให้หายขาด ที่นี่แม้แต่ความตายก็ไม่ใช่อุจฉาบ และการมีชีวิตอยู่ไม่ใช่อิสรภาพ มีทั้งการทดลองด้วยศาสตร์แห่งการเล่นแร่แปรธาตุ แปรเปลี่ยนสสารให้อยู่ในการควบคุม ลบเลือนความเป็นมนุษย์ หลอม เปลี่ยนรูป และลดทอนให้เหลือเพียงทรัพยากรหนึ่งในระบบที่โหดร้าย

เรื่องราวเปิดฉากด้วยการตื่นขึ้นของ เฮเลนา มารีโน จากการถูกคงสภาพในโลกที่แทบไม่เหลือที่ยืนให้เธอ ความทรงจำที่แตกสลาย ร่างกายที่ถูกจองจำ และจิตที่อาจถูกดัดแปลงด้วยการแปรธาตุ ทำให้เธอกลายเป็นปริศนา แม้แต่ต่อผู้ครอบครองอำนาจสูงสุดของอาณาจักรเอง เธอต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอดท่ามกลางเศษซากหลังจากสงคราม เหล่าเนโครมันเชอร์ และศาสตร์ที่ถูกใช้เพื่อยึดอำนาจของผู้ชนะ ซึ่งปลุกความตาย ไม่ให้เป็นการจากไปอย่างสงบ

ท่ามกลางความมืดหม่นและการถูกทำลายซ้ำแล้วซ้ำเล่า สิ่งที่ยังคงยืนหยัดอยู่คือความรัก ไม่ใช่ในฐานะความอ่อนหวาน ทว่าเป็นแรงยึดเหนี่ยวสุดท้ายของตัวละคร เป็นการต่อสู้เพื่อปกป้องกันและกันจากทุกสิ่งที่ยพยายามแปรธาตุพวกเขาให้กลายเป็นอย่างอื่น พวกเขาถูกบังคับให้แข็งแกร่งเกินกว่าที่มนุษย์ควรจะเป็น แต่ยังคงเลือกรักอย่างสุดหัวใจ และยืนยันว่าต่อให้ทุกสิ่งถูกแปรเปลี่ยนให้บิดเบี้ยวเพียงใด หัวใจของมนุษย์ก็ยังไม่ยอมจำนน

นวนิยายเล่มนี้ขายลิขสิทธิ์ไปกว่า 23 ภาษาตั้งแต่ยังไม่ได้ตีพิมพ์ สำนักพิมพ์อีลิคซ์จึงตั้งใจนำผลงานมาส่งถึงมือผู้อ่านชาวไทย และเผารอวันที่ผู้อ่านจะเข้าใจว่า ทำไม ALCHEMISED อัลคีไมสต์ จึงเป็นที่พูดถึงทั่วโลก

จากใจผู้แปล

สงครามไม่เพียงทำลายเท่านั้น แต่ยังสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ด้วย
ทว่าสิ่งที่สงครามสร้างขึ้นนั้นคือปีศาจ

เฮเลนาและเคนต่างก็เป็นคนธรรมดาทั่วไปซึ่งติดอยู่ในสงครามที่แอบเล็ด
ผลพวงจากการทดลองและการถูกรุกรานในช่วงสงครามทำให้เคนแทบไม่เหลือ
ความเป็นมนุษย์ ในสายตาคนทั่วไปแล้วเขาคือปีศาจที่เป็นตัวแทนของอำนาจ
อำมหิตที่ใครๆ ต่างเกรงกลัว ฆ่าคนไม่เลือกหน้าเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง และ
ถึงสงครามจะจบไปแล้วก็ยังก่อให้เกิดบาดแผลต่อเฮเลนาในฐานะเชลยสงคราม
จากการถูกล่วงละเมิดทั้งทางกายและทางจิตใจ รวมถึงการถูกระทำความรุนแรง
ทางเพศโดยผู้มีอำนาจของรัฐ สิ่งที่เขาเฝ้ากับเคนและเชลยสงครามอีกจำนวนมาก
ประสบทำให้คนเหล่านี้สูญเสียความเป็นมนุษย์จนกลายเป็นทรัพยากรที่ไร้หนทาง
จะขัดขืนต่อผู้มีอำนาจ ในบางรายที่แม้จะตายไปแล้วก็ยังถูกปลุกชีพเป็นทาสฝีมือ
ที่ได้แต่ทำตามคำสั่งของผู้เป็นนายเท่านั้น

ในระหว่างที่แปลหนังสือเล่มนี้ ผู้แปลรู้สึกว่าการอ่านน่าเสียดายเมื่อได้ยินข่าว
การสู้รบและความขัดแย้งแทบไม่เว้นแต่ละวันตามมุมต่างๆ ของโลก สงคราม
ไม่เคยหมดไป ไม่ว่ามนุษย์จะเห็นความสูญเสียมาขนาดไหนก็ตาม

ผู้แปลขอขอบคุณสำนักพิมพ์อีลิคซ์และผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่ร่วมกัน
ถ่ายทอดเรื่องราวซึ่ง SenLinYu ผู้เขียนร้อยเรียงขึ้นอย่างซับซ้อน โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งคุณพรกวิณทร์ แสงสินชัย บรรณาธิการต้นฉบับที่ช่วยขัดเกลาให้หนังสือ
แปลเล่มนี้ชัดเจนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และขอขอบคุณมธุรินและคุณรดา มิตรทาง
วรรณกรรมของผู้แปลที่ได้ให้คำปรึกษาในหลายๆ ส่วนของหนังสือเล่มนี้ที่ยาก
แก่การทำความเข้าใจ และคอยเป็นกำลังใจให้ผู้แปลตลอดการทำงาน

บันทึกผู้เขียน

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องแต่งซึ่งสำรวจแง่มุมมืดมนหลายด้านเกี่ยวกับสงครามและการเอาชีวิตรอด โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน ดุรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับบันทึกเนื้อหาได้ที่ท้ายเล่ม

ภาคหนึ่ง

อารัมภบท

U าวครึ่งเฮเลนาสงสัยว่าเธอยังมีดวงตาอยู่หรือเปล่า ความมืดที่ห้อมล้อมเธอไม่เคยสิ้นสุด ตอนแรกเธอคิดว่าถ้ารอนานพอ แสงสว่างสักวาบจะปรากฏขึ้นหรือใครสักคนจะมา กระนั้นไม่ว่าเธอจะรอนานขนาดไหนก็ไม่มีเลย

มีเพียงความมืดไร้ที่สิ้นสุด

เธอมีร่างกาย เธอรู้สีกว่ามันห่อหุ้มเธออยู่ราวกรงขัง แต่ไม่ว่าจะพยายามหรือมุงมันสักเท่าไรก็ไม่อาจทำให้มันยับได้ มันล่องลอยเฉื่อยชาและไม่ตอบสนอง ยกเว้นเมื่อเกร็งกระดูกจนแรงตึงเกิดไฟกระชากขึ้นในตัว เป็นกระแสไฟฟ้า สั่นสะเทือนฉับพลันไปทั่วร่างเธอ เริ่มที่ท้ายทอยและทำให้กล้ามเนื้อทุกมัดในร่างกายหดเกร็งรุนแรง แล้วจู่ๆ ก็หายไปเช่นเดียวกับตึงตัว นี่เป็นความรู้สึกเกี่ยวกับเวลาเพียงอย่างเดียวที่เธอมี

มันเกิดขึ้นเพื่อให้แน่ใจว่ากล้ามเนื้อจะไม่ฝ่อลีบไปหมดระหว่างที่ร่างกายเธออยู่ในภาวะคงสภาพ เฮเลนาจำรายละเอียดส่วนนั้นได้ จำได้ว่าเธอถูกนำตัวมาไว้ที่นั่นในฐานะนักโทษ ถูกรักษาสภาพไว้ แต่สักวันหนึ่ง ใครสักคนจะมารับตัวเธอ

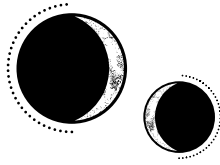
ตอนแรกเธอนับเวลาระหว่างช่วงเกิดไฟกระชากแต่ละครั้งเพื่อคำนวณ

ความถี่ ที่ละวินาที หนึ่งหมื่นแปดร้อย ทุกสามชั่วโมงไม่มีขาด เหมือนเดิมเสมอ
จากนั้นเธอนับจำนวนครั้งที่เกิดไฟกระชาก แต่เมื่อจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เธอหยุด
กลัวที่จะรู้

เธอบังคับตัวให้จดจ่อกับสิ่งอื่น ไม่ใช่การรอคอย ไม่ใช่ความไร้ที่สิ้นสุด
ไม่ใช่ความมืด เธอต้องรอ เธอจึงกำหนดกิจวัตรให้ตัวเองเพื่อให้สมองยังคง
แจ่มชัด เดินในจินตนาการ หน้าผาและท้องฟ้า ไปสถานที่ทั้งหลายที่เธอเคยไป
หนังสือทั้งหลายที่เธออ่าน

เธอต้องทน ต้องตื่นตัวไว้ แบบนั้นแล้วเธอจะพร้อม เธอต้องพร้อม
อยู่เสมอ

เธอจะไม่ยอมให้ตัวเองเลือนหาย

บทที่ 1

เมื่อแสงสว่างเกิดขึ้น มันแทบผ่าทะลุโลกเฮเลนาเปิดออก
มีเสียงกรีดร้อง

"เวรเอ๋ย! คนนี้ตื่นได้ยังไงนะ" เสียงหนึ่งดังแหวกความเจ็บปวดแสนสาหัส
ทางประสาทสัมผัส

แสงสว่างที่มัวทึบเธอ ตะปุดอกทะลุดวงตาเธอ ฝังลึกเข้าไปในทะลุโลก
เหล่าเทพ ตาเธอ

เธอตื่นพราด แสงเจิดจ้าที่โหว่พร่า เฝยงวบ ของเหลวไหลแผดเผาแสงคอ
เธอ เสียงลั่นอื้ออึงในหู

นิ้วลื่นปลานจิกแขนเธอ ลึกถึงกระดูก ดึงตัวเธอขึ้น อากาศกระแทกเข้า
ปอดเธอ ปอดหดเกร็งเมื่อของเหลวย้อนกลับขึ้นมา

"เจตคงสภาพเวรนี้ จับไม่ถนัดเลย ทำให้หล่นหุบปากที! จะจมแล้ว"

ศีรษะเธอกระแทกบางอย่างตอนร่วงหล่น หินหยาบบาดมือเธอ เธอ
ตะกายอย่างหน้ามืดตามัว พยายามยันตัวขึ้น เธอหลับตาแน่น แต่แสงสว่างก็
ยังคงเป็นมิดในทะลุโลก วัตถุแข็งหลุดออกจากหลังคอเธอ แล้วบางอย่างอุ่นและ
เปียกก็ไหลไปบนผิว

"ตื่นได้ยังไงวะ น่าจะมีใครจ่ายยาให้คนนี่ผิดขนาด อย่าให้คลานหนีไปละ"
แขนเธอถูกจับไว้อีกครั้ง แล้วเธอถูกยกขึ้นจากพื้น
เธอสะดุ้งตัวหลุดออก บังคับตาให้ลืมขึ้น ที่เธอมองเห็นมีเพียงสีขาวจน
ตาพร่า เธอพุ่งไปหามัน
"นังบ้านี่ แกทำฉันเป็นแผล!"
ความเจ็บปวดระเบิดไปทั่วหลังศีรษะ

ยังคงสว่างอยู่ตอนเธอได้สติอีกครั้ง

มันกลับคืนมาช้าๆ รวากับเธออยู่ในน้ำ แหวกหายไปสู่วิวน้ำที่กระเพื่อมอยู่
สุดเอื้อมนี้เอง สติลัมปชัญญะซึมซาบกลับมา ตาเธอหลับอยู่ แสงสว่างอยู่ถัดจาก
เปลือกตาไป เธอรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดจากมันแล้ว

เธอนอนอยู่บนสิ่งแข็ง โต๊ะเย็น โลหะเฉื่อยของโต๊ะอยู่ใต้นิ้วมือเธอ

เธอพอฟังเสียงพูดออกได้รางๆ อู้้อแต่อยู่ใกล้

"ว่ายังไง" เสียงผู้หญิง "มีคนอื่นไหม"

"ไม่มีครับ" เสียงผู้ชาย เสียงแรกจากก่อนหน้านี้ "เราเอาที่เหลื้อออกมา
แล้ว มีแค่คนนี่ที่จับเก็บผิด"

"และเขาได้สติอยู่ตอนคุณเปิดถึงหรือ"

"ใช่แล้วครับ เริ่มกรีดร้องตอนเราเปิดฝาและยกตัวขึ้น หัวใจจะวายแน่
ผมบอกเลย วิลเลียมส์ตกใจมากจนเกือบทำหล่นจนหมดแล้วพอเราเอาออกมาได้
ก็เกรี้ยวกราดเป็นบ้า ชวนผมและเลยกว่าเราจะทำให้หมดสติไป มีสายเสียบ
เข้าเส้นเลือดและอะไรๆ ก็อยู่ครบ แต่ยาระงับความรู้สึกปิดอยู่ น่าจะมีใคร
ไปชนเข้า"

"นั่นไม่ได้อธิบายว่าทำไมคนนี่ถึงไม่มีประวัติ" ผู้หญิงกล่าว "ดูแปลกๆ นะ"

"น่าจะรีบทำนะครับ คงไม่ได้เก็บมานานเท่าไร แม้แต่พวกที่จับเก็บอย่างดี
ส่วนใหญ่ก็ตายแล้ว หลายถึงเป็นแค่หน้าซุกับกระดูก" ผู้ชายคนนั้นหัวเราะ

อย่างประสาเสีย

"เราจะรู้มากขึ้นเมื่อฉันเอาไปไว้ที่ส่วนกลางแล้ว" ผู้หญิงกล่าว เสียงเธอฟังดูไม่แยแส "คุณทำถูกแล้วที่แจ้ง รายนี้ผิดปกติ บอกฉันด้วยว่าที่เหลื้อมีที่รายที่ตื่น ศพไหนที่ยังสภาพสมบูรณ์พอให้ปลุกชีพก็ส่งไปที่เหมืองซะ ส่วนพวกมีชีวิตก็ไปนิคม"

"แน่นอนครับ แล้วคุณจะพูดถึงผมในทางที่ดีใช่ไหม จะมีความหมายมากเลยถ้ามาจากคุณ" ชายผู้นี้ฟังดูเปี่ยมความหวัง เสียงหัวเราะเบาๆ ของเขาฟังดูฝืนๆ "ผมมันก็มีแต่จะแก้ตัวลงทุกวัน"

"ท่านเนโครมันเซอร์สูงสุดมีคำร้องมากมายต้องพิจารณา ผลงานของคุณจะไม่ถูกลืม เตรียมรถบรรทุกไว้สำหรับเคลื่อนย้ายด้วย"

เสียงฝีเท้าดังห่างออกไป ตามด้วยเสียงถอนใจหุดหิด

"ไม่จำเป็นต้องสร้างทำเป็นไม่ได้สติหรอกนะ ฉันรู้ว่าเธอตื่นอยู่ ลืมตาสี" หญิงคนนั้นพูด "ฉันปรับเปลี่ยนประสาทสัมผัสของเธอแล้ว แสงน่าจะไม่จำเกินไป"

เฮเลนามองผ่านหน้าต่างอย่างระมัดระวัง

โลกรอบตัวเธอมีดสลัวเป็นสีอมเขียว รูปร่างทั้งหมดคล้ายเงามืด ร่างคนร่างๆ ขยับอยู่ทางขวาของเธอ

ตาเธอมองตามอย่างเฉื่อยชา

"ดี เธอกำลังทำตามคำสั่งและมองตามการเคลื่อนไหว"

เฮเลนาพยายามพูด แต่เสียงสุดท้ายใจแทบต๋องออกมา

มีเสียงกตปាកากดังกริกและเสียงพลิกกระดาก

"เอาละ นักโทษหมายเลข 1273 หรือว่าเป็นนักโทษหมายเลข 19819 กันแน่ เธอมีหมายเลขผู้ต้องขังสองหมายเลข และคุณนี่ก็ไม่มีประวัติของทั้งสองหมายเลขเลย เธอพอจะมีชื่อไหม"

เฮเลนาไม่พูดอะไร ตอนนี้อยู่เมื่อเรื่องแสงไม่น่าสะพรึงกลัวแล้ว เธอก็คิดออกบ้างเล็กน้อย เธอยังเป็นเชลยอยู่

หญิงผู้นั้นทำเสียงฮึดฮัดหมดความอดทน "เธอเข้าใจฉันหรือเปล่า"

เฮเลนาไม่ตอบสนอง

"เอาเถอะ ฉันว่าคงจะคาดหวังมากไม่ได้ อีกเดี๋ยวเราก็จะได้รู้อยู่ดี แกนะ เอาตัวเขาไป"

ร่างนั้นพร่าเลือนหายไป แล้วร่างใหม่ปรากฏขึ้น ผิวหนังเย็นแตะข้อมือเธอ กลิ่นสารเคมีกันเสียและเนื้อเก่าๆ จูนก็แสบจมูก ทาสีดิบ เธอพยายามมอง ไปหน้าให้ออก แต่ตาเธอเอาแต่จะเบนไป ไม่ยอมจับภาพให้ชัด

โต๊ะเริ่มสั่นเมื่อถูกเข็นไปบนพื้นหิน แผ่ออกทั่วกะโหลกเธอเข้ามาในฝัน จากนั้นก็สว่างจ้าเหลือเกิน เหมือนถูกเข็มแทงเข้าจอประสาทตา เธอแปลงเสียงร้องอื้อ หลับตาแน่นอีกครั้ง

เคลื่อนไหวเอียงวูบขึ้นด้านบนชนคลื่นเหียน แล้วทุกอย่างก็มีตกลงอีกครั้ง เสียงติดเครื่องยนต์ดังกระหึ่มข้างใต้เธอที่ไหนสักแห่ง

เธอต้องหนี เธอพยายามขยับตัวแล้วรู้สึกวุ่นวายกระทบกัน

"อยู่นิ่งๆ" เสียงผู้หญิงคนนั้นกลับมาทันใด ใกล้มาก

เฮเลนาสะบัดตัวหนี ลมหายใจเธอหอบถี่และมือเท้าบิดขึ้นสายยืด เธอต้องหนี เธอต้อง--

"อย่าทำให้ฉันต้องเหนื่อยไปกว่านี้เลย" ผู้หญิงคนนั้นกล่าวเสียงเย็นเยียบ

นิ้วมือจับฐานกะโหลกเฮเลนา และพลังงานสั่นสะเทือนระลอกหนึ่งท่วมทับไปทั่วสมองเธอ

ความมืดอีกครั้ง

แรงกระตุกเจ็บปวดแสนสาหัสและความหวาดกลัวจะทันหันกระชากเฮเลนาให้กลับฟื้นคืนสติ

เธอติดตัวขึ้น ตาเบิกกว้าง ทันเห็นเข็มฉีดยาถูกดึงออกพอดี สายโซ่สะบัดผิง แล้วเธอร่วงกลับลง หัวใจเต้นรัวเร็ว ทุกจังหวะปวดตุบราวกับถูกแทงทะลุ

"เอาละ" เข็มฉีดยาถูกทิ้งลงบนลาดโลหะดังกุกกักที่ไหนสักแห่งทางขวา "นั่นน่าจะทำให้เธอมีสติและพูด"

ผู้หญิงคนเมื่อ

เฮเลนาก็ไม่ได้อยู่บนโต๊ะหรือรถบรรทุกอีกต่อไปแล้ว ที่นอนแข็งๆ อยู่ใต้
ตัวเธอ กลิ่นปลอดเชื้อฉุนๆ ของสารฆ่าเชื้อคลอรีนไปทั่ว

เพดานสีเทาที่มึนปรกปรกอยู่เหนือศีรษะ

ท่ามกลางความเจ็บปวด จู่ๆ พลังงานก็พุ่งพล่านไปตามเส้นเลือด ทวีขึ้น
เป็นความร้อนแผดเผาที่ลุกไหม้ในมือเมื่อเธออมมัน เธอรู้สึกได้ว่าสติสัมปชัญญะ
คมชัดขึ้นและทุกอย่างสว่างไสวขึ้น กระจำจืดจาง เธอเอี้ยวตัว โลหะกตลงที่ข้อมือ

"อย่าเขี้ยวนะ เธอจะกระตุกหักก่อนหลุดจากกัญแจมือได้" ตอบคำถาม
ฉันทมาและฉันทมาจให้เธอลุกขึ้นก่อนยาจะหมดฤทธิ์ ฉันทมาเข้าใจไม่อย่างนั้นแล้ว
จะเจ็บปวดที่เดียวละ"

เฮเลนาก็ขยับตัวไม่ได้ แต่เธอรู้สึกว่าการคิดกลับเริ่มแล่นเร็วขึ้น ยานิดนั้น
สารกระตุ้นประสาทฤทธิ์แรงสักชนิด พลังงานที่ถูกกักอยู่ข้างในตัวเธอหลังไหล
เข้าสมอง แล้วความคิดที่กระเจิดกระเจิงด้วยความตื่นตระหนกก็หล่นลงจนจืดจาง
กระจำจืด

"เฮเลนา มาริโน เธอ" -- มีเสียงพลิกกระดาศ -- "ควรจะตายไปแล้ว
ตามที่แฟ้ม 1273 ของเธอระบุ เธอถูกกำหนดไว้ให้คั้ทิ้งเนื่องจากมี 'อาการ
บาดเจ็บสาหัส' ที่ไม่ได้ระบุเฉพาะเจาะจง แต่ตามแฟ้ม 19819 บอกว่าเธอได้รับ
เลือกให้ถูกคงสภาพ" พลิกกระดาศอีก "อย่างไรก็ดี ไม่มีประวัติว่าเธอเคยไปที่นั่น
หรือผ่านกระบวนการ" ผู้หญิงคนนั้นดูดฟัน "เธอไม่อยู่ที่ไหนเลยในระบบจัดเก็บ
เอกสารของเราตั้งแต่เดือนออกัสตัสเมื่อปีที่แล้ว ลิบลิ่เดือน และตอนนี้เราพบเธอ
อยู่ในโกดังคงสภาพที่เธอไม่เคยถูกส่งไปนั่นเอง เป็นไปได้ยังงั้น"

เฮเลนาก็พริบตาซ้าๆ พยายามประมวลข้อมูล ลิบลิ่เดือนหรือ

"เห็นชัดว่าไม่มีใครรอดชีวิตจากการถูกคงสภาพนานขนาดนั้นได้ ต่อให้เป็น
หกเดือนในสภาวะสมบูรณ์แบบก็ยังแทบเป็นไปไม่ได้ และเธอไม่ได้ถูกจัดเก็บอย่าง
เหมาะสมด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นแล้วเธอมาจากไหน และใครเอาเธอไปไว้ที่นั่น"

เฮเลนาก็เบือนศีรษะไปทางอื่น ปฏิเสธที่จะตอบ

ผู้หญิงคนนั้นทำเสียงฮัมในคอ ก้าวเข้ามาใกล้ขึ้น "เธอไม่ได้กำลังเดือดร้อน

หอรกนะ บอกความจริงกับฉันมาแล้วทั้งหมดนี้ก็จะจบ เธออยู่ที่ไหนก่อนถูก คงสภาพ"

คำถามนั้นเปล่งด้วยเสียงขัดถ้อยขัดคำซ้ำๆ

เฮเลนาไม่พูดอะไร แม้ว่าชากรไกรอยากขยับใบจะขาด ร่างกายเธอเริ่ม สั่นเทิ้มเมื่อหัวใจเต้นสลับจิตยาเข้าไปในเส้นเลือดลึกขึ้น

ไม่เหลือใครให้ปกป้องแล้ว แต่เธอปฏิเสธจะให้ความร่วมมือกับผู้จับกุม ไม่ยอมช่วยให้ละโรง่ายขึ้นทั้งนั้นสำหรับพวกเขา แม้กระทั่งระบบจัดเก็บเอกสาร

อีกอย่าง เธอไม่เคยอยู่ที่อื่น

"เธอ อยู่ ที่ไหน ก่อนถูกคงสภาพ" ผู้หญิงคนนั้นพูดเสียงดัง

คอหอยเฮเลนาตีบตัน พยายามไม่แม้แต่จะนึกถึงคำตอบ เพราะเธอถูก จิกทั้งเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเมื่อหวนนึก

ก่อนหน้าโกดัง เธอถูกจับพร้อมทุกคน ถูกมัดเข้ากรงแน่นชนิดหน้าหอคอย เล่นแร่แปรธาตุ ตรงที่นักโทษทั้งหมดถูกนำตัวมาเพื่อเป็นประจักษ์พยานต่อ "การ เฉลิมฉลอง" การสิ้นสุดสงคราม

เธอยังคงได้กลิ่นควันและเลือดท่ามกลางความร้อนของฤดูร้อน ได้ยินเสียง โห่ร้องโหวกเหวกตอนบรรดาผู้นำกองกำลังฝ่ายต่อต้านตาย เสียงกรีดร้องของ พวกเขาแผ่วหายไป มองดูพวกเขาตาย และรู้ว่ามันยังไม่จบ กระทั่งตอนนั้น

เนโครมันเซอร์บางคนในฝูงชนรีบออกมาข้างหน้า กระตือรือร้นจะอวดฝีมือ และภายในไม่กี่วินาทีร่างไร้ชีวิตก็จะลุกขึ้นอีกครั้ง คนที่เฮเลนาเชื่อใจหรือปฏิบัติ หน้าที่ได้บังคับบัญชาถูกปลุกให้มีชีวิตขึ้นใหม่ เป็นทาสผิวดิบ ซากศพมนุษย์กล กลงเปล่า พวกเขาถูกผ่าเปิด ผิวเหวอะเป็นริ้วๆ อวัยวะภายในถูกควั่นออก ดวงดาวว่างเปล่า ใบหน้าหย่อนห้อย และพวกเขาจะถูกใช้ให้ฆ่า "ผู้ทรยศ" คนต่อไป อย่างโหดเหี้ยมยิ่งขึ้นไปอีก

การประหารชีวิตดำเนินไปไม่หยุดจนกระทั่งอากาศเป็นสีแดงด้วยละออง เลือด

ร่างไร้ชีวิตของนายพลไททัส บายาร์ดถูกใช้ฆ่าภรรยาของเขา อย่างซ้ำๆ เขาถูกสั่งให้กินชิ้นส่วนของเธอเมื่อเขาฆ่าเหละมันออก

แต่ละความตายเชือดเฉือนเศษเสี้ยวของเฮเลนาออกไปจนกระทั่งเกิดเป็น โพรงแห่งความเศร้าโศกขึ้นข้างในอกเธอ เมื่อไม่เหลือใครควรค่าให้ฆ่าต่อหน้า สาธารณชนอีก พวกเขาก็จับเธอไปใส่ในถังคงสภาพ

นักโทษคนอื่นๆ ไม่ได้สติตอนถูกทำให้เป็นอัมพาต เข้มถูกแทงเข้าเส้นเลือด ท่อสอดเข้าจมูก หน้ากากช่วยหายใจถูกสวมบนใบหน้า แต่ไม่ใช่กับเฮเลนา

เธอถูกทำให้ตื่นอยู่ ตระหนักถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอด้วยความสยดสยอง ของการติดอยู่ในที่แคบ ขณะเธอถูกขังไว้ในร่างกายตัวเองแล้วถูกทิ้งไว้ในความมืด รอคอยให้ใครสักคนมารับ

ไม่เคยมีใครมา

นิ้วดีดตรงหน้าเฮเลนา กระชากเธอจากความทรงจำ ผู้หญิงคนนั้นถลึงตา จ้องเธออยู่

"ฉันจะไม่ยอมให้ระบบจัดเก็บเอกสารผิดพลาดมาทำลายชื่อเสียงของฉัน ถ้าเธอจะไม่ตอบ ฉันก็จะเลิกทำแบบง่าย"

เฮเลนาสะดุ้งหนี

"เห็นไหม เธอเข้าใจฉันนี่นา"

กระเพาะเธอหดตัว แต่เธอกัดกรามไว้

ผู้หญิงคนนั้นก้าวเข้ามาใกล้ขึ้น ดวงตาเฮเลนาพยายามมองเธอให้ออก ใบหน้าเหลี่ยม ริมฝีปากม้มอย่างหมดความอดทน เครื่องแบบแพทย์

"บางทีอาจจะต้องใช้ตัวอย่าง" มือผู้หญิงคนนั้นแตะคอเฮเลนา เฮเลนา สูดหายใจแรงเมื่อพลังงานเย็นแผดเผาปลุกปล้ำในตัวเธอ ไปยังกระดูกสันหลัง ของเธอ

พลังงานนี้ไม่ใช่กระแสไฟฟ้าสั่นสะเทือนจับปล้นเหมือนในถัง มันออกจาก มือผู้หญิงคนนั้น เจาะเข้ามาในเฮเลนาราวเข็ม พลังงานที่ส่งผ่านเส้นทิ้งไปทั่วตัว รวากับเธอเป็นส้อมเสียง จนกระทั่งทั้งคู่สิ้นพลังไปด้วยความยาวคลื่นเดียวกัน

ผู้หญิงคนนั้นกำนิ้วมือนั่น ความเจ็บปวดปลุกปล้ำไปตามทุกเส้นประสาท ในร่างกายเฮเลนา เธอสูดหายใจแรง กรีดร้องไม่เป็นภาษา ร่างกายหดเกร็ง มือกระชากขึ้นกุญแจมือ

"อยู่นิ่งๆ"

มือสับแต่แล้วเฮเลนาก็อ่อนเปลี้ย เธอไม่รู้สึกลึงอะไรเลยต่ำจากหน้าอกลงไป รวากับกระดูกสันหลังถูกสับัน เลือดของเธอคำรามอ้ออิงด้วยความตื่นตระหนก

มือผู้หญิงคนนั้นโบกหนึ่งครั้ง แล้วห้วงว่างเปล่าไร้ความรู้สึกก็หายไป

นิ้วหยาบกร้านเพราะสบู่เคลื่อนไปตามแขนเฮเลนอย่างอันตราย

"ที่นี่เข้าใจแล้วใช่ไหม"

กังวานของผู้หญิงคนนั้นยังคงแล่นไปทั่วตัวเธอราวกระแสน้ำ เป็นคำเตือนอยู่ภายใน เฮเลนารู้สึกหน้าสั่นเทาจนได้ เธอน่าจะตระหนักได้ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นวิวัฒน์เซอร์ คู่แฝดภาคตรงข้ามของเนโครมันซี ใช้กับคนเป็นแทนที่จะเป็นคนตาย

"นี่ก็แล้วเชื่อว่าเธอจะคิดตามได้ มาลองกันอีกทีนะ"

ลำคอเฮเลนาคีบตัน ดวงตาร้อนผ่าว ทุกเส้นประสาทเจ็บแปลบรุนแรง เลือดล้นอ้ออิงในหู ตอบแล้วจะมีอันตรายอะไรกันล่ะ

"เธอมาจากที่ไหน"

"กกกก-- ดด-- ก-- ดัง--" เฮเลนาคับคั้นให้ร่วมมือ

"ไม่เอาภาษาต่างชาติฟังไม่รู้เรื่องนั่น พูดภาษาพาลาเดียสิ" ผู้หญิงคนนั้นพูดเสียงเฉียบขาด

ภาษาพาลาเดียไม่มีเสียงหน้อย หญิงผู้นี้พูดภาษาถิ่นของทางเหนือ เฮเลนอยากบอกเธออย่างนั้นแต่คิดว่าบอกไปก็คงไม่ช่วยอะไรขึ้นมา เธอกลืนน้ำลายและลองใหม่ แต่ลิ้นของเธอปนเปทุกอย่างเข้าด้วยกันเป็นเสียงอ้อแอ้

ผู้หญิงคนนั้นถอนใจ "ทำไมพวกนักสู้ฝ่ายต่อต้านอย่างเธอถึงทำฉันเสียเวลาอยู่เรื่อยเลยนะ บางทีถ้าเราซื้อตสมองเธอ เธออาจจำได้ว่าภาษาที่ถูกต้องพูดยังไง"

คราวนี้เธอจับศีรษะเฮเลนากังวานระลอกหนึ่งพลุ่งพล่านจากทั้งสองฝั่งราวฉาบถูกตีเข้าด้วยกัน

ทุกอย่างกลายเป็นสีแดง เสียงกรีดร้องหลุดจากลำคอเฮเลนเหมือนเสียงสัตว์

มือทั้งสองชักกลับ "อะไรกันนะ"

เฮเลนาไม่แน่ใจว่าผู้หญิงคนนี้กำลังวิ่งเป็นวงกลมอยู่เหนือศีรษะเธอหรือว่า
ห้องกำลังหมุน

"นี่มันอะไรกัน ใครทำอย่างนี้กับเธอ"

เฮเลนาจ้องมองขึ้นข้างบนอย่างงงงั้นขณะสีแดงเลื่อนหายไปจากสายตา
สองมือเธอบิดเกร็งและชัก สั่นกระตุกกระชากขึ้นสายโซ่ เธอไม่รู้ว่าคำถามนั้น
หมายความว่าอะไร

"มีใครทำอะไรบางอย่างกับสมองเธอ" หญิงผู้นั้นกล่าว ฟังดูงงงเงงแต่ก็ตื่นเต้น
อย่างน่าประหลาดด้วย "เป็นการแปรธาตุอะไรสักอย่าง ฉันไม่เคยพบแบบนี้
มาก่อนเลย ฉันจะรายงานเรื่องนี้ ฉันต้องการผู้เชี่ยวชาญ เธอ—" ผู้หญิงคนนั้น
ชะงัก "ไม่มีชื่อเรียกสิ่งนี้! ฉันจะต้องคิดชื่อเรียก..."

ดูเธอจะพูดกับตัวเองเสียเป็นส่วนใหญ่ "แนวก้นจากการแปรธาตุในสมอง
เป็นไปได้ยังไงกัน ฉันไม่เคย...มี--รูปแบบอยู่ในนั้น"

เธอสัมผัสเฮเลนาอีกครั้ง เฮเลนาผงะ แต่คราวนี้กังวานนั้นไม่ได้มีเพื่อ
ทรมาน เป็นเพียงพลังงานสั่นสะท้านไปในสมองเธอและเปลี่ยนทุกอย่างเป็นสีแดง
ฉานอีกครั้ง

"นี่เป็นผลงานของมืออาชีพที่ประณีตงดงาม วิวิมันเซอร์เขียนจิตสำนึก
ของมนุษย์ใหม่ด้วยมือ"

เฮเลนานอนอยู่ ไม่เข้าใจ

ใบหน้าหญิงผู้นั้นเข้ามาใกล้จนเฮเลนาเห็นดวงตาสีฟ้าและริ้วรอยลึก
ระหว่างตาและรอบปาก เธอจ้องมองเฮเลนาด้วยความสนใจสนใจแรงกล้า

"ถ้าเบนเนตยังอยู่ที่นั่นก็ เขาจะทิ้งกับผลงานแม่นยำขนาดนี้" กังวานที่สั่น
ไปในสมองเฮเลนานั้นจำเป็นต้องได้รากับมีนิ้วมือไล่ไปในกะโหลกเธอ ดวงตาสีอ่อน
ของผู้หญิงคนนั้นเหม่อลอยขณะเธอลงมือ "ถ้าเกิดผิดพลาดแม้แต่น้อยนิดที่สุด
ตรงไหนสักแห่งละก็ เธอจะไต่กลายเป็นผัก แต่ใครก็ตามที่ทำสิ่งนี้คงเธอไว้แบบ
แทบไม่บุบสลายโดยสิ้นเชิง นี่มันอัจฉริยะ"

"อะละ -- ไร" เฮเลนาพูดออกมาเป็นคำชัดเจนได้ในที่สุด

"ฉันอยากรู้...มันหน้าตาเป็นยังไงนะ" ผู้หญิงคนนั้นเดินจากไป แล้วกลับมาในอีกหนึ่งนาทีก่อนให้หลัง ถือแผ่นกระจกมาด้วย

เฮเลนาเขม่นมองแล้วจำวัตถุนั้นได้ ฉากกังวาน ใช้บ่อยๆในการนำเสนอทางวิชาการและหัตถการทางการแพทย์เล่นแร่แปรธาตุ แก๊สชนิดหนึ่งใช้อนุภาคแบบทำปฏิกิริยาสะท้อนรูปร่างและรูปแบบของการส่งผ่านกังวาน

ผู้หญิงคนนั้นถือกระจกไว้เหนือศีรษะ มืออีกข้างวางทาบนานาผาเฮเลนาแล้วส่งกังวานไปทั่วกะโหลกของเธอ ภาพในตาเธอกลายเป็นสีแดงอีกครั้ง แต่เฮเลนาเขม่นมองฝ่าไปและดูขณะเมฆสลับระหว่างบานกระจกเปลี่ยนเป็นรูปร่างสมอมมนุษย์เลาๆ จากนั้นกลายเป็นเครือข่ายเส้นสายที่ไม่อาจทำความเข้าใจได้พาดพันอยู่ทั่ว

"ฉันว่าเธอคงไม่เข้าใจเรื่องนี้เลย แต่ลองนึกภาพดูนะว่าจิตของเธอเป็น...เมืองหนึ่ง ความคิดเธอแล่นไปตามท้องถนนต่างๆ เพื่อให้ถึงจุดหมายปลายทางเส้นพวกนี้ที่เธอเห็นคือถนนของเธอที่ถูกวางเส้นทางใหม่ มีแนวกันที่รังสรรค์ขึ้นด้วยการแปรธาตุ แล้วแทนที่จะเป็นไปตามแบบแผนตามธรรมชาติในสมอม ใครสักคนสร้างเส้นทางทางเลือกขึ้น บางบริเวณถูกตัดออกไปเลย ฉันนึกภาพไม่ออกว่าทำได้ยังไง...ทักษะที่ต้องใช้นั้นช่าง..."

คำพูดเธอเจิบหายไป เธอวางฉากหลบไว้แล้วมองเฮเลนาอย่างค้นหา

"ใครทำอย่างนี้กับเธอ" คำถามนั้นดัง ช้า และเน้นเสียงเกินเหตุ

เฮเลนาเพียงแค่ส่ายศีรษะ

สีหน้าหญิงผู้นั้นแข็งกร้าวขึ้นอย่างน่ากลัว แต่แล้วเธอก็คิดใหม่ "ฉันว่าเธอคงไม่รู้ ดูจากสภาพสมอมแล้ว เธอจำชื่อตัวเองได้ก็น่าจะโชคดีแล้ว เธอคงเป็นนักเรียนวิชาเล่นแร่แปรธาตุสินะ" เธอเคาะกุญแจมือโลหะรอบข้อมือเฮเลนาอย่างเกียจคร้าน

เฮเลนาพยักหน้าระแວดระวัง

"และเป็นชาวต่างชาติ เห็นชัดเลย" เธอมองเฮเลนาหัวจดเท้า

เฮเลนากลืนน้ำลาย "เอทริส"

"อ้อ งั้นก็จากบ้านมาไกลทีเดียว เธอจำชุดองค์ประกอบกังวานของเธอได้"

หรือเปล่า"

"หลากหลาย"

"อืม" ผู้หญิงคนนั้นขมวดคิ้ว เธอพิจารณาเฮเลนทำให้ละเลียดขึ้น "เดี๋ยวนะ ฉันจำได้ว่าเคยได้ยินเรื่องเธอ เธอคือนักเรียนอัจฉริยะตัวน้อยคนหนึ่งที่โฮลด์ฟาสต์ให้ทุนสนับสนุน นั่นมันน่าจะเมื่อสิบปีมาแล้ว งั้นตอนนี้เธอก็ต้องอายุเท่าไรแล้วละ...ยี่สิบกว่าสินะ"

ตาเฮเลนาร์อนผ่าว เธอพยักหน้าเกร็งๆ

หญิงผู้นั้นเลิกคิ้วข้างหนึ่ง "เธอจำได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับผู้อุปถัมภ์ของเธอ พรินซิเพดอะพอลโลนะ"

"ถูกฆ่า"

"อืมมม และสงคราม ฉันแน่ใจว่าเธอจำเรื่องนั้นได้ เธอช่วยเจ้าเด็กโฮลด์ฟาสต์คนนั้นเผานครจนวอดหรือเปล่า ลูกที่รักของเธอ อย่างที่พวกเธอชอบเรียกเขาอะ"

ลำคอเฮเลนาตีบตัน "ฉันไม่ได้ -- ลู"

ผู้หญิงคนนั้นทำเสียงประหลาดใจเบาๆ ตาเธอหริ่ง "แต่ศึกครั้งสุดท้ายละ ฉันว่าเธอจำได้สินะ"

ปากเฮเลนาอ้าหลายครั้ง ลิ้นพยายามคลายออก "เรา -- ฝ่าย -- ฝ่ายต่อต้านแพ้ มีการ -- ประหารชีวิต ม-มอร์โรมาถึง -- ตอนท้าย เขา -- เขาจับตัวลูกได้ ช-ฆ่า -- ที่นั่น แล้ว -- แล้วพวกนั้น -- พวกนั้นพาฉันไปที่โกดัง"

"พวกนั้นนี่ใคร"

เฮเลนากลิ่นน้ำลายขมขึ้น "อ-อสูร"

ผู้หญิงคนนั้นหัวเราะเบาๆ "ไม่ได้ยินใครกล่าใช้คำนั้นมานานแล้ว ผู้อมตะทั้งหลาย ไม่ว่าจะรูปลักษณะยังไง ก็เป็นสาวกผู้มีอำนาจมากที่สุดของท่านเนโคร-มันเชอร์สูงสุด ความเป็นอมตะของพวกเขาคือสิ่งตอบแทนสำหรับความเป็นเลิศในโลกใหม่นี้ ความตายครอบครองเฉพาะผู้ที่ไม่คู่ควร ไม่ว่าเธอจะพยายามดูหมิ่นขนาดไหน ก็มีแต่เพื่อน ๆ เธอนั่นแหละที่ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าเถาเถาที่จะถูกหลงลืม"

เธอเคาะหน้าผากเฮเลน่า "แต่ดูเธอจะไม่บุบสลายเสียเป็นส่วนใหญ่ จัง
ทำไมถึงต้องลงแรงมากมายขนาดนี้ล่ะ แล้วใครกันที่ถึงกับ --" ผู้หญิงคนนั้น
หยิบจากกังวานขึ้น เหลือบมองมันอีกครั้ง แล้วหายไปหลังม่าน

เฮเลน่าโค้งอกที่เห็นเธอจากไป

ความทรงจำหรือจิตของเธอถูกปรับเปลี่ยนอย่างนั้นหรือ

เธอคงคิดว่าเป็นกลวง แต่เธอเห็นจากกังวานนั้น เธอรู้ว่าสมองควร
หน้าตาเป็นอย่างไร ต้องอาศัยยวิวัฒน์ระดับที่ครอบคลุมและเฉพาะทางมากถึงจะ
แปรธาตุจิตให้มีสภาพแบบนั้นได้

เรื่องแบบนี้ไม่ใช่สิ่งที่ใครจะลืมนึกว่าเคยเกิดขึ้นกับตัวเอง

ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่รู้สึกเหมือนลืมอะไรทั้งนั้น เว้นแต่ที่พูดถึงอาการ
บาดเจ็บสาหัส

เธอจำอาการบาดเจ็บอะไรไม่ได้เลย มีแต่ตะลึงงัน และเศร้าโศก และ
สยดสยอง

เธอกลืนน้ำลายและกะพริบตาแรงๆ พยายามไม่คิดเรื่องนี้

เธอมองไปรอบๆ พยายามรับรู้สิ่งรอบตัว ยາอะไรก็ตามที่ฉีดเข้ามา
มีประสิทธิภาพพรุนแรง รอยชำชุดเจนก่อตัวบนหน้าอกเธอตรงที่เข็มปักเข้าหัวใจ
เจ็บทุกจังหวะที่หัวใจเต้น

เธอก้มลงมอง มีลูกกรงสองฝั่งเตียง กุญแจมือโลหะรอบข้อมือเธอลำมอยู่
กับลูกกรงนั้น ผิวเธอแดงและฟกช้ำ ได้กุญแจมือที่ลำเธอไว้กับเตียงมีแถบโลหะ
สีออกเขียวลือกลอยรอบข้อมือแต่ละข้างด้วย

อย่างน้อยสิ่งนั้นก็ดูคุ้นเคย มันถูกติดรอบข้อมือเธอช่วงเฉลิมฉลอง

ในความมืด หน้าที่ไปด้วยเลือด แสงคบไฟเล็กน้อยและร่างมากเกินไป
ในกรงแน่นขนัด เธอมองเห็นแทบไม่เห็น แต่เธอจำได้

ตอนอยู่ในถังคงสภาพ เธอตระหนักอยู่ตลอดเวลาว่ามันรัดรอบข้อมือ สัมผัส
ของมันคงอยู่ต่อเนื่องตามริมขอบสติสัมปชัญญะ ตัวตนที่หนีไม่พ้นนั้นระงับกังวาน
ของเธอ ป้องกันไม่ให้ใช้การแปรธาตุใดก็ตามที่อาจปล่อยให้เธอหนีไปได้

แม้แต่ข้างในถัง เธอก็สัมผัสได้ถึงลูมิเทียมในแถบรอบข้อมือ

โดยธรรมชาติของมันแล้ว ลูมิเทียมสร้างพันธะยึดเหนี่ยวธาตุทั้งสี่ ลม น้ำ ดิน และไฟ เข้าด้วยกัน และในพันธะนั้น กังวานถูกสร้างสรรค์ขึ้น

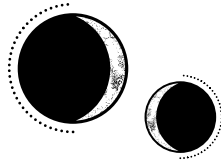
ศรัทธาศักดิ์สิทธิ์ยิ่งมั่งน่อกังวานคือของขวัญที่โซล หัวหน้าเทพแห่งธาตุ แก่นแท้ที่หา ประสงค์มาเพื่อยกระดับมนุษยชาติ กังวานคือความสามารถที่พบได้ยากในหลายส่วนของโลก แต่ไม่ใช่ในพาลาเดีย ชาดิกที่ได้รับเลือกสรรโดยโซล สำมะโนประชากรก่อนช่วงสงครามประเมินว่าเกือบหนึ่งในห้าของประชากรพาลาเดีย มีกังวานอยู่ระดับหนึ่ง คาดว่าตัวเลขนี้จะเพิ่มขึ้นในคนรุ่นถัดไป

ปกติแล้วกังวานถูกส่งผ่านเข้าไปในการเล่นแร่แปรธาตุโลหะและสารประกอบ อนินทรีย์ ทำให้เกิดการแปรธาตุหรือแปรโลหะ อย่างไรก็ตาม ในวิญญูณภพพร่อง ซึ่งแข็งข้อต่อกฎธรรมชาติของโซล กังวานนี้สามารถถูกแปดเปื้อน ทำให้เกิดวิม่นซี อย่างที่ผู้หญิงคนนั้นใช้กับเฮเลนา และเนโครมันซีที่ใช้สร้างทาสผิวดิบ

ในฐานะธาตุกังวาน ลูมิเทียมสามารถเพิ่มหรือกระทั่งก่อให้เกิดกังวาน ในวัตถุเฉื่อยผ่านการสัมผัส ทำให้วัตถุเหล่านั้นเปลี่ยนรูปร่างได้ด้วยการเล่นแร่แปรธาตุ อย่างไรก็ตาม ลูมิเทียมบริสุทธิ์นั้นศักดิ์สิทธิ์เกินไปสำหรับมนุษย์ที่ต้องตาย หากสัมผัสมากเกินไปจนจะทำให้เกิดโรคผอมแห้ง และสำหรับปัจเจกบุคคลที่มีกังวาน การสัมผัสโดยตรงสามารถส่งผลให้เกิดความเจ็บปวดรุนแรงจากโลหะในเส้นประสาท

ลูมิเทียมในกุกูแยมมีอดูจะไม่ได้ทำให้เฮเลนาป่วย ซึ่งหมายความว่า มีบางอย่างปรับเปลี่ยนมัน พลังงานคมชัดข้างในถูกปรับให้สอดคล้องกับกังวานของเธอ แต่แทนที่จะทำให้เจ็บปวด มันทำให้ประสาทสัมผัสของเธอพร่ามัว เธอสัมผัสได้ถึงกังวานของเธอ แต่เมื่อเธอพยายามควบคุมมัน กุกูแยมมีนี่เป็นเหมือนตัวขัดขวางในเส้นประสาท ไม่ว่าจะพยายามขนาดไหน เธอก็ไม่อาจผลักไปไกลกว่านั้นได้

เท่าที่เธอรู้คือตราบิตที่กุกูแยมมียังคงคล่องอยู่รอบข้อมือ เธอก็ไม่ใช่ผู้เล่นแร่แปรธาตุเลย

บทที่ 2

มี

ทาสผิบบอยุ่ที่ไหนสักแห่งใกล้ๆ นี้ เมื่ออยู่ตามลำพังและสามารถจดจำเฮเลนาก็ได้กลิ่นเนื้อเน่าเปื่อยและสารเคมีกันเสีย ผู้มดะใช้คนตายราวหุ่นเชิดให้ทำงานอันไม่พึงปรารถนาหรือต่ำต้อยต่างๆ ขณะถูกล่ามและรอกคอย เธอสงสัยว่าตัวนี้ถูกใช้ให้ทำอะไรอยู่ เธอมองไปรอบๆ หาเงามืดใดก็ตามข้างหลังมาน

"มาริโนหรือ"

เสียงกระซิบชื่อเธอช่างแผ่วเบาจนอาจเป็นเสียงลม

เฮเลนาหันไปเห็นใบหน้าลอบมองผ่านม่านกันมา เธอเขม่นมอง แล้วสายตาก็จับภาพได้ชัดพอเห็นใบหน้าซีดขาวและผมสีอ่อน

"มาริโน ใช่คุณหรือเปล่า"

เฮเลนาพยักหน้า ยังคงพยายามดูว่าเป็นใคร

"นี่เกรซนะ เคยเป็นเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาล" เธอค่อยๆ แหวกม่านเข้ามาขณะพูด เธอพูดติดสำเนียงทางเหนือหนักมาก สำเนียงที่เน้นพยัญชนะ

"โทษที ฉัน -- สับสนนะ" เฮเลนากล่าว

"ฉันไม่คิดเลยว่าจะเจอคุณที่นี่" เกรซเข้ามาใกล้ขึ้น ใบหน้าอ่อนเยาว์ทว่าชูปตบปรากฏออกมาจากความสลับราง สีหน้าทั้งหวาดกลัวและใคร่รู้

เฮเลนาเบิกตากว้าง

ใบหน้าเกรซมีรอยแผลเป็นจนเสียโฉม บาดแผลยาวผ่าแก้มและคางและ
จมูกเป็นสองส่วน ไม่ใช่เสียโฉมโดยอุบัติเหตุจากอาการบาดเจ็บ เป็นความจริงใจ
เฮเลนาพยายามยกมือขึ้น แต่สายโซ่ที่ข้อมือนั้นสั้นเกินไป "เกิดอะไรขึ้นนะ"
เกรซดูง จากนั้นเธอยกมือขึ้นแตะใบหน้าตามสายตาเฮเลนา "อ้อ แผล
พวกนี้นะหรือ เรามีกันทั้งนั้นแหละ"

"อะไรนะ ทำไมพวกอสูรนั้น --"

เกรซส่ายหน้าแรงๆ "พูดเบาๆ หน่อย" เธอชำเลืองมองไปรอบตัวเร็วๆ
สุดตมอากาศก่อนจะมองกลับมาที่เฮเลนาอีกครั้ง สายตาเธอโกรธเกรี้ยว "บางครั้ง
พวกนั้นใช้พวกสีเทาให้คอยฟัง มีอยู่ทีี่ตัวหนึ่ง คุณไม่ได้กลั่นมันหรือ คุณเรียก
ผู้อมตะว่าอสูรไม่ได้นะ" คำนั้นเอ่ยออกมาเป็นเพียงเสียงกระซิบ "ถ้าพวกมัน
ได้ยิน -- จะมี -- ผลพวง"

เฮเลนารับพยักหน้า กลัวว่าเกรซอาจหนีไปถ้าเธอไม่ระวัง

เกรซเชยิบเข้ามาใกล้ขึ้น

"ไม่ใช่ฝีมือผู้อมตะหรอก" เธอชี้ที่ใบหน้า "เราทำเองนะ ผู้อมตะจะทำอะไร
กับพวกเราก็ได้ตามอำเภอใจ -- กับใครก็ตามที่ถูกแปะป้ายว่าเป็นฝ่ายต่อต้าน
เดี๋ยวนี้นิยมใช้พวกสีเทาแทนที่จะใช้คนงานนะ ส่วนเวลาอื่นๆ ก็ -- พวกเขา
แค่อยากมีอะไรไว้เล่นด้วย ตามงานเลี้ยงหรือ -- หลังจากออกไปเที่ยวตอน
กลางคืน" ใบหน้าเธอเหยเก "ไม่มีใครแทรกแซง แม้แต่พวกที่ไม่ได้เป็นผู้อมตะ
หรือเป็นพวกสมมาตรก็เอออไปด้วยเพราะทุกคนหวังว่าจะทำให้ตัวเองมีโอกาส
ได้รับความเป็นอมตะมากขึ้น"

เกรซยกไหล่กระตุกไม่เป็นธรรมชาติ "แต่ถ้าเราหน้าตาพังๆ พวกนั้นก็
ไม่เก็บไว้นาน" เธอสูดหายใจสั้นเทาแล้วมองเฮเลนาเข้มแข็ง "คุณไปอยู่ที่ไหน
มาหรือ"

เฮเลนาส่ายศีรษะ พยายามชิมซับทุกอย่างที่เกรซบอก "พวกเขาจับฉัน
ไปที่โกดัง -- หลังจาก --"

เกรซหรีดตาลง

เฮเลนาจ้องมองเธออย่างค้นหา "เปลวไฟนรินทร์ยัง --"

"ไม่" เกรซสายศิระชะรุนแรง สีหน้าเธอเปลี่ยนเป็นโกรธ "พวกเขาตายไปหมดแล้ว ทุกคนเลย หลังจากลุดตาย พวกนั้นก็ส่งเราที่เหลือไปโรงงานที่นิคมตรงใต้เขื่อน พวกเราส่วนใหญ่ออกจากที่นั่นไม่ได้ ต้องประพาดตัวดินนานหลายเดือนถึงจะได้รับใบอนุญาต และเราต้องสวมไอ้" เธอยกข้อมือสวมกุญแจมือทำจากแถบทองแดง แวววาวกว่าและขนาดพอดีกว่ากุญแจมือที่เฮเลนาสวม "เราต้องรายงานตัวตอนเช้าและเย็น มีเคอร์ฟิว ถ้าใครหายไปนานเกินยี่สิบสี่ชั่วโมง --" เธอกลืนน้ำลาย "ถ้าไม่กลับมา ไฮรีจะถูกส่งไปล่าตัว และตอนเขาเอากลับมาก็มักจะตายกันแล้ว พักติชอบตรึงร่างไว้ บางทีก็ปล่อยให้แขวนอยู่หลายวัน แล้วพอเริ่มเน่าเปื่อย หล่อนก็จะซบชีวิตขึ้นใหม่และให้ 'ทำงาน' กับเราสักระยะก่อนส่งไปที่เหมือง บอกว่าเพื่อเราจะได้ไม่ลืมกฎ"

"ใคร --" เฮเลนาบังคับตัวเองให้ถาม แม้เธอกลัวที่จะได้รู้

เกรซลั่นเล นัยน์ตาอ่อนโยนลงเล็กน้อย "โลลา บายาร์ดเป็นคนแรกที่เขานำกลับมา"

เกรซกำลังพูดอะไรอย่างอื่น แต่เฮเลนาไม่ได้ยิน เธอได้ยินแต่ "โลลา บายาร์ดเป็นคนแรก" ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ไม่ใช่โลลา...

เสียงเกรซกลับคืนมาช้าๆ "พักติให้โลลาสวมเกราะอัศวินพาลาตินและประจำการอยู่ที่ประตู ตอนนั้นเขาตายมาสักพักแล้ว คงจะหนีไปได้ไกลทีเดียวละ หน้าหายไปเกินครึ่ง และไม่มีขาเทียมแล้ว พวกนั้นก็เลยเชื่อมแท่งเหล็กกล้าค้ำให้ยืนตรงได้ เขา -- มันขยับไม่ได้จริงๆ แค่นยืนอยู่ เราเดินผ่านทุกวัน" เกรซดูจะสังเกตเห็นสีหน้าเฮเลนาในที่สุด เธอก้มลง "ตอนนี้ส่วนใหญ่มีแต่กระดูกแล้ว พักติคิดว่ามัน...ตลกดี"

เฮเลนาสายศิระชะ ทำใจยอมรับได้ยาก แต่แน่นอนว่าโลลาตายไปแล้ว ก่อนจะถูกจับตัวและถูกฆ่าได้ พาลาตินของเขาก็ต้องถูกฆ่า นั่นคือคำปฎิญาณของพวกเขาว่าจะตายเพื่อพรินซิเพด

เฮเลนากลืนน้ำลายยากลำบาก "แต่น่าจะต้องมีที่ไหนสักแห่ง -- ฝ่าย

ต่อต้าน -- "

"ไม่มีฝ่ายต่อต้าน!" เกรชกระซิบเสียงกระดัง "คุณคิดว่าพวกเราที่เหลือจะสู้ต่อทั้งที่เปลวไฟนัรด์ตายกันหมดแล้วหรือ มันเปล่าประโยชน์ ไฮรีฟมาทุกคน เบาะแสะอะไรก็ตาม แม้แต่เสียงกระซิบก็ทำให้ผู้คนถูกล่า เขามี -- ปืนจางที่เขาใช้ไล่ล่า เปล่าประโยชน์จะหนีหรือต่อต้านหรือจัดตั้งกลุ่มนอกจากคุณจะอยากกลายเป็นศพต่อไป"

เฮเลนาเงิบไป เกรชมองเธออย่างระแวดระวัง กระสับกระส่ายและดูพร้อมจะเผ่นหนีทุกเมื่อ

"ใครคือไฮรีฟ" เฮเลนาหวังว่าคำถามนี้จะปลอดภัย เธอจำตำแหน่งนี้ไม่ได้

เกรชส่ายหน้า "ฉันไม่รู้ เขายังสวมหมวกเกราะอยู่แบบที่ผู้อมตะสวมช่วงสงคราม เนโครมันเซอร์สูงสุดเป็นคนสำคัญเกินกว่าจะปรากฏตัวในที่สาธารณะ เขาก็เลยส่งไฮรีฟมาแทน เขาเป็นวิวิมันเซอร์สักประเภทหนึ่ง แต่ไม่เหมือนคนอื่นๆ เขาคำนวณโดยไม่ต้องสัมผัสตัวเลยด้วยซ้ำ"

"กังวลไม่ได้ทำงานแบบนั้น" เฮเลนาพูดแก้โดยอัตโนมัติ "เมื่อไม่มีฝั่งแปรธาตุ การส่งผ่านที่เสถียรต้องเกิดขึ้นผ่านการสัมผัส แล้ว -- "

"ฉันรู้ว่ากังวลทำงานยังไง" เกรชพูดเสียงกร้าว "แต่ฉันเห็นเขาทำเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว..." เสียงเกรชขาดหายไป ลำคอเธอขยับหลายครั้ง "มีเครือข่ายนักลักลอบค้าของเถื่อนอยู่กลุ่มหนึ่ง เกิดธัญพืชขาดแคลน ส่วนใหญ่ที่เราได้มาจากนิคมก็เน่าเสีย มีสองสามคนเอาอาหารเข้ามาเพิ่ม ไม่เยอะด้วยซ้ำ แต่พัศดีได้ยื่นขอลือว่านักโทษจัดตั้งกลุ่มกัน มีทั้งหมดสิบคน ประหารชีวิตในที่สาธารณะ ไฮรีฟจัดการทุกคนพร้อมกัน จัดการแบบ 'สะอาด' เพื่อให้พวกเขาอยู่ในเหมือนลูมิเทียมได้นานขึ้น"

เกรชดูจะห่อเหี่ยวลงขณะพูด ราวกับความทรงจำนั้นมากเพียงพอจะทำให้เธอนิ่งงันไป "ตอนนี้มีแต่เอาชีวิตรอด แค่นั้นแหละที่สำคัญ" เธอกระซิบประโยคท้ายเหมือนไม่ได้พูดกับเฮเลนา แต่พูดกับตัวเอง

"ทำไมเธอถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ เกรช" เฮเลนาถาม ขำเลียงมองไปรอบๆ อย่าง

แทบมิดบอด "นี่ไม่ใช่--เราไม่ได้อยู่ที่นิคมใช่ไหม"

เกรซส่ายหน้า "ไม่ใช่ ตอนนี้พวกเขาเรียกที่นี่ว่าส่วนกลาง เป็นที่ทำการทดลองทั้งหมดของผู้มตะ ฉัน --" เธอพูดติดขัด "ฉันมีน้องชายสามคน ไม่มีคนไหนโดพอจะถูกเกณฑ์ ก็เลยไม่ได้อยู่ในทะเบียนรายชื่อของฝ่ายต่อต้าน น้องชายคนที่ช็อกิด อีกไม่นานก็โดพอจะทำงานได้แล้ว และเขาออกจากนิคมได้ถึงตอนนั้นเขาจะได้ค่าจ้างจริงๆ เรา--เราแค่ต้องอยู่รอดให้ถึงตอนนั้น"

"เกรซ..."

"พวกเขาให้เงินดีมากเลยนะแลกกับตา แคข้างเดียวก็มากพอให้เราอยู่ได้หลายเดือน"

เฮเลนมองเธอด้วยความงุนงง "พวกนั้นต้องการตาไปทำไม"

เกรซส่ายหน้า "ฉันก็ไมรู้ ฉันแค่อยากได้เงิน"

ถ้าเฮเลนไม่ได้ถูกล่ามติดเตียงไว้ เธอคงเอื้อมมือไปหาเกรซ

"เกรซ ถ้าเธอทำอย่างนี้--มันจะไม่มีทางเยียวยาหายเลยนะ--"

เกรซหัวเราะออกมากะทันหัน เสียงแทบจะคลุ้มคลั่ง "ฉันรู้ว่าตาไม่ออกกลับคืน เพราะมันถึงได้เงินดีล่ะ"

"ใช่ แต่--"

"ฉันจะเก็บมันไว้ทำไมกัน" เกรซฟังดูเกือบเสียสติ "ให้ฉันมีตาสองข้างไว้ดูน้องชายอดตายนี้รี เราไม่มีอาหาร!" เธอไม่ได้กระซิบอีกต่อไป รอยแผลเป็นบนใบหน้าเธอแดงขึ้นต็ดผิวชัดเจน "คุณไม่รู้--คุณไม่เข้าใจหรอกว่าตอนนี้มันเป็นยังไง คุณไปอยู่ไหนมา ทำไมคุณถึงไม่ช่วยชีวิตลูก คุณควรจะช่วยเขา แต่คุณก็ไม่ได้ช่วย เขาตายแล้ว! เราทุกคนเห็น ตระกูลบารด์ก็ตายแล้ว ทุกคนในกลุ่มเปลวไฟนรินด์ตายแล้ว -- ยกเว้นคุณ คุณคิดว่าฉันควรสนเรื่องตาตัวเองนี้รี"

ก่อนที่เฮเลนจะได้ตอบ หรือเกรซจะทันได้พูดอะไรอีก เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา

ความหวาดกลัววาบไปทั่วใบหน้าเกรซ แล้วเธอก็หนีไป

ม่านอีกฝั่งของเตียงเฮเลนถูกเลิกไปด้านข้าง หลายร่างเข้ามาจนเต็มพื้นที่

เมื่อร่างหนึ่งก้าวมายังเตียง เฮเลนาจำผู้สอบสวนเธอได้ รี้วยอบนใบหน้าผู้หญิงคนนั้นแข็งทื่อด้วยความตึงเครียด

เฮเลนามองคนอื่น ๆ ข้างหลังเธอไม่ออก แต่พวกเขาเป็นสี่เทาผิดธรรมชาติแบบที่ทำให้ชนลูกชนพองขึ้นมาทันที พื้นที่ในบริเวณมานคละคลุ้งไปด้วยกลิ่นสารกันเสีย

"คนนี่ละ" ผู้หญิงคนนั้นกล่าว "ปลอดภัยทีเดียว อย่างที่ฉันรับปากไว้" เธอเหลือบมองอย่างประสาทเสียไปยังร่างเหล่านั้น ซึ่งดูจะขยับโดยพร้อมเพรียงกัน ทาสีดิบ ทั้งหมดนั้นคือทาสีดิบ

เธอมองเฮเลนา "ท่านเนโครมันเซอร์สูงสุดเรียกเธอไปพบ ท่านอยากชมการตรวจสอบเธอด้วยตนเอง"

หน้าอกเฮเลนาบีบรัด เธอตั้งขึ้นโซ่ล้าม "ไม่"

เธอทำไม่ได้ เธอจะเห็นเขาอีกครั้งไม่ได้ ครั้งเดียวที่เธอเคยเห็นเนโครมันเซอร์สูงสุดมอร์โร เขามาลูก

ลูก ผู้เป็นโลกทั้งใบของเธอ

เฮเลนาสมัครเข้าฝ่ายต่อต้านและสาบานว่าจะจงรักภักดีต่อภาคีเปลวไฟนิรันดร์ ไม่ใช่เพราะว่าเธอเลื่อมใส แต่เป็นเพราะลูก โฮลด์ฟาสต์ เพราะเธออาจไม่เชื่อในเหล่าเทพ แต่เธอเชื่อในตัวเขา ว่าเขาเป็นคนดีและมีเมตตาและห่วงใยทุกคน

เธอให้สัญญาว่าจะทำทุกอย่างเพื่อเขา

แต่เขาตายต่อหน้าต่อตาเธอ

คอหอยเธอกำลังตีบตัน "ไม่" เธอพูดอีกครั้งเมื่อเตียงกระซกและเริ่มถูกเข็นไป ผู้จับกุมเธอไม่ใส่ใจ

เมื่อมาถึงลิฟต์ เฮเลนาก็จำลึรอบตัวได้ และตระหนักว่าส่วนกลางคืออะไร ภาพจิตรกรรมฝาผนังและงานศิลปะถูกขูดออก ภาพเหมือนกับกรอบหุ้มทองหายไปหมด ทิ้งให้ภายในอาคารดิบเปลือย แต่เธอจำงานโลหะประณีตบนประตูลิฟต์ได้

เธอเห็นมาทุกวันตั้งแต่อายุสิบขวบ

เธออยู่ในหอคอยเล่นแร่แปรธาตุ ในใจกลางสถาบันการเล่นแร่แปรธาตุ
ที่ตระกูลโฮลด์ฟาสต์ก่อตั้งขึ้น

ที่นี่คือส่วนกลาง

"คุณทำอะไรนะ" เสียงเธอสั่นด้วยความหวาดผวาและเศร้าโศก "พวกคุณ
ทำอะไรลงไป"

"ใจเย็น ๆ" ผู้หญิงคนนั้นพูดลดโรฟัน ถลึงตามองเฮเลนา เธอคอย
เหลือบมองทาสผีดิบรอบตัว

เฮเลนาใจเย็นไว้ไม่ไหว เหมือนกลับมาบ้านและพบว่าความสุขสบาย
ทั้งหลายที่บ้านเคยมีให้ถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ ความมั่งคั่งมั่งมี ถูกทุกอย่างที่เคยคุ้นชิน
ถูกลอกออกจนเหลือแต่เศษซาก

เฮเลนาเดินทางครึ่งคอนโลกเพื่อมาศึกษาที่หอคอยนี้ ลุคภูมิโง่มาก
กับสถาบันที่ตระกูลเขาสร้างขึ้น ที่นี่คือหัวใจของพาลาเดีย เธอรู้จักมันผ่าน
สายตาเขา ประวัติศาสตร์ทั้งหลายและความหมายของมัน บัดนี้มันถูกทำลาย
และเสียรูป

การสูญเสียลูกนั้นยิ่งใหญ่เกินกว่าที่เธอจะรับไหว แต่เธอสามารถโศกเศร้า
กับเสี้ยวส่วนนี้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เสียงครวญครางหวีดร้องปนสะอึกสะอื้น
ดังออกจากตัวเธอ

นิ้วมือจับฐานกะโหลกเฮเลนาจนเล็บจิกผิว

เธอกำลังวนดิ่งลง ลง

อุโมงค์ยาว ความมืดบิดเบี้ยว

มือเย็นไร้ชีวิตและกลืนความตาย

เมื่อความคิดกระจ่างชัดขึ้น เธอถูกมัดติดกับโต๊ะ แสงสว่างจ้าแววนอยู่
เหนือศีรษะ ลำแสงส่องตรงมาที่เฮเลนาจนส่วนอื่นของห้องหายไป

ชายร่างเล็กจมูกแหลมยื่นอยู่ข้างเธอ เขาเอาแต่ใช้ปลายนิ้วชี้ขึ้นเหนือตะ
โปกหน้าเฮเลนา จมระหว่างดวงตาเธอ ที่ขมับ แห้งเหวากเส้นผมไปที่กะโหลก

"นี่เป็น -- การแปรธาตุมนุษย์ที่น่าอัศจรรย์ทีเดียว ผมบอกเลย" ชายผู้นั้น
กล่าวด้วยเสียงสูงเร็ว เขาพูดติดสำเนียง -- ไม่ใช่ภาษาถิ่นทางเหนือ แต่ฟังดู

เป็นทางตะวันตกมากกว่า "ทักษะวิมันชีระดับนี้ช่างน่า -- อัจฉริยะ ทำถูกต้องมากที่เรียกผม"

เงียบไปยาวนานน่าอึดอัด

เขาโอ "เรื่อง -- เรื่องก็คือ มันเป็น -- ไปไม่ได้ มัน -- ไม่อาจทำได้"

"เห็นชัดๆ เลยว่าเป็นไปได้ หลักฐานอยู่ตรงนี้แล้ว" ผู้หญิงคนนั้นพูดเสียงเฉียบขาดจากอีกฝั่งของเฮเลนา แทบมองไม่เห็นตัวในเงามืดสนิท

"ครับ ใช่เลย ดอกเตอร์สเตราต์ เน้นอนครับ เป็นอย่างที่คุณว่า แต่ -- การใช้วิมันชีกับสมองมีขั้นตอนที่ละเอียดอ่อนที่สุดเสมอมา การแปรธาตุระดับนี้และซับซ้อนขนาดนี้มันเกินไปกว่าความเป็นไปได้ทางวิทยาศาสตร์ทั้งหมดที่รู้จักกัน ความทรงจำเป็นสิ่งลึกลับ เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาได้มากเนื่องจากมันเคลื่อนที่ตลอด มันไม่ใช่สถานที่ มันเป็น...การเดินทางของจิต เป็นเส้นทางยิ่งสำคัญและยิ่งเดินทางมาก เส้นทางก็ยิ่งแข็งแกร่ง ยิ่งเดินทางน้อย --" นิ้วมือสับดไปมา "มันก็เลื่อนลง"

"เข้าประเด็นเสียทีสิคะ" ผู้หญิงคนนั้น ดอกเตอร์สเตราต์พูด

"ครับ ครับ มีบางบริเวณของสมองที่อาจปรับเปลี่ยนได้ เราชำแหละสมองมนุษย์มานับไม่ถ้วนในห้องทดลองและประกอบเข้าใหม่ในแบบต่างๆ ประสบความสำเร็จระดับหนึ่งและ...ล้มเหลวด้วย อย่างไรก็ตาม การแปรธาตุนี้ทำกับ -- ความคิด ค-ค-ความทรงจำ สิ่งที่ทำนี้ --" บางอย่างเปียกๆ หยดลงบนใบหน้าเฮเลนา และเธอตระหนักว่าชายคนนี้น่ากลัวเหลือหยดใส่เธอ "นี่เป็นการปรับเปลี่ยนสิ่งที่ไม่อาจปรับเปลี่ยนได้ ใครสักคน -- รื้อเส้นทางของจิตเขาออกแล้วสร้างเส้นทางอื่นให้ใหม่ ทำได้ยังไงกันโดยที่ไม่รู้ความคิดและความทรงจำทั้งหมดของเขา ไม่ ไม่ มันเป็นไปไม่ได้ในทางวิทยาศาสตร์"

"ผมนึกว่าคุณเชี่ยวชาญด้านจิตเสียอีก" เสียงหนึ่งดังมาจากความมืดดำและแหบแห้ง

ชายคนนั้นครางหึงและดูพร้อมจะร่ำไห้ "ส-สมองขอรับท่าน" เขาโค้งคำนับไปทางเงามืด "แต่งงานนี้เกินความสามารถของผม เบนเนตกับผมนะท่านทำงานที่เราลงแรงเพื่อเจตนารมณ์ของท่านได้นะขอรับ หวังว่าจะจำได้..."

ความทรงจำไม่อาจถูกฟื้นฟูสภาพขึ้นได้เฉยๆ จิตและจิตวิญญาณต้องหล่อหลอม
มันขึ้น จิตวิญญาณไม่อาจปรับเปลี่ยนได้ด้วยพลังภายนอก...ซ-ใช้--"

"มีวิธีเผยสิ่งที่ซ่อนไว้หรือไม่"

ชายคนนั้นอ้าปากแล้วหุบเหมือนปลา จ้องมองไปในความมืดราวกับคาดหวัง
จะถูกมันกลืนกินไป

"ตระกูลโฮลด์ฟาสต์ตายไปแล้ว" เสียงแหบแห้งกล่าว "เปลวไฟนรันดร์
ถูกลบไปจากโลก พวกนั้นซ่อนอะไรไว้ในจิตนักโทษคนนี้"

คำถามนั้นได้รับความเรียบเป็นคำตอบ

"ใครเอาหล่นไปไว้ที่โกดังนั้น"

สเตรดก้าวมาข้างหน้า "ไม่มีอะไรยืนยันค่ะ แต่ดูจากประวัติแล้ว แมนเดล
เป็นผู้ดูแลตอนนั้น ก่อนจะขึ้นรับตำแหน่งแล้วถูกย้ายไปนิคมไม่นาน"

"ตามตัวแมนเดลมา"

สเตรดพยักหน้าแล้วหายไป ขณะเดียวกันนั้นเงามืดขยับ

เฮเลนามองเห็นแค่จากหางตา แต่เธอลังเกตได้ชัดเจนตอนมอร์โรรอกมา
จากความมืด

เนโครมันเซอร์สูงสุดไม่ได้เป็นอย่างที่เธอจำได้ ตอนฆ่าลูก เขาเป็นมนุษย์
ตอนนี้เขากลายพันธุ์ไปแล้ว แขนขาของเขายื่นออกในลักษณะที่ไม่มีทางเชื่อมต่อ
เข้าด้วยกันแบบนั้นได้ และตัวเขานวดเกือบเท่าผู้ชายสองคน

ตอนแรกเธอนึกว่าเขาสวมหน้ากากอยู่ เนโครมันเซอร์สูงสุดสวมหน้ากาก
ช่วงเฉลิมฉลอง รูปจันทร์เสี้ยวสีทองมหึมาปกปิดใบหน้าครึ่งหนึ่งราวสุริยคราส

อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาเข้ามาใกล้ขึ้น เธอก็ตระหนักว่าที่เธอจ้องมองอยู่
ไม่ใช่หน้ากาก ใบหน้ามอร์โรรคล้ายกะโหลก หน้าตาเขาชูปดอบ ผิวหนังซีด
โป่งแสงจนเธอมองเห็นทะลุไปถึงกระดูก

ตรงที่ควรจะเป็นลูกตานั้นเป็นเบ้ากลวงเปล่าสีดำสองวง ราวกับลูกตา
ของเขาถูกเผาด้วยถ่านจนไหม้ไปหมด

ไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ดูเหมือนเขาจะยังเห็นเฮเลน

เขาเดินมาข้างหน้า มือข้างหนึ่งยื่นออก แต่มีอนันต์มีบางอย่างผิดปกติ

มีข้อต่อมากเกินไป ผิวหนังยืดเหยียดออกอย่างน่าประหลาด มีกระดูกในนั้นมากเกินไป ก่อนที่นิ้วมือของเขาจะระงับเธอ ความเจ็บปวดจากกังวานของเขาก็มองทะลุโลกเธอ

ภาพในดวงตาเธอกลายเป็นสีแดง

เสียงกรีดร้องห่อหุ้มล้อมเธอ เสียงกระดูกทุบทุบแรงและดังต่อเนื่องเมื่อความทรงจำปะทุขึ้นในสมอง ภาพต่างๆ หลั่งไหลไปทั่วสติสัมปชัญญะ

ทุกแห่งที่เธอมองไป ผู้คนกำลังล้มตาย มือเธออาบไปด้วยเลือด มีร่างอยู่ทุกหนแห่ง

เธอคุกเข่าอยู่กับพื้น ประคองลำตัวและใบหน้าและแขนขา พยายามประกอบกลับเข้าด้วยกัน สมองให้เป็นหนึ่งเดียว ครั้งแล้วครั้งเล่า ครั้งแล้วครั้งเล่า ร่างต่างๆ เป็นแผลไหม้แดง ถูกไฟกลืนกินมากเสียจนมองใบหน้าไม่ออก

มีอีกร่างหนึ่งเสมอ และอีกร่างหนึ่ง

กังวานนั้นซอกซอนลึกลงไปเรื่อยๆ และเสียงกรีดร้องก็ดังยิ่งขึ้น

เธอเห็นลูก ชัดเจนเหมือนเขาอยู่ตรงนั้นกับเธอด้วย ใบหน้างดงามของเขา และดวงตาสีฟ้าราวท้องฟ้าฤดูร้อน แสงอาทิตย์สีทองสะท้อนอยู่ในนั้น

จากนั้นลูกหายไป มีเลือดอยู่ทั่วทุกหนแห่ง ที่เธอมองเห็นมีเพียงแสงที่กลายเป็นสีแดง แตกร้าวแยกออก วูบไหวเหนือศีรษะ และเสียงกรีดร้อง

เสียงกรีดร้องของเธอ เส้นเสียงของเธอฉีก เจ็บปวดทรมานไปทั่วปอดและลำคอ ความเจ็บปวดเสียดแทงหัวใจเธอแต่ละครั้งที่สูดอากาศ

ชายร่างเล็กกล่าวพึมพำ "ผมไม่แนะนำ --" ครั้งแล้วครั้งเล่า สองแขนประคองปกป้องศีรษะตัวเอง

เสียงเคาะประตูดังขึ้น แล้วสเตราต์ปรากฏตัวอีกครั้ง แทบไม่เหลียวมองเฮเลน

"แมนเดิลกำลังมาค่ะ และ --" เธอลังเล "ฉันนำตัวซิโอมาด้วย คิดว่าเขาอาจจะรู้อะไรเชิงลึกเกี่ยวกับนักโทษของเรา เขาเคยให้คำปรึกษาแก่ภาคีเปลวไฟนิรันดร์ ถึงยังงั้นนักโทษก็ต้องเปลี่ยนอุปกรณ์ลบล้างชุดใหม่อยู่แล้ว ฉันคิดว่าเขาอาจติดใจได้ก่อนจะไป"

มีเสียงเดินลากเท้าเบาๆ ในความมืด เฮเลนาเอี้ยวคอมมากเท่าที่จะทำได้
สายตาดูพยายามเพ่งให้เห็นคนทรยศ

ชายใบหน้ากลมผผสีเข้มปรากฏตัวขึ้น ถือก่องใบเล็กมาด้วย เขาหยุด
แล้วโค้งคำนับโนโครมันเซอร์สูงสุดอย่างเคารพนบนอบ

มอร์โรโบกมือให้เขาไปทางเฮเลนา "พวกเปลวไฟนัรันดรีใช้วิมันชี
แบบไหน"

ซิเซโอเข้ามาใกล้ขึ้น แล้วเฮเลนาก็ตระหนักว่าเขาเป็นชาวตะวันออก
ตะวันออกไกล เขาสบสายตากล่าวหาของเฮเลนาเพียงจิตใจหนึ่งก่อนจะหลบตา

"ผมขออภัย" เขาโค้งคำนับเล็กน้อยอีกครั้ง "ผมเคยให้คำปรึกษาเฉพาะ
ที่เกี่ยวข้องกับความรู้ด้านโลหะวิทยาเท่านั้น"

เฮเลนาระบายลมหายใจน้อยๆ ด้วยความโล่งอก

"คุณต้องรู้อะไรบ้างสิ...คุณเคยทำงานในห้องทดลองของพวกนั้นนี่นา"
สเตราร์ดกล่าวอย่างหมดความอดทน "อย่างน้อยคุณจำคนนี้ได้ไหมล่ะ"

ซิเซโอแทบไม่ชำเลื่องมองเฮเลนา

"ผมเชื่อว่าเขาเป็นผู้เชี่ยวชาญ" เขาพูดเบาๆ ขณะหันกลับไปสนใจกล่อง
เฮเลนาผืนไม้ไผ่นิวหน้า

สเตราร์ดมองเฮเลนาเขม็ง ตาหรีลง

"จริงรึ คุณบอกว่าผู้เชี่ยวชาญนั้นรึ" สเตราร์ดพูดด้วยท่าทีเกลียดชัง เธอ
กระแอม หันไปชำเลื่องมอง "ฉันรู้อยู่แล้วว่ามีวิมันเซอร์ที่สนับสนุนเปลวไฟ
นัรันดรี รวกับการพลีชีพจะทำให้ตัวเองได้รับการยอมรับ แม้ศรัทธาจะถูก
ของขวัญของพวกเขาว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจ" สายตาเธอถากถาง "ฉันแค่ไม่รู้ว่
รายนี้เป็นพวกนั้น"

ไม่มีใครพูดอะไร ใบหน้าสเตราร์ดแดงเรื่อ "ฉันแน่ใจว่าฉันจะรู้ถ้ามีเวลา
กู้ประวัติของฝ่ายต่อต้านมากกว่านี้ แต่ทำไมถึงมีใครแปรธาตุจิตของผู้เชี่ยวชาญ
กันล่ะ"

คราวนี้ซิเซโอโค้งคำนับให้สเตราร์ด "ผมก็ตอบไม่ได้"

ความรู้สึกปั่นป่วนทวีขึ้นทั่วห้อง

มอริโรดอนใจราวลมกระโชกดังสนั่น "เขาไม่รู้อะไรทั้งนั้น ดิฉันอุปกรณ์
ลบล้างซะแล้วเอาตัวเขาออกไป"

ชีเฮโอโค้งค้ำยันและยกมือเฮเลนาขึ้นเท่าที่จะยกได้ มองสำรวจข้อมือและ
กัญแจมือรอบๆ มือเขาอ่อนนุ่มสำหรับคนเป็นนักโลหวิทยา

"นี่เป็น -- รุนแถมมาก ระวังกังวานได้ไม่เต็มที่" เขากล่าว เขาเลื่อน
กัญแจมือขึ้นตามปลายแขนเฮเลนาเท่าที่จะเลื่อนได้ และราวกับว่าตัวขัดขวาง
ที่ส่งแรงระงับถูกผลักขึ้นมาจากสมองเธอพร้อมกันด้วย

นิ้วมือเขาค่อยๆ ขยับไปตามแขนเธอ หายใจได้ข้อมือระหว่าง
กระดูกสองท่อนบนปลายแขน

ชีเฟอร์เธอเต้นแบบนิ้วเขา เขาสัมผัสมันอัดใจหนึ่งแล้วเลื่อนนิ้วออก บีบ
ครู่สั้นๆ ก่อนจะหันไปทางสเตราต์ "ตรงนี้"

นิ้วมือแห่งกร้านของสเตราต์กุมข้อมือเธอ เฮเลนารู้สึกเสียวแปลบครู่สั้นๆ
ด้วยกังวานของสเตราต์ก่อนความรู้สึกทั้งหมดจากมือถึงข้อศอกจะหายไปและ
ร่างกายเธออ่อนเปลี้ยเป็นอัมพาต โดยไม่อธิบายหรือเตือนใดๆ สเตราต์หยิบ
บางอย่างออกจากกล่อง สิ่งนั้นวาววับท่ามกลางแสงสว่าง เผยให้เห็นด้ามจับ
กลมป่องและปลายยาวแหลมคมของเหล็กเจาะ

สเตราต์เคลื่อนไหวกดลงแล้วแบบที่ผ่านการฝึกฝนมา แทะปลายเหล็ก
ตรงเข้าข้อมือเฮเลนา เฮเลนาไม่รู้สึกละไร แต่ลำคอเธอบีบตัว กระเพาะกลับหัว
กลับทางขณะเธอมองสเตราต์หมุนเหล็กเจาะเป็นวงช้าๆ ลงไประหว่างกระดูก
ปลายเหล็กโผล่ออกที่อีกด้าน

เมื่อสเตราต์ดึงมันออก เลือดหยดหนึ่งเกาะอยู่ที่ปลายเหล็กแหลมและ
มีรูเจาะทะลุข้อมือเฮเลนา บาดแผลไม่มีเลือด ผิวที่เปื้อนออก กล้ามเนื้อ และ
เส้นเลือดฉีกขาดทั้งหลายประสานเข้าด้วยกันทันทีระหว่างที่เจาะ

สเตราต์วางเหล็กเจาะลง ขยับมือเฮเลนาไปมา งอและแอ่นไปด้านหลัง
ตรวจดูขอบเขตการเคลื่อนไหว ความรู้สึกกลับคืนมา แต่ยังคงเป็นอัมพาต

"เส้นประสาทและเส้นเลือดทั้งหมดไม่บุบสลาย" สเตราต์พูดพลางปล่อย
มือเธอ

เฮเลนาไม่อาจทำอะไรได้นอกจากมองซิเซโอก้าวมาและสอดท่อเล็กกระจิดที่มีรอยบากเข้าไปในรูซึ่งบัดนี้ทะลุข้อมือเธอจนปลายท่อยื่นออกจากแต่ละด้านเมื่อท่อเข้าที่ที่แล้ว สัมผัสพรมัวของกังวานในมือซ้ายเฮเลนาหายไปโดยสิ้นเชิง

ราวกับประสาทสัมผัสหนึ่งของเธอถูกฉีกกระชากออก

เธอสัมผัสได้ถึงท่อนั้นข้างในตัว สัมผัสด้านขวาของความเฉื่อยแผ่ออกจากมัน

ซิเซโอหยิบแถบโลหะยาวออกมา ด้านหนึ่งเรียบสลับเป็นประกาย อีกด้านหนึ่งมีร่อง เขาวางร่องทาบบนปลายท่อด้านที่มีรอยบากก่อนจะพันแถบโลหะรอบข้อมือเธอแล้วทาบลงบนปลายท่ออีกด้าน ยึดท่อไว้กับที่ก่อนจะพันแถบโลหะที่เหลือไปรอบๆ

เขาตรวจดูความตึงและความพอดี จัดเรียงชิ้นโลหะทั้งหมดให้ตรงกันแล้วเพียงวัดนิ้วมือ ชิ้นโลหะเหล่านั้นก็ผสมรวมเป็นวงแหวนโลหะแข็ง ขนาดพอดีสมบูรณ์แบบ

ไม่มีล็อก ไม่มีทางเปิดมันโดยไม่ใช้กังวาน

ซิเซโอสอดเส้นลวดรูปร่างแปลกๆ เข้าไปในช่องเปิดเล็กๆ บนกุญแจมืออันเก่า กลไกภายในส่งเสียงกริกแล้วกุญแจมือหลุดออก

เขาหยิบมันขึ้นราวกับเป็นของโบราณแปลกประหลาดแล้วใส่ในกระเป๋าเอกสารก่อนจะเดินอ้อมไปทางขวาของเฮเลนา

เฮเลนาไขควงว่าสัมผัสเลื่อนรางของกังวานที่เหลืออยู่ พยายามจดจำความรู้สึกว่าเธอคือใครและอะไร รู้ว่ามันจะหายไปภายในไม่กี่นาที

ซิเซโอเพิ่งถอดกุญแจมืออันเก่าอีกข้างออกพอดีตอนประตูเปิดและยามคนหนึ่งเข้ามา

"พัคตีแมนเดล"

ผู้หญิงสวมเครื่องแบบกำยำยาวๆ เข้ามาในห้องด้วยฝีเท้ารวดเร็วมั่นใจ ซึ่งสะดุดเมื่อสายตาเธอมองเห็นเฮเลนา

ปากเธอกว้าง อ้าออกค้างด้วยความตกตะลึง

"คุณทำอะไรไว้กับนักโทษรายนี้รี แมนเดล" มอร์โรถาม เขาหายกลับเข้าไป

ในเงามืดแล้ว แต่เสียงของเขาดังออกมา บัดนี้ฉันตรายยิ่งขึ้นอีก

แมนเดิลทั้งตัวลงหมอบราบหายไปจากแนวสายตาของเฮเลนา

"ท่านคะ..." เสียงวิงวอนดังมาจากพื้น

"ผมช่วยคุณไว้จากพวกโฮลด์ฟาสต์และศรัทธา ช่วยพวกเนโครมันเซอร์ และวิมันเซอร์อย่างคุณที่ใช้ชีวิตเหมือนหนูที่กลัวเปลวไฟนินดร์ลงโทษเพราะ 'พรสวรรค์ผิดธรรมชาติ' ของพวกคุณ ผมให้คุณได้ขึ้นรับตำแหน่งเหนือพวกที่มุ่งจะสยบคุณไว้ได้อ่านจ พอมาดอนนี้ผมก็รู้ว่าคุณหักหลังผมจริง"

"เปล่านะคะ! ไม่ใช่หักหลัง! ฉันรักดี รักดีต่อเจตนารมณ์ของเรา และรักดีต่อท่าน! ฉันขอสารภาพว่าเป็นความปรารถนาอันโง่เขลาที่จะล้างแค้นของฉันทเอง ฉันทอยากให้หล่อนทรมาน แต่ฉันทจะไม่มีวันหักหลังท่าน"

"อธิบายนมาซิ"

แมนเดิลยืนตัวขึ้น ยังคงคุกเข่าอยู่ ศีรษะก้มแต่เสียงสั่นไปด้วยอารมณ์ "หล่อนเป็นผู้ทรยศต่อวิมันเซอร์! หล่อนทรมานฉัน! คิดว่าตัวเองดีกว่าฉันเพราะได้เป็นส่วนหนึ่งในสถาบันของโฮลด์ฟาสต์ เพราะวิมันซีของหล่อนได้รับการยอมรับจากเปลวไฟนินดร์ หล่อนต้องถูกลงโทษ!"

เฮเลนาจ้องมองผู้หญิงคนนั้นด้วยความพิศวงงง

"คุณแทรกแซงนักโทษและเปลี่ยนประวัติของเขาด้วยความ -- ริษยา" สเตราต์ดูประหลาดใจ "ทำไมคุณไม่รายงานเรื่องความสามารถของเขา"

แมนเดิลกระดกคาง "ฉันเกรงว่าหล่อนจะได้รับสิทธิพิเศษถ้าเรื่องแพร่ออกไป ว่าคุณอาจคิดว่าหล่อนมีประโยชน์และไม่ลงโทษหล่อนอย่างสาสม"

สเตราต์ชะงักไปเหนือตัวเธอ "แล้วการลงโทษแบบไหนที่คุณคิดว่าสาสมกับเขา"

แมนเดิลกลืนน้ำลายอย่างประสาทเสีย "ฉัน -- ปล่อยให้หล่อนยังได้สติ -- ในถังคงสภาพ ฉันตั้งใจจะกลับไป ฉันทอยากให้หล่อนติดอยู่ในนั้นโดยที่รู้และหวาดกลัวสิ่งที่ฉันทจะทำกับหล่อน แต่แล้วฉันทก็ได้รับมอบหมายให้ไปอยู่ที่นิคมและได้รับเลือกให้ขึ้นรับตำแหน่ง ฉันทเกรงว่าที่ตัดสินใจบกพร่องไปชั่วคราวจะเป็นเรื่องน่าผิดหวัง ก็เลยไม่ได้เปิดเผยให้ใครรู้ แต่ฉันทจะไม่มีวันหักหลังเจตนารมณ์"

อันยิ่งใหญ่ของเรา!"

"เขาอยู่ในโกดังนั้นสิบสี่เดือนตั้งแต่คุณถูกย้าย ทำไมถึงไม่มีประวัติ" สเตราต์ฟังดูกังขามาก

"ฉันตั้งใจจะทำประวัติให้เรียบร้อยทันทีที่ฉัน -- เสรีจู่ๆกับหล่อนแล้ว ตอนที่ไป ฉันคิดเอาเองว่าหล่อนจะตายแล้วจะไม่มีใครรู้ อภัยให้ฉันด้วยนะคะ! ฉันไม่ได้ทำอะไรอย่างอื่นอีก ฉันสาบาน" แมนเดลทั้งตัวกลับลงพื้นอีกครั้ง

"ตอนนี้ผมเห็นแล้วว่าผมใจกว้างเกินไป" มอร์โรกล่าว ใบหน้าราวผืนร้าย และบาดาดำทะมึนของเขาปรากฏออกมาจากเงามืด เขาก็มสึกระวากับกำลังจ้องมองลงไปยังแมนเดล "คุณไม่คู่ควรกับของขวัญจากผม"

"ได้โปรด! ท่านคะ ฉันขอร้อง -- ให้ฉัน --"

แมนเดลหยุดพูดเมื่อเธอถูกกระชากขึ้นยืนด้วยแรงที่มองไม่เห็น ด้านหน้าเครื่องแบบสีเทาฉีกขาดเมื่อซี่โครงของเธอแหวกออกจนเลือดทะลัก หน้าอกฉีกแยกจากกัน

เฮเลนารู้สึกขนลุกขนพอง ความหวาดกลัวคือปีศาจร้ายรอนเข้าไปในท้องไส้เธอเมื่อกลิ่นเปียกอุ่นของเลือดสดๆ และอวัยวะภายในที่เผยออกคลุ้งกระจายไปทั่วห้อง คล้ายมีเสียงครางหึ่งในอากาศที่เธอสัมผัสได้จนถึงในปอด

แต่แมนเดลที่ถูกผ่าแหวกออกนั้นยังไม่ตาย

มือเธอยกขึ้น และเธอพยายามตะกุกซี่โครงปิดด้วยมือข้างหนึ่งและกันมอร์โรด้วยมืออีกข้าง ปอดที่เผยให้เห็นเด่นเป็นจิ้งหะ "ขอโอกาสอีกครั้ง -- ได้โปรด! ฉันจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง! ฉันสาบาน ท่านจะไม่เสียใจ"

"ไม่ คุณจะไม่ทำให้ผมผิดหวังอีก" มอร์โรกล่าว เสียงแหบแห้งของเขาเกือบจะอ่อนโยนเมื่อเอื้อมไปที่หน้าอกแหวกเปิดของแมนเดล นิ้วขยับไปได้ปอดและหยิบโลหะเปล่งประกายขึ้นหนึ่งออกมาจากที่โหนสักรั้วใกล้หัวใจ อวัยวะภายในเส้นเล็กละเอียดพันห่อหุ้มโลหะนั้น ติดอยู่ทั้งบนโลหะและนิ้วมือมอร์โรเมื่อมันถูกดึงออก

เมื่อโลหะหลุดออกมา ร่างแมนเดลร่วงลงกับพื้น เจ็บ ตาย

มอร์โรถอนใจเบาๆ ดูจะหดตัวลงครู่หนึ่งขณะที่เขายืนประคองโลหะนั้นไว้

ในมือมันมีประกายลูมิเทียมสว่างไสวคมชัดท่ามกลางเลือด

เขาชี้ด้วยมืออีกข้าง ทาสผิวดิบตัวหนึ่งคลานออกจากเงามืดราวสัตว์ เป็นหญิงสาวที่มีเนื้อเยื่อตายในชั้นแรกๆ ยังคงสวมเศษซากเครื่องแบบโรงพยาบาลของเปลวไฟนัรันด์สภาพกะรุ่งกะริ่ง สีหน้ามันว่างเปล่า รอยขาดบนเครื่องแบบเผยให้เห็นหน้าอกที่มีเส้นเลือดสีดำพาดผ่าน

เมื่อซากศพไปถึงตัวมอร์โร มันยืนขึ้น เขายัดโลหะชิ้นนั้นเข้าไปในตัวมัน เสียงกระดูกหักดังกรอบเบาๆ ทั้งรูสีม่วงด้วยเลือดเก่ากลางหน้าอก

หญิงซากศพตัวสันสะท้อน แล้วจากนั้นสีหน้ามันเปลี่ยน ความว่างเปล่าเลื่อนหายไป

มันชวนเซและร้องครางเสียงแหลมคลุ้มคลั่งเมื่อก้มลงมองนิ้วมือสีดำของตัวเองและร่างกายที่กำลังเสื่อมสภาพ

"ไม่! ได้โปรด ไม่-- ฉันไม่ได้--"

"อย่าทำให้ผมผิดหวังอีก แมนเดล" มอร์โรกล่าว "และเมื่อถึงเวลา บางทีผมอาจอนุญาตให้คุณได้รับรางวัลที่ดีกว่านี้ อาจจะเป็นรางวัลเดิมของคุณเอง"

เขาชี้ไปยังซากศพของแมนเดลบนพื้น อากาศราวหึ่งอีกครั้งเมื่อเขาองนิ้วชี้โค้งปิดเข้าหากัน ร่างของแมนเดลยืนขึ้น ด้านหน้าเครื่องแบบแหวกออกเผยให้เห็นเนื้อตัว เธออาบไปด้วยเลือด ผิวหนังสมานเข้าด้วยกันดังเดิม แต่ใบหน้าเธอไม่แสดงอะไรทั้งนั้น หญิงซากศพทั้งตัวลงร้องครวญครางอ่อนวอนกับพื้น ตะกุกตะกักที่มีของเหลวไหลซึมตรงกลางอกราวกับพยายามดึงโลหะออกมาระหว่างที่มีมอร์โรเดินกลับมาทางเฮเลน

สเตราร์ดตะแมนเดล "ขอบคุณท่านเนโครมันเซอร์สูงสุดเสียสิทธิ์สำหรับความเมตตาที่อนุญาตให้คุณได้รับศพวิมันเซอร์ แล้วกลับไปนิคม พักดี"

หญิงซากศพครางออกจากคอเป็นครั้งสุดท้ายและพยายามลุกขึ้นยืน

"ขอบคุณค่ะท่าน" เธอกล่าวเสียงแหบแห้งแล้วชวนเธอออกจากห้องไป

สเตราร์ดมาสมทบกับมอร์โร ไม่สะทกสะท้านกับสิ่งที่เพิ่งเกิด

"เป็นไปได้ไหมคะที่ใครสักคนจะรอดชีวิตจากการคงสภาพนานสิบสี่เดือน"

สเตราร์ดถาม

มอริโรไม่พูดอะไร แต่ชายเหวี่ยงแฉกตกประหม่าพูดขึ้นจากข้างผนังที่เขา ยืนตัวห่ออยู่ "ที่-ที่จริงแล้วความคิดนี้อาจเป็นไปได้อยู่บ้าง" เขาพูด ก้าวมา ข้างหน้าแล้วกระดกคอกเมื่อมอริโรเบนความสนใจที่ไรดวงตาไปยังเขา

เขาจัดคอเสื้อหลายครั้ง "สหายคนดีของเราจากตะวันออกไกลคนนี้" -- เขาชี้ไปทางซีเซโอที่จืดจอกกับการทำความสะอาดเหล็กเงาอยู่ -- "พูดว่าเครื่องระงับ ที่นักโทษสวมก่อนหน้านี้เป็นรุ่นเก่า มันไม่ได้มีตัวกันกังวานไปโดยสิ้นเชิง บางที มันอาจอธิบายได้ทั้งสภาพจิตของนักโทษ...และที่นักโทษรอดชีวิต"

สเตรดท์หรีดตาลง "ยังงัย"

"การแปรธาตุที่ทำกับเขาไม่ใช่สิ่งที่คนอื่นจะทำได้ ความทรงจำเหล่านี้ เกี่ยวพันกับจิตลึกซึ้งเกินไป อย่างไรก็ตาม ถ้าคุณมีใครที่ทำการสลับซับซ้อน เช่นนี้ได้ -- ผู้เชี่ยวชาญ อย่างที่สหายเรอบอกว่านักโทษเป็น -- บางทีเขาก็..."

"คุณกำลังบอกว่าเขาทำอย่างนี้กับตัวเองนั่นรี" สเตรดท์ชี้มาทางเฮเลนา อย่างไม่อยากเชื่อระคนถากถาง

เขาสลักน้ำลาย "ก็ -- ดูจะเป็นคำอธิบายที่น่าเป็นไปได้ที่สุด ในความเห็น ผม" ใบหน้าเขาเป็นมันปลาบด้วยเหงื่อ

สเตรดท์ดูดฟัน "แล้วที่รอดชีวิตมาได้ละ"

"เขา -- ไม่ปล่อยให้ตัวเองตาย บาง-บางที่กังวานระดับต่ำที่กลายเป็น ส่วนหนึ่งในตัวผู้เชี่ยวชาญผู้มากความสามารถอาจช่วยให้ยังชีพได้มากพอในสภาวะ ที่ปกติแล้วร่างกายจะตาย"

"เหลวไหลนะ!" สเตรดท์ตวาด

"เรื่องนั้นไม่สำคัญ เรากู้ความทรงจำได้หรือเปล่า" มอริโรถาม "เปลวไฟ นิรันดร์คงไม่ทำถึงขนาดนั้นนอกเสียจากข้อมูลจะสำคัญยิ่งยวด"

"ท่านคะ" เสียงสเตรดท์อ้อนวอน "ภาคีเปลวไฟนิรันดร์จบสิ้นไปแล้ว ถัดจากของพวกเขาคือสิ่งเดียวที่เหลืออยู่"

"ผมไม่ได้ถามคุณ" มอริโรพูด จดจ่ออยู่กับชายผู้หนึ่งที่หน้ากลายเป็นสีเขียว พะอืดพะอม

"ผมไม่ -- คิดว่า -- "

"ออกไป" อากาศครางหึ่ง

ชายผู้นั้นหน้าถอดสีและโค้งคำนับครึ่งแล้วครึ่งเล่า ขอบคุณมอโรสำหรับความเมตตาและความอดทนขณะเขาเดินถอยหลังออกจากห้องไปด้วยความโล่งอกที่เห็นได้ชัดบนใบหน้า

"เธอซ่อนอะไรไว้" มอโรยื่นค้ำอยู่เหนือเธอ

หัวใจเธอเต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ เธอไม่มีคำตอบ

สเตราดโน้มตัวมาเช่นกัน หรือตามองประเมิน "ท่านคะ บางทีถ้าเราเอาสมองส่วนหน้าสุดของนักโทษออก ก็อาจเข้าไปถึงความทรงจำบางอย่างได้ก่อนที่มันจะเสียหายเพราะพิษไข้" เธอกล่าว ไล้นิ้วมือไปบนหน้าผากเฮเลนอย่างครุ่นคิด "หรือมันอาจปรับเปลี่ยนเส้นทางเพื่อทำให้อะไรต่างๆ กลับสู่สภาพเดิม ฉันจะรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้คงอวัยวะสำคัญของเขาไว้ระหว่างที่ท่านดำเนินการชำระ"

ความหวาดผวาละเลียดหายไปทั่วตัวเฮเลนเมื่อมอโรพยักหน้า สเตราดก้าวไปด้านข้าง ปรับไฟเหนือศีรษะ รวากับตั้งใจจะเริ่มทันที

"ขออภัย" เสียงนุ่มนวลพูดแทรก เฮเลนารู้สึกว่าความโล่งอกแล่นพล่านจนกระทั่งตระหนักว่าเป็นเสียงของซีเซโอคนทนายศที่ยืนถือกล้องอยู่ "ผมเพิ่งนึกเรื่องเล็กๆ ขึ้นได้ นายพลบยาร์ด ศีรษะเขาได้รับบาดเจ็บในสงคราม"

"ใช่" สเตราดดูหงุดหงิดที่ถูกขัดจังหวะ

"สมองนั้นหายดี แต่" -- เขาหยุดไปรวากับพยายามนึกหาคำที่ถูกต้อง -- "มันกันเขาออกจากคนที่เขาเคยเป็น -- จิตของเขา ตัวตนที่แท้จริงของเขา"

"ใช่แล้ว เราารู้เรื่องที่เกิดกับบยาร์ด พูดไม่ได้ ต้องพึ่งพาคนอื่น เมียเขาต้องดูแลเหมือนเป็นเด็กเล็ก" สเตราดพูดเสียงกร้าว

"แน่นอนครับ ผมขออภัย น่าจะไม่มีอะไร" ซีเซโอโค้งคำนับและทำท่าเหมือนกำลังจะออกไป

"เดี๋ยวก่อน" สเตราดฟังดูประนีประนอม "ไหนๆ คุณก็เริ่มพูดแล้ว บอกเรามาซิว่าประเด็นของคุณคืออะไร"

ซีเซโอหยุด "ผมไม่รู้รายละเอียดทั้งหมด แต่เชื่อว่าพวกนั้นหาวิธีรักษาให้เขาตอนช่วงท้ายสงคราม ขั้นตอนทางจิตที่สลับซับซ้อน"

"โดยผู้เชี่ยวชาญหรือศัลยแพทย์" สเตราต์โน้มตัวมาข้างหน้า

ซีโอเอียงศีรษะเหมือนพยายามนึก "ผู้เชี่ยวชาญ"

สเตราต์เฝ้มปาก "เอเลน บอยล์สินะ"

ซีโอเอียงศีรษะอีกครั้ง ใบหน้าไม่มีแววว่าจำได้

"เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญส่วนตัวของลูก โฮลด์ฟาสต์ เพลวไฟนัรันตร์ค่อนข้าง
หละหลวมเรื่องเก็บประวัติ แต่ชื่อเอเลน บอยล์ปรากฏบ่อยครั้งช่วงปีสุดท้าย
ของสงคราม ดูเหมือนเขาจะกลายมาเป็นคนโดดเด่นชนิดไม่ธรรมดา" สเตราต์
เคาะนิ้วบนริมฝีปาก ดูดฟันอีกครั้ง

"ตอนนี้บอยล์อยู่ไหน" มอร์โรถาม

"ตายตอนเรายึดสถาบันคะ ฉันเชื่อว่าร่างถูกส่งไปที่เหมือง เราตรวจดู
ได้ว่ามีซากอะไรหลงเหลือบ้างไหม" สเตราต์หันกลับมาสนใจซีโอ "เพลวไฟ
นัรันตร์ทำอะไรบ้ายาร์ดที่คุณคิดว่ามีส่วนเกี่ยวเนื่องกันอยู่"

ซีโอโค้งค่านับอีกครั้ง

"ผมรู้เรื่องนี้ได้ก็เพราะพวกเขาหวังว่าจะมีเทคนิคคล้ายคลึงกันที่ใช้ใน
จักรวรรดิตะวันออก มีคนบอกผมว่าผู้เชี่ยวชาญรายนี้มีความสามารถพิเศษในการ
— การปรับเปลี่ยน ไม่เฉพาะแค่สมองแต่รวมถึงจิตด้วย พวกเขาเสนอจะเข้าไป
ในจิตของบ้ายาร์ดและเชี่ยวชาญจากข้างใน"

อารมณ์ในท้องเปลี่ยนไปทันที ความตื้นตันทวีขึ้น

"ถ้าแบบนั้นก็จะเป็นแอนิมันซี ไม่ใช่การเชี่ยวชาญ" สเตราต์พูดซ้ำๆ อย่าง
ไม่อยากเชื่อ

"ผมไม่ทราบ คำที่ใช้เรียก — ไม่เหมือนกัน" ซีโอกล่าว "มีคนบอกผมว่า
จิตต่อต้านการมีอยู่ของอีกจิตหนึ่ง แต่ผู้เชี่ยวชาญคนนี้เชื่อว่าเป็นไปได้ด้วยการรักษา
เล็กน้อยหลายๆ ครั้ง เหมือนหัดให้ทนต์ทนต์อย่าพิช"

"สร้างภูมิต้านพิช" มอร์โรพูดซ้ำๆ เขายึดตัวจนเต็มความสูงมึ่ม "สร้าง
ภูมิต้านพิชทางวิญญาณ..."

เขาขยับเข้าหาซีโอราวกับตั้งใจจะกระซุกคำตอบออกจากตัว "เพลวไฟ
นัรันตร์พบวิธีทำให้ตัวอย่างทดลองมีชีวิตรอดจากการโอนถ่ายวิญญาณได้ดังนี้

และคุณไม่เคยคิดจะพูดถึงเรื่องนี้"

เฮเลนาคิดว่าเธอจะได้เห็นซีโครถูกแหวกออกอีกคู่

ซีเฮโอยังคงสงบอย่างน่าขนลุกและโค้งคำนับอีกครั้ง "ขอภัยขอรับ พวกเขากลับมามากมาย ยากจะจำได้"

มอร์โรดูจะใจเย็นลงเพราะคำแก้ตัวนี้ เขาหันกลับ พิจารณาเฮเลนาก่อน แล้วกับยังคงอยากฆ่าและเธอเพื่อหาคำตอบ

"ถ้าเปลวไฟนรินทร์มีแอนิมันเซอร์ที่พัฒนาระบบการโอนถ่ายชั่วคราวได้จริง...มันจะอธิบายการสูญเสียความทรงจำรูปแบบนี้ได้หรือเปล่า ถ้าใครสักคนเข้าไปในจิตคนอื่นได้แบบนั้น พวกเขาก็อาจปรับเปลี่ยนความคิดและความทรงจำได้ อย่างที่เราเห็นตรงนี้ มันจะอธิบายทุกอย่าง" สเตราต์ถามพลางชี้เฮเลนา "และ...ฉันต้องบอกว่ามันดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าความคิดเหลือเชื่อเรื่องการแปรธาตุตัวเอง"

"ถ้าเปลวไฟนรินทร์ค้นพบกระบวนการโอนถ่ายที่ทำได้จริง นั่นก็สำคัญกว่าแค่สูญเสียความทรงจำเฉยๆ" มอร์โรกล่าว เฮเลนารู้สึกได้ถึงกังวานของเขานในไซกระดุกเธอ ราวกับมันซอกซอนเข้าไปในเนื้อตัวเธอ พยายามลอกเธอออกเป็น ส่วนๆ ทีละชิ้น

เขามองไปทางสเตราต์ "บันทึกทุกรายละเอียดที่ซีเฮโอทำได้เกี่ยวกับขั้นตอนนี้ก่อนเขาจะไปตะวันออก เราจะเริ่มทดสอบกระบวนการโอนถ่ายแบบค่อยเป็นค่อยไปนี้กัน ผมต้องการให้มันสมบูรณ์แบบ ถ้ากระบวนการนี้เป็นไปได้ เราจะใช้มันลบการแปรธาตุที่กำกับหล่อนไว้ออกและดูว่าเปลวไฟนรินทร์ต้องการซ่อนอะไรจากผมเหลือเกิน"

มอร์โรสูดหายใจเข้าเสียงครี๊ดคราดขณะหันไป

"ท่านคะ" สเตราต์กล่าวเสียงประหม่า "กระบวนการโอนถ่ายที่ท่านอยากให้เริ่มทดสอบนี้คงต้องใช้แอนิมันเซอร์รุ่นใหม่คะ" เธอโอบาๆ "ฉันแน่ใจว่าเบนเนตคงตื่นเต้นกับโอกาสนี้ แต่โชคไม่ดีที่วิญญาณไม่ได้อยู่ในชุดองค์ประกอบของกังวานฉัน และมีอีกแค่คนเดียว งานนี้จะเป็นอะไรที่ท่านกับฉัน --" เสียงเธอสูงขึ้นอย่างมีความหวัง

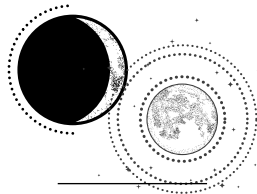
"ให้ไฮรีฟจัดการ"

สเตราด์หน้าเสีย "แต่ฉันคิดว่าเซ -- "

"ผมมีงานอื่นให้คุณทำ"

สเตราด์ยึดตัวตรงแต่ก็ยังดูผิดหวัง

"ถึงยังงี้ไฮรีฟก็เป็นคนโปรดของเบนเนต" มอร์โรโบกมือไม่ไยดีขณะเขาหายเข้าไปในเงามืด "ถึงเวลาที่เขาจะได้รับมอบหมายให้ทำอะไรมากกว่าไล่ล่าแล้ว"

บทที่ 3

เมื่อถูกเซ็นกลับเข้าลิฟต์ที่ส่วนกลาง เฮเลนานับชั้นของหอคอยขณะผ่านไป
หอคอยเล่นแร่แปรธาตุคือสิ่งมหัศจรรย์ทางสถาปัตยกรรมมานานหลาย
ศตวรรษ สูงเพียงห้าชั้นตอนเริ่มก่อสร้างเพื่อเป็นอนุสรณ์แด่สงครามเนโครมันซี
ครั้งแรก สมัยนั้นกังวานเล่นแร่แปรธาตุเป็นความสามารถลับ ถูกมองว่าเป็น
เวทมนตร์ ผู้ใช้กังวานคือบุคคลที่แฝงตัวอยู่ในตำนานและเรื่องลึกลับ อย่างเช่น
ซีทัส นักเล่นแร่แปรธาตุชาวเหนือคนแรก

ตระกูลโฮลด์ฟาสต์กับสถาบันเปลี่ยนความคิดนั้นไป พวกเขาสถาปนาการ
เล่นแร่แปรธาตุขึ้นในฐานะศาสตร์สูงส่ง ให้เป็นสิ่งที่มิได้ศึกษาและฝึกฝนจน
เชี่ยวชาญ ตอนที่สถาบันการเล่นแร่แปรธาตุทำท่าจะใหญ่โตเกินหอคอย หอคอย
ก็ถูกยกสูงขึ้นด้วยระบบบรอกที่สร้างจากการเล่นแร่แปรธาตุเพื่อเพิ่มชั้นต่าง ๆ
ตรงฐาน มันเป็นสิ่งก่อสร้างที่สูงที่สุดในทวีปตอนเหนืออยู่เกือบสองศตวรรษ
สูงขึ้นเรื่อย ๆ ขณะเมืองรอบ ๆ ขยายออกและนักเล่นแร่แปรธาตุเป็นโขงพากัน
ผ่านเข้าประตูมา

การศึกษาวิชาเล่นแร่แปรธาตุทางเหนือเกี่ยวเนื่องกับโครงสร้างหอคอย
ห้าชั้นล่างที่มีโถงบรรยายขนาดใหญ่ที่สุดคือชั้น "รากฐาน" เต็มไปด้วยผู้แรกเข้า

ที่ยังคงค้นหากังวานของตนและฝึกปรี้อหลักการแปรธาตุพื้นฐาน ต้องสอบผ่านประจำปีเพื่อเลื่อนชั้น หลังเรียนไปได้ห้าปี นักเรียนส่วนใหญ่จะจากไปพร้อมประกาศนียบัตรเพื่อเข้าร่วมสมาคม เฉพาะผู้สำเร็จการศึกษาที่มีคุณสมบัติถึงจะเลื่อนสู่ขั้นถัดไปในหอคอยที่แคบลงเพื่อศึกษาในสาขาและหัวข้อเชิงเทคนิคยิ่งขึ้น น้อยคนขึ้นไปอีกที่เลื่อนชั้นผ่านชั้นมหาบัณฑิตและชั้นวิจัยเพื่อให้ได้ตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขา

ลิปต์หยุดตรงไหนสักแห่งแถวอดีตชั้นวิจัย

เฮเลนาเพ่งสายตา พยายามเข้มนมองฝ่ารัศมีความเจ็บปวดที่ทำให้สายตาเธอหม่นมัวอยู่ตลอด ผันงพราเลือน ตาเธอไม่อาจจับภาพชัดเจนกระทั่งเธอถูกเชิญไปหยุดอยู่กลางห้องปลอดเชื้อ

ครั้งหนึ่งห้องนี้น่าจะเคยเป็นห้องทดลองส่วนตัว

สายรัดที่ยึดเธอไว้ถูกปลดออก และสเตรดท์หยุด ตรวจดูข้อมือเฮเลนา

ท่อที่สอดระหว่างกระดูกปลายแขนด้านในกับกระดูกปลายแขนด้านนอก นั้นน่าคลื่นเหียน ก่อให้เกิดความรู้สึกว่าไม่ถูกต้อง แค่อะไรๆก็รู้สึกได้ว่ากล้ำเนื้อ เส้นเอ็น เส้นเลือด และเส้นประสาททั้งหมดในที่แคบถูกบีบเพื่อให้มีที่สำหรับอุปกรณ์ลบล้างซึ่งสอดทะลุเธอ

"ดีมาก" สเตรดท์พูดกับตัวเองแล้วหันเพื่อจากไป ก่อนประตูจะปิดลง เฮเลนาได้ยินเธอพูดว่า "ห้ามใครเข้าห้องนี้โดยไม่ผ่านการอนุมัติจากฉัน"

มีเสียงดังกริกหนกๆ และเสียงล็อกหมุน จากนั้นเฮเลนาก็ถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพัง

เธอยกตัวขึ้น แต่ยาเผาผลาญออกจากเลือดไปแล้วและกล้ำเนื้อเธอกำลังเป็นตะคริว หดตัวราวกับตึงเขม็ง เธอพยายามยึดตัวตรง แต่ทันทีที่เท้าสัมผัสพื้น ขาเธออ่อนยวบได้ร่าง

เธอทรุดฮวบลงกับพื้น

หนึ่เสียงหนึ่งคอยบอกเธอ แต่เธอทำอย่างนั้นไม่ได้ แขนขาไม่อาจรองรับตัวเธอได้ เมื่อไม่มีความสามารถทางกายภาพ ความคิดเธอก็มุ่งไปภายใน

เธอลืมบางอย่างไปจริงหรือ

บางทีเปลวไฟนรินทร์อาจไม่ได้ดับแต่ยังคงอยู่เป็นถ่านคุหลบซ่อน รอจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม ความเป็นไปได้นี้จุดประกายความหวังอันริบหรี่ขึ้น แต่เธอถูกทำให้สับสนได้อย่างไร

การโอนถ่าย แอนิมันซี

ทั้งสองคำนี้ไม่คุ้นหู

เธอคิดทบทวนมันในใจ พยายามให้บริบทแก่ความเห็นที่พวกเขากล่าว วิญญาณและจิตและการครอบครองภูมิทัศน์ทางความคิดของอีกบุคคลหนึ่งเพื่อแปรธาตุบุคคลนั้นจากภายใน เปลวไฟนรินทร์ค้นพบสิ่งนี้หรือ

ไม่มีทาง วิญญาณถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ไม้อาจจะเมิดได้ในหมู่ผู้ศรัทธา เปลวไฟนรินทร์มองว่ากระทำการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพด้วยวิวิมันซีและเนโครมันซีก็เป็นความเสี่ยงต่อวิญญาณอมตะ

การปรับเปลี่ยนจิต การโอนถ่ายวิญญาณ น่าจะถูกมองว่าเลวร้ายกว่าอย่างหาที่สุดมิได้

ถึงอย่างนั้นซิเซโอก็อ้างว่าเปลวไฟนรินทร์พัฒนากระบวนการโอนถ่ายด้วยแอนิมันซีนี สิ่งที่มีหรือไร้ผู้ไขความลับของความเป็นอมตะยังหาไม่พบ

ใครคือเอลเลน บอยล์ เธอเผลอไม่รู้จักชื่อนี้ และเธอแน่ใจว่าไม่เคยมีผู้เสียชีวิตคนอื่น ๆ ที่ได้รับแต่งตั้งสำหรับลูกคนเดียว อย่างว่าแต่ผู้เสียชีวิตส่วนตัวเลย

ลูคจะไม่วันยอมรับอะไรก็ตามที่ไม่ได้แจกจ่ายอย่างเท่าเทียมแก่ฝ่ายต่อต้านที่เหลือทั้งหมด และนั่นรวมถึงการดูแลทางการแพทย์และการเยียวยาด้วย เขาทำใจลำบากกับการมีพาลาตินที่สถาบันตนจะปกป้องเขา แม่ว่านั่นจะเป็นธรรมเนียมที่เก่าแก่กว่าพาลาเดียเสียอีก

สเตราต์จะต้องเข้าใจผิดไปแน่ ๆ

ถึงอย่างนั้นก็มีบางอย่างเกี่ยวกับตัวเธอที่เปลี่ยนไปและซ่อนเร้นอยู่ ความลับที่ปกปิดด้วยความอดสาหะ เธอเผลอไม่อาจเดาได้ด้วยซ้ำว่าคืออะไร

กล้ำเนื้อเธอเป็นตะคริวหนักขึ้น เธอนอนอยู่บนพื้น ร่างกายขดงอราวแมงมุมตายแล้ว แต่ความคิดเธอแล่นต่อ

ลูคจะทำอะไรถ้าเขาคือคนที่ยังมีชีวิตอยู่ เป็นนักโทษ เขาจะมีแผนการ

แล้ว เขาจะเกลี้ยกล่อมเกรซีให้ส่งข้อความจากเขา เริ่มประสานงานหาวิธีหลบหนี และวางแผนช่วยเหลือทุกคนที่นิคม

นั่นละที่เขาจะทำ ตอนนี้นั้นเป็นความรับผิดชอบของเฮเลนา เธอจะทำให้เขาผิดหวังไม่ได้ จะไม่มีอีกแล้ว

เฮเลนาคาดไว้ว่าการโอนถ่ายจะเริ่มต้นทันที แต่กลับกลายเป็นว่าเธอรู้สึกเหมือน ขยับตัวไม่ได้อยู่หลายวันขณะกล้ำเนื้อค่อยๆ หายเป็นตะคริว

"ถอนยานะสิ" สเตราต์กล่าวด้วยสีหน้าดูหมิ่นขณะดันท่อนให้อาหารเข้าไป ทางจมูกเฮเลนาและแทงสายน้ำเกลือที่แขนเพื่อให้ยาสงบประสาท "ไม่สำคัญ หรอก ฉันนึกว่าพวกเขาสอนให้เธอผลิตเพลินกับความทุกข์ทรมานเสียอีก ถึงยังงั้นการเสียสละก็เป็นงานของผู้เชี่ยวชาญไม่ใช่หรือ"

สเตราต์ไม่ปิดบังความเหยียดหยามต่อเฮเลนาเมื่อความจริงเปิดเผย ออกมาว่าทั้งคู่เป็นวิวัฒน์เซอร์ แต่อยู่คนละฝ่ายกันในสงคราม

สเตราต์มองว่าเธอเป็นคนทรยศ

"ฉันไม่ชอบอาการเกร็งกระตุกนั่นเลย" สเตราต์พูดภายหลังระหว่างตรวจ ร่างกายเธอ ปากเหม็นตอนที่นิ้วเฮเลนาหัดเกร็งอีกครั้งและทำถ้วยหล่น "ไม่ได้ เกิดจากอุปกรณ์ลบล้าง เธอจำได้ไหมว่าเริ่มเป็นเมื่อไร"

เฮเลนาสายศีรษะ สะดุ้งหนีเมื่อความรู้สึกเย็นแผดเผาจากกังวานของ สเตราต์ซึมซาบเข้ามาในข้อมือซ้าย ลดเลี้ยวผ่านกระดูกเมื่อเธอบิดหมุนและใช้งาน กังวานนั้นอยู่หลายนาทีก่อน

"ดูจากสภาพมันแล้ว ข้อมือเธอข้างนี้เหมือนจะเคยหักมาหลายครั้ง มี เส้นประสาทเสียหายเก่า เธอจำตอนเกิดเรื่องได้หรือเปล่า"

เฮเลนาก็ไม่ออกเลยว่ามีเธอเคยบาดเจ็บร้ายแรง มือที่ใช้การได้ คล่องแคล่วเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับส่งผ่านและควบคุมกังวานทั้งในงานของ นักเล่นแร่แปรธาตุและงานของผู้เชี่ยวชาญ เธอดูแลเอาใจใส่มืออย่างดีที่สุดเสมอ

"ไม่มีพูดถึงในแฟ้มนักเรียนของเธอ เพราะฉะนั้นจะต้องเกิดช่วงสงคราม แต่ก็ไม่มีประวัติเหมือนกัน"

ประวัติด้านวิชาการของเฮเลนาถูกขุดค้น และสเตราต์ชอบใช้มันสอบสวน เธอเกี่ยวกับรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิต เธอสงสัยว่าอาจเป็นเพราะสเตราต์ได้รับอนุญาตให้ลงโทษถ้าเธอไม่ยอมตอบ

กังวานเล่นแร่แปรธาตุของเธอถูกทดสอบครั้งแรกที่ไหน ที่สถานทูตพาลาเดียในบ้านเกิดเธอ หมูเกาะทางใต้ของเอเธนส์ เธออายุเท่าไรตอนย้ายมาพาลาเดียเพื่อศึกษาที่สถาบันการเล่นแร่แปรธาตุ สิบขวบ

เธอศึกษาจบที่สถาบันนี้กี่ชั้นปี หก

เธอจำการเสียชีวิตของพริ้นซิเพดอะพอลโล โฮลด์ฟาสต์ได้หรือไม่ ได้ เธออยู่ในชั้นเรียนกับลูก

เธอเข้าร่วมกับฝ่ายต่อต้านเมื่อไร ตอนสมาคมโค่นล้มรัฐบาลที่ถูกต้องชอบธรรมและมีฝ่ายต่อต้านให้เข้าร่วม

สเตราต์ไม่ชอบคำตอบนั้น

เธอกลายเป็นสมาชิกภาคีเปลวไฟนักรบเมื่อไร เฮเลนาพยายามเลี่ยงไม่ตอบ แต่สเตราต์มีรายชื่อสมาชิก พร้อมคำปฏิญาณและชื่อเฮเลนาเขียนไว้ด้วยเลือดของเธอ

"สภาของเปลวไฟนักรบรู้หรือเปล่าว่าเธอเป็นวิวิมันเซอร์ตอนเธอเข้าร่วม"

เฮเลนาสายศีรษะ

สเตราต์ถลึงตาจ้องเธอ รอคำตอบที่เป็นคำพูด

"ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่าเป็นวิวิมันเซอร์" เฮเลนาพูดในที่สุด "และหลังจากนั้น -- เมื่อทุกคนรู้ -- ลูกไม่สนใจ เขาคิดว่าความสามารถไม่ได้เปลี่ยนตัวตนที่ใครเป็น มีแต่ว่าคนคนนั้นจะใช้ความสามารถทำอะไร"

"จิตใจสูงส่งเสียจริง" เสียงสเตราต์เย็นยะเยือก นิ้วเธอทำแฟ้มในมือยับ "น่าเสียดายที่เขาไม่ยอมลงจากตำแหน่งด้วย ถ้าลงแล้วคนมากมายอาจจะยังมีชีวิตอยู่"

"ตระกูลของเขาถูกเรียก" เฮเลนากล่าว ทั้งที่รู้ว่าเสียงไปก็เปล่าประโยชน์

"ใช่แล้ว โดยดวงอาทิตย์" สเตราร์ดเเยะหยัน เสียงเธอร้าวขึ้น "ฉันรู้ว่าที่สถาบันไม่ได้สอนดาราศาสตร์สมัยใหม่ แต่เธอเคยเรียนทฤษฎีโหราศาสตร์ที่ใหม่กว่าไหม ถึงยังงั้นเธอก็มาจากเกาะค้าขายนี้ ต้องเคยพบเห็นแนวคิดสารพัดแบบมาบ้างสิ เธอเชื่อจริงรึว่าดวงอาทิตย์มองลงมายังโลกและเลือกคนโปรดว่าแสงอาทิตย์หยาดหยดหนึ่งประทานความสามารถจุดเทพแก่ออไรอัน โฮลด์ฟาสต์ ทำให้ทายาททั้งหมดของเขาสมควรได้ปกครองพาลาเดียราวกับเป็นเหล่าเทพเองเลย"

เฮเลนาขบกราม แต่สเตราร์ดไม่หยุด

"ดูจากประวัติด้านวิชาการของเธอ นับว่าเธอฉลาดปราดเปรื่อง เธอคงจะไม่เชื่อทุกเรื่องที่ได้ฟังมาเกี่ยวกับตระกูลโฮลด์ฟาสต์หรอก มองตาฉันและบอกมาสิว่า เธอคิดจริงๆ หรือว่าตระกูลโฮลด์ฟาสต์มีสิทธิชอบธรรมในการปกครอง"

นิ้วมือสเตราร์ดจิกคางเฮเลนา บังคับให้เธอเงยหน้าขึ้นมอง

เธอจ้องมองใบหน้าสเตราร์ดตรงๆ รู้สึกถึงกัฏฐานอันคุกคามของเธอ "เป็นพวกเขาดีกว่าคนอย่างพวกคุณ"

มือสเตราร์ดปล่อยลง กัฏฐานหายไวก่อนที่เธอจะตอบหน้าเฮเลนาแรงจนศีรษะกระแทกผนัง

"ถ้าเธอเข้าพวกกับเรา เธอจะเป็นคนยิ่งใหญ่ได้" สเตราร์ดหายใจแรงขณะยื่นคำเสนออยู่ "เธอจะเป็นคนสำคัญ ตอนนี้เธอไม่มีความหมาย เธออุทิศตนให้ผิดฝ่าย จะไม่มีใครจดจำเธอ เธอคือซีเก้ เหมือนคนอื่นๆ และเป็นคนทรยศต่อคนอื่นที่เป็นเหมือนเธอ"

เมื่ออยู่ตามลำพังแล้ว เฮเลนาประคองใบหน้าข้างที่บวม ศีรษะปวดตบ

ฝ่ายต่อต้านมองว่าสงครามนี้เป็นสงครามศักดิ์สิทธิ์ ศีรษะหว่างความดีกับความชั่วร้ายที่สวรรค์กำหนด เป็นการทดสอบของศรัทธา แต่แรงจูงใจของเฮเลนาเป็นเรื่องส่วนตัวกว่านั้น

ลูกไม่จำเป็นต้องศักดิ์สิทธิ์ เธอถึงจะอยากช่วยชีวิตเขา ถึงเขาเป็นคนธรรมดาโดยสิ้นเชิง เธอก็จะยังเลือกอย่างเดียวกันนี้

มีอะไรที่เธออาจทำแล้วจะเปลี่ยนแปลงอะไรต่างๆ ได้หรือไม่

ตอนย้ายมาพาลาเดียใหม่ ๆ เธอคิดว่าที่นี่คือสรวงสวรรค์ เอทรีสมิโหะ เป็นทรัพยากรธรรมชาติไม่มาก กังวานหาได้ยาก มีสมาคมการเล่นแร่แปรธาตุไม่กี่แห่งแต่ไม่ได้เปิดสอนอย่างเป็นทางการ เธอรู้สึกเหมือนกลับถึงบ้านตอนมาพาลาเดีย เหมือนพบสถานที่ซึ่งเธอควรอยู่เสมอมา

เธอตระหนักวาง ๆ ว่ามีลำดับชั้นในหมู่นักเล่นแร่แปรธาตุที่แบ่งแยกกระทั่งตัวนักเรียน แยกตระกูลผู้เลื่อมใสศรัทธาที่เป็นพันธมิตรใกล้ชิดกับตระกูลโฮลด์ฟาสต์ออกจากสมาคม แต่เธอไม่คุ้นเคยกับการเมืองแบบนครรัฐมากพอจะเข้าใจความสลับซับซ้อนของมัน

เธอรู้แคว้นักเรียนบางคนไม่ยอมพูดกับเธอ หัวเราะเวลาเธอถามคำถามล้อเลียนสำเนียงของเธอและทำที่ที่เธอทำไม่ทำมือเวลาพูด เธอได้รู้ในเวลาต่อมาว่าพวกนั้นคือนักเรียนของสมาคมและคอยระวังพวกเขา

ลุดต้องเป็นคนอธิบายว่าพวกนักเรียนจากสมาคมคิดว่าที่เฮเลนาได้เข้าเรียนนี้แย่งที่ที่ควรจะเป็นของสมาคมไป แต่ลุดยืนยันกับเธอว่าพวกนั้นคิดผิดสถาบันของตระกูลเขาไม่ได้ก่อตั้งมาเพื่อสมาคม แต่เพื่อผู้คนอย่างเธอ คนที่ไม่มีโอกาสได้ศึกษาวิชาเล่นแร่แปรธาตุเอง นักเรียนจากสมาคมไม่จำเป็นต้องเข้าเรียนด้วยซ้ำ ตำแหน่งแห่งที่และอนาคตของพวกเขามั่นคงแล้วทั้งนั้น สำหรับพวกเขา การสมัครเข้าเรียนในสถาบันคือสัญลักษณ์บ่งบอกสถานะ ทันทิที่ได้รับประกาศนียบัตรพวกเขาก็จะไปกันหมด

แต่เฮเลนาเป็นคนพิเศษ เธอคือคนที่อยู่ต่อหลังจบปีห้า คนที่จะศึกษามากไปกว่าแค่รากฐานหลักของวิชาเล่นแร่แปรธาตุ เธอจะเลื่อนชั้นไปจนถึงชั้นสูงสุด ค้นพบสิ่งใหม่ และทำงานแบบที่จะเปลี่ยนโลก ชื่อของเธอจะเป็นที่จดจำไปตลอดกาล

ตระกูลเขาจะต้องการให้มีนักเรียนจากสมาคมอีกคนที่สถาบันไปทำไม ในเมื่อสามารถมีคนอย่างเธอ

ลุดเก่งเสมอเรื่องการทำให้เฮเลนารู้สึกเหมือนเป็นคนพิเศษแทนที่จะอยู่ผิดที่ผิดทางอย่างยั้งยวด เธออยากพิสูจน์ว่าเขาคิดถูก ว่าเธอมีความหมาย ว่าเธอควรค่าให้เชื่อ ตระกูลของเขาจะไม่คิดผิดเรื่องเธอ

เธอจดจ่อกับการศึกษาและไม่แยแสความเป็นปรปักษ์ทางการเมืองรอบตัว
 ลุคจะพูดถึงเรื่องนั้นเรื่องนี้เป็นครั้งคราว เรื่องสมาคมเชื่อว่าตระกูลเขาล่วง
 ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ของการเล่นแร่แปรธาตุและขัดขวางการเปลี่ยนผ่าน
 ไปเป็นสังคมอุตสาหกรรม แล้วเขาจะโบกมือไปทางโรงงานต่างๆ ได้เชื่อนที่พน
 หมุ่ควั่นสีดำเต็มท้องฟ้า เรื่องพ่อของเขาถูกกล่าวหาว่าทำให้ประเทศล้มเหลวเพราะ
 การบริหารแบบปล่อยปละละเลย หรือเรื่องที่สมาคมเสนอให้จำกัดอำนาจของ
 พรินซิเพดไว้เฉพาะด้านการศาสนา และให้พวกสมาคมเป็นผู้บริหารประเทศ

ดูเหมือนสมาคมมองว่าพรินซิเพดอะพอลโลจะทำอะไรไม่เคยเพียงพอ
 พวกเขามีเรื่องร้องทุกข์และข้อเรียกร้องไม่จบไม่สิ้น

ตอนพรินซิเพดอะพอลโลถูกฆ่า สมาคมไม่ได้มองว่าเป็นโศกนาฏกรรมเลย
 แต่มองเป็นโอกาส พวกเขาให้อายุเพียงสิบหกปีของลุคเป็นข้ออ้างให้ประกาศ
 การปฏิรูป ขนชั้นสูงทางศาสนาและชนชั้นนักรบจะไม่ปกครองพาลาเดียอีกต่อไป
 นครรัฐแห่งนี้จะบริหารโดยสมัชชาสมาคมที่เพิ่งก่อตั้งขึ้น

ภาศีเปลวไฟนัรันดรน่าจะหยุดยั้งการปลุกปั้นของสมาคมได้ง่ายดาย
 ถ้าไม่เป็นเพราะมอร์โร จู่ๆ เขาก็ดูจะปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางการลุกฮือ เสนอ
 ความเป็นอมตะให้ ไม่ใช่ชีวิตอันเสื่อมสลายไร้ที่สิ้นสุด แต่เป็นชีวิตที่ไม่ได้รับ
 ผลกระทบจากอายุและการบาดเจ็บ ไม่ได้ค้นพบผ่านอำนาจศักดิ์สิทธิ์ แต่ผ่านทาง
 วิทยาศาสตร์

สมาคมฉวยโอกาสนี้ แล้วผู้อมตะก็เริ่มปรากฏตัว ตอนแรกมีแค่ผู้ได้รับ
 เลือกไม่กี่คน พวกเขาไม่เพียงเปิดเผยตัวว่าเป็นอมตะแต่ยังเล่นแร่แปรธาตุได้
 ในระดับสูงอีกด้วย ทันใดนั้นอำนาจและชีวิตตลอดกาลก็เป็นสิ่งเอื้อถึงสำหรับ
 ใครก็ตามที่พร้อมจะพิสูจน์ตัวเองว่าภักดีต่อมอร์โร ผู้เสนอตัวพากันมาเข้าร่วมกับ
 พวกเขาและสนับสนุนสมาคม

แนวคิด "พาลาเดียใหม่" ที่สมัชชาสมาคมให้คำมั่นสัญญาแพร่ไปทั่ว
 ในหมู่ประชากรราวโรคร้าย

เมื่อเปลวไฟนัรันดรเคลื่อนไหวเพื่อฟื้นฟูระเบียบ ผู้อมตะเผยอีกหนึ่ง
 ความสามารถออกมา นั่นคือเนโครมันซี ในระดับที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน แทนที่

จะเกณฑ์กำลังพลส่วนใหญ่มาจากผู้เสนอตัว พวกเขากลับฆ่าทหารของเปลวไฟ
นิรันดร์เวลาถูกโจมตี จากนั้นก็ใช้วิธีปลุกชีพขึ้นใหม่ เปลี่ยนทหารเหล่านี้ให้ต่อสู้
กับพวกพ้องเดิมของตน สร้างกองทัพขึ้นจากคนตายของเปลวไฟนิรันดร์

ลูคผู้เพ่งสวมนงกุฎพรินซิเพดแน่ใจว่าพลเมืองพาลาเดียจะได้สติทันทีที่
ตระหนักว่าตนกำลังสนับสนุนเนโครมันเซอร์ เนโครมันซีเป็นความผิดมหันต์
ตลอดทั่วทั้งทวีปมานานหลายศตวรรษ แม้แต่สมาคมก็จะไม่กล้าถึงเพียงนั้น
เขาคิดผิด

"ถ้าเธอเคยเป็นผู้เชี่ยวชาญ ทำไมถึงไม่มีกล่าวถึงเธอมากกว่านี้ในประวัติโรงพยาบาล"

สเตราต์กลับมาในสภาพโกรธเกรี้ยวพร้อมแฟ้มเป็นตั้ง

แทบไม่พบชื่อเฮเลนาที่ไหนเลย สเตราต์หาลายเซ็นของเธอเจอจนได้
ในรายการคลังเวชภัณฑ์ คำร้องขอมีดเล่มแร่แปรธาตุระดับพื้นฐาน และแบบคำร้อง
ไม่กี่ฉบับขอสารประกอบบางชนิดจากแผนกเคมีและโลหวิทยา สิ่งที่น่าสนใจ
อย่างเดียวในแฟ้มทั้งตั้งนี้คือรายชื่อผู้บาดเจ็บเบื้องต้นซึ่งมีชื่อเฮเลนาอยู่ในหมู่ผู้ที่
สันนิษฐานว่าเสียชีวิตแล้ว

โดยรวมคือ ในแฟ้มทางการทหารยาวนานหลายปี เฮเลนาแทบไม่ปรากฏ
อยู่เลย สเตราต์จะถูกสปรมะมาทเป็นการส่วนตัวเพราะเรื่องนี้

"ว่าไง"

"การเชี่ยวชาญคือปาฏิหาริย์ ไม่ใช่สิ่งที่ใครควรติดชื่อตัวเอง" เธอกล่าว
ทวนสิ่งที่มีคนบอกเธอเมื่อนานมาแล้ว "มีสัญลักษณ์บนประวัติการแพทย์ที่บ่งบอก
ถึง...การอธิษฐาน"

"เธอหมายถึง --" สเตราต์พลิกดูแฟ้มหนึ่งแล้วหันมามาทางเฮเลนา
ตรงมุมมีรูปจันทร์เสี้ยวพร้อมขีดคัน "นี่หรือ"

เฮเลนาพยักหน้าเล็กน้อย

สเตราต์จ้องมองมัน "แล้วเธอจะติดตามการดำเนินงานได้อย่างไร"

เธอแน่นหน้าอกแผ่ไปจนถึงคอ "การเยียวยาไม่ใช่การดำเนินงาน"

พัลคอนมาเทียส ที่ปรึกษาด้านจิตวิญญาณของสภาเปลวไฟนัรันด์และผู้บังคับบัญชาสายตรงของเฮเลนา มีคำสั่งเข้มงวดว่าห้ามบันทึกการใช้วิมันชีในลักษณะที่จะเป็นการยกย่องใดๆ ทั้งสิ้น เขาบอกว่าวิมันชีจะชำระให้บริสุทธิ์ได้ผ่านเจตนาที่ไม่เห็นแก่ตนเองเท่านั้น

ถึงแม้ผู้เยียวยาจะพบเห็นได้ค่อนข้างทั่วไปในบริเวณห่างไกลของพาลาเดีย แต่วิมันชีหาได้ยากจนมีคำอ้างสารพัดแบบเกี่ยวกับสิ่งที่วิมันเชอร์ทำได้ เช่น บอกว่าพวกเขาสามารถทำให้คนมีชีวิตตกเป็นทาสอย่างที่ไม่โครมันเชอร์ทำให้คนตายกลายเป็นทาส และกระทำการแปรธาตุที่เลวร้ายเกินกว่าจะบรรยายได้ต่อเลือดเนื้อที่มีชีวิต

เฮเลนาเคยคิดว่ามูมมอเหล่านี้อ้ววิมันเชอร์โหดร้ายอย่างไม่มีเหตุผล แต่ตอนนี้เมื่ออยู่ในฐานะตัวอย่างในการทดลองของสเตรด เธอก็เริ่มเข้าใจ

สเตรดไม่ได้กำลังทำให้ตกเป็นทาส แต่เธอเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการทำให้เป็นอัมพาตและบงการเฮเลนาด้วยการแปรธาตุเมื่อโดนยั่วเพียงเล็กน้อยที่สุด ถ้าเฮเลนากระตุกมากเกินไป สเตรดจะเชื่อมกระดูกเข้าด้วยกันเพื่อให้อยู่นิ่งๆ ดูเธอจะพอกพองใจมากที่ในเชิงเทคนิคแล้วมันไม่ใช่การทรมาน บางครั้งเธอปล่อยเฮเลนาไว้อย่างนั้นนานหลายชั่วโมง

ช่างแสนโง่อกเมื่อสเตรดดูจะหมดความสนใจในที่สุด เธอประกาศว่าไม่มีเวลาให้จัดการกับเฮเลนาแล้ว ทาสฝีมือดีทั้งสองจะมาพาเฮเลนาไปเดินตามระเบียบรอบลิฟต์วันละหลายๆ ครั้ง

เมื่อสายตาเธอกลับมามองเห็นได้แล้ว ทาสฝีมือดีก็เป็นภาพที่น่าสยดสยอง ไข่มุนี่เปลี่ยนสภาพหลังตายทำให้ผิวหนึ่งสีม่วงอมเทาเป็นจ้ำๆ นั้นขึ้นเงาคลายซีดงึ้งเรียบตึง ตาขาวรอบรูม่านตาขมุกขมัวเป็นสีแดงหรือเหลืองจัด ปลายนิ้วมือเป็นสีดำและเน่าเปื่อยหลุดออก กลิ่นสารเคมีกันเสียและกลิ่นเน่าเปื่อยทำเอาเฮเลนาคลื่นไส้ แต่พวกมันไม่ยอมให้เธอหยุดเดินจนกว่าจะหมดแรงทรุดลง และพวกมันต้องลากเธอกลับไปห้องขัง

การเดินแต่ละครั้งกลายเป็นภาพพรมัวปนเปเช่นเดียวกับวันคืน เฮเลนา

ไม่รู้ว่าเธออยู่ที่ส่วนกลางมานานเท่าไรแล้ว แสงสว่างไม่เคยดับลง และหน้าต่าง
ทุกบานถูกคลุมไว้และปิดแน่นหนา

"นี่คนนั้นรี" จู่ๆ ชายหน้าซีดเผือดน่าสยดสยองและจมูกแหลมเปี้ยบก็ก้าว
ออกจากห้องหนึ่งมาขวางทางเฮเลนาไว้ขณะที่เธอกำลังถูกผลักไปตามทางเดิน
ไร้ที่สิ้นสุด

เฮเลนาอุทานด้วยความตกตะลึง ผู้ที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอ สวมเสื้อผ้า
ปักลวดลายประณีตและประดับอัญมณี คือยาน โครว์เทอร์ หนึ่งในห้าสมาชิกสภา
ของเปลวไฟนินดาร์

"โครว์เทอร์ --"

มือสวมแหวนมากมายยื่นออกมาจับไหล่เธอดึงเข้าไปใกล้และเข้มนม

"เธอรู้จักเขารึ" เขาถาม นิ้วมือและแหวนจิกผิวเธอ

เธอพยายามสะบัดให้หลุด แต่ทาสีดิบผู้คุ้มกันยึดเธอไว้ขณะที่โครว์เทอร์
โน้มตัวเข้ามา ใกล้ขึ้นและใกล้ขึ้น สูดหายใจเข้าลึก ลิ้นหนาสีม่วงตัวออกมาพร้อมกับ
เขาดังใจจะเลียเธอ

เธอกระดกคอก แต่ตอนนี้เขาอยู่ใกล้มากพอให้เธอดูรายละเอียดออก
ตาขาวของเขาเป็นสีเหลืองเล็กน้อยและมีเส้นเลือดสีเข้มร่างๆ ในดวงตาขมุกขมัว
เลื่อนลอย ผิวเขาแห้งเป็นขุย มีกลิ่นลาเวนเดอร์จุนกิก

นี่ไม่ใช่โครว์เทอร์

ผู้อมตะคนหนึ่งสวมซากศพเขาอยู่

ในโอกาสที่พบไม่บ่อยเมื่อไม่อาจฟื้นฟูสภาพได้อีก เวลาได้รับบาดเจ็บสาหัส
ในการสู้รบจนร่างกายอันเป็นอมตะเหี่ยวงาไม่ได้อีกต่อไป ผู้อมตะสามารถย้าย
ตัวเองไปยังทาสีดิบแทน เพราะเหตุนี้ฝ่ายต่อต้านจึงเรียกพวกเขาว่าอสุภ

วิธีแก้ไม่สมบูรณ์แบบ แม้แต่ในยามที่ถูกรักษาไว้ ร่างกายก็เน่าเปื่อยช้าๆ
และขาดคุณสมบัติในการฟื้นฟูสภาพเหมือนร่างเดิมที่แทบไม่มีสิ่งใดส่งผลกระทบ
ได้ เฮเลนาสงสัยว่านี่อาจเป็นเหตุผลที่มอร์โรว์สนใจการโอนถ่ายมาก กระบวนการนี้
มีศักยภาพที่จะทำให้ผู้อมตะสามารถย้ายไปยังร่างกายมีชีวิตแทน

อสุภที่ใช้ร่างโครว์เทอร์ถอยกลับ เขามองเธออีกครั้ง สีหน้าแปลกประหลาด

พาดผ่านไปบนใบหน้า

"ฉันรู้จักเธอ" เขาพูดเบาๆ

เขาจับใบหน้าเธอ หันศีรษะเธอให้แสงส่องจากมุมต่างๆ สายตาเขาคืบคลานไปบนผิวเธอเหมือนกำลังมองหาอะไรบางอย่าง เขาคำว่ามือเธอข้างหนึ่ง แหวบนหน้าหนักสี่เข็มกดกระดูกเธอ ทำให้กุญแจมือขยับและความเจ็บปวดระลอกหนึ่งพลุ่งพล่านลงตามแขน เขามองนิ้วมือเธอแล้วกลับไปมองใบหน้า

พวกทาสฝีมือไม่ดีทำอะไร

นี่คือไฮรฟ์หรือ

"ใช่แล้ว นี่ละคนนั้น" สเตราต์ปรากฏตัวขึ้น เสียงเธอนุ่มนวลกว่าที่เฮเลนาคุ้นเคยมาก เธอดูหงุดหงิดที่เฮเลนาถูกปฏิบัติอย่างหนักมือแต่ก็ดูไม่เต็มใจจะทักท้วง "อีกไม่นานเขาก็จะพร้อม"

อสุภจับผมเฮเลนาไว้ สีหน้าเขาบึ้งตึงเมื่อโน้มตัวเข้ามาอีกครั้ง สายตาสั้นห้วงวิหโยขของเขาไม่เหมือนอะไรที่เธอเคยเห็นบนใบหน้าเรียบเฉยของโครว์เทอร์

"ผมเคยเห็นหล่อนที่ไหนสักแห่ง" เขาจับเธอแน่นขึ้น เขย่าเธอแรงจนหัวสลับไปด้านหลัง "ฉันเคยเห็นเธอที่ไหน"

"นี่คือสัตว์เลี้ยงของโฮลด์ฟาสต์คะ หัวหน้าสมาคม คุณน่าจะเคยเห็นเขาที่สถาบัน"

ใบหน้าของอสุภบิดเบี้ยวด้วยความรังเกียจเมื่อได้ยินชื่อโฮลด์ฟาสต์ เขาปล่อยเธอ หมดความสนใจทันที ตอนนี้เขาดูโกรธ สีม่วงเข้มเคลื่อนจากลำคอขึ้นไปเป็นจ้ำๆ บนใบหน้า "ผมคาดหวังไว้มากกว่านี้ ผมได้รับแจ้งว่างานนี้พิเศษ"

สเตราต์ดูดฟัน "รูปลักษณ์ไม่ใช่ทุกสิ่งนะคะ คุณบอกไฮรฟ์ได้ว่าอีกไม่นานนักโทษจะพร้อมสำหรับเขา ที่นี้คุณน่าจะอยากไปดูห้องที่จัดเตรียมไว้" สเตราต์ชี้ไปทางลิฟต์ "ฉันตั้งใจจะเริ่มด้วยกลุ่มทดสอบเร็วๆ นี้เพื่อดูว่าเราเริ่มงานได้เร็วเท่าไร ผู้คนสนใจกันแทบล้นหลาม ฉันมีโบสถ์หลายสิบฉบับ และอีกตั้งหลายสัปดาห์กว่าจะประกาศ" สเตราต์หัวเราะประหม่าแต่ยังตัวเองไว้ กระแอมขณะทาบมือลงที่แผงบนลิฟต์ "ระบุได้ยากนะคะว่าการผสมผสานแบบไหนถึงจะมี

แนวโน้มนับประสบความสำเร็จที่สุด ฉันเอาข้อมูลมาจากประวัติของโรงพยาบาลเท่าที่หาได้ คลังเอกสารของสมาคมก็มีประโยชน์ทีเดียวละ ถ้าหากว่ายุคสมัยไปมากเลย แต่คุณเป็นคนเดียวที่เคยทำสิ่งที่เราหวังว่าจะทำซ้ำที่นี่ได้ ฉันก็เลยอยากได้ความเห็นเชิงลึกจากคุณมาก"

อสุกมีสีหน้าแข็งกร้าวขึ้นแม้จะได้รับคำเยินยอ ลิฟต์มาถึงแล้ว และเขาก็สเตราด์จากไปก่อนที่จะให้คำตอบ

ทาสีดิบกระตุ้นเฮเลนาให้เดินต่อ เธอระบายลมหายใจซ้ำๆ อย่างนั้นเขาก็ไม่ใช่ไฮริฟ โล่งอกที่ร่างซึ่งถูกปลุกชีฟร่างแรกที่เธอรู้จักนั้นเป็นโครว์เทอร์สมาชิกสภาที่ค่อนข้างไม่แยแสโลก และไม่ใช้ใครที่เธอรู้จักดี

เธอเงยหน้าขึ้นและสะดุ้งเมื่อเห็นภาพเหมือนภาพเดียวกับที่แขวนอยู่บนผนัง หอคอยนี้เคยเต็มไปด้วยงานศิลปะและของตกแต่ง เรียงรายด้วยภาพเขียนนักเล่นแร่แปรธาตุคนสำคัญที่เคยศึกษาหรือสอนที่สถาบัน บัดนี้มีภาพเดียว และเป็นภาพชายชืดเชียวท่าทางบึ้งตึงที่มีหน้าผากกว้างและคางหนา

ชื่อ อาร์เทมอน เบนเนต ดอกสลักอยู่บนแผ่นป้ายข้างใต้ภาพ พร้อมวันที่สองวันข้างล่าง กินเวลากว่าแปดสิบปี

เฮเลนาจำรายงานที่เกี่ยวข้องกับชื่อนี้ได้กระจ่างชัดข้างใน เมื่อมีตำแหน่งอันแข็งแกร่งในนครแล้ว ผู้มตะประกาศตามหาวิวัฒน์เซอร์และเนโครมันเซอร์ทั้งหมดที่หลบซ่อนอยู่ให้มาเข้าร่วมรับใช้เจตนารมณ์ของพวกเขา จัดตั้งห้องทดลองที่ผู้สนับสนุนเหล่านั้นจะได้สำรวจพลังของตน เป็นอิสระจากการกดขี่ของศรัทธา

นักสู้ฝ่ายต่อต้านไม่เพียงถูกฆ่าและปลุกชีฟกลับมาเป็นทาสีดิบ พวกเขาถูกส่งไปห้องทดลองในฐานะตัวอย่งวิจัยด้วย อาร์เทมอน เบนเนตคือหัวหน้าแผนกวิทยาศาสตร์และการวิจัยของพาลาเดียใหม่ มีรายงานว่าเขาสนใจทดลองกับนักเล่นแร่แปรธาตุเป็นพิเศษ

ข้อดีอย่างเดียวของภาพเขียนนี้คือทำให้รู้ว่าเบนเนตตายไปแล้วสักทางหนึ่ง เธอกำลังจะเดินครบอีกรอบ เฮเลนายังคงหายใจลึกๆ ได้ลำบาก นิสัยนี้ติดตัวมาจากในถังคงสภาพซึ่งมีออกซิเจนจำกัด และยังเลวร้ายลงอีกด้วยกลิ่นเหม็นของทาสีดิบ เธอเริ่มเวียนหัว สายตาทำท่าจะพร่ามัว ฝีเท้าเธอเริ่ม

สะดุด

ทาสีดิบจับเธอแน่น ไม่ยอมให้เดินช้าลง เท้าเธอเริ่มเดินลากพื้น

เสียงสวดหายใจแรงติดขัดกระซอกเธอให้ตื่นตัว

"มารีโนหรือ" หญิงสาวผมดำบนรถเข็นกำลังผ่านไป เธอผอมโกรก แสบยุบเข้าข้างใน แต่เธอยึดตัวตรง โนมมาข้างหน้าขณะสายตาดึงอยู่ที่ใบหน้าเฮเลนา เธอมีแผลเป็นเหมือนเกรซ และมีผ้าห่มคลุมตัวอยู่ เธอสวมกุญแจมือรอบข้อมือแบบเดียวกับที่เฮเลนาสวม เธอกำลังถูกเข็นไปตามโถงในทิศทางสู่ห้องผ่าตัดที่เฮเลนาสังเกตเห็นรางๆ ว่าเปิดอยู่

เฮเลนาชวนเซ พยายามยื่นให้มัน "เพนนี่"

เพนนี่แก่กว่าเฮเลนาหนึ่งปี เป็นหญิงสาวหนึ่งในไม่กี่คนของสถาบันที่ศึกษาวิชาเล่นแร่แปรธาตุต่อในระดับบัณฑิตศึกษา เธอเป็นคนแรกๆ ที่สมัครเข้าฝ่ายต่อต้าน มุ่งมั่นจะไปแนวหน้าและสู้

เจ้าหน้าที่ที่เข็นเพนนี่เดินเร็วขึ้น เบี่ยงรถไปเพื่อไม่ให้พวกเธอสนทนากัน

ทั้งเฮเลนาและเพนนี่เอี้ยวคอ พยายามมองกันและกันไว้ขณะถูกพาออกห่างจากกัน

"เพนนี่ พวกเขาทำอะไร --" เฮเลนาพูดไม่จบคำถามตอนเธอถูกผลักไปทางห้องตัวเอง

เพนนี่ชะโงกข้ามที่เท้าแขนรถเข็นและมองกลับมา ใบหน้าสลด "เธอพูดถูกนะ ฉันขอโทษจริงๆ เราอาจจะฟังเธอ"

ไม่มีเวลาถามว่าเธอหมายถึงอะไร เจ้าหน้าที่เร่งฝีเท้า แล้วเพนนี่ก็หายลับไป

"ฉันจะส่งตัวเธอวันนี้" สเตราต์พูดพลางเดินเข้ามาพร้อมแฟ้มตั้งหนึ่งที่ทำอ่านงานอยู่ เธอดูไม่มีสมาธิขึ้นทุกทีที่เฮเลนาเห็น "เตรียมตัวได้"

"ฉันจะไปแล้วหรือ"

สเตราต์เงยหน้าขึ้นมองและยิ้มอย่างประสาทเสีกระคนรำคาญให้ "ใช่แล้ว ส่วนกลางมีจุดประสงค์อื่น ไฮริฟรอเธออยู่ มาลี เดียวนี้เลย"

ไม่มีอะไรให้เฮเลนาเตรียม เธอถูกยัดเข้าลิฟต์พร้อมเสื้อผ้าที่สวมติดตัวกับ

รองเท้าแตะชนสัตว์คู่หนึ่งที่ใหญ่เกินเท้า

ลิฟต์เคลื่อนต่ำลงไปยังชั้นห้า ตรงที่หอคอยเล่นแร่แปรธาตุเชื่อมต่อกับอาคารรอบๆ ของสถาบันด้วยสะพานลอยฟ้า ในนครแนวตั้งอย่างพาลาเดีย สะพานลอยฟ้ามักใช้เป็นทางเชื่อมระหว่างอาคาร บางสะพานคล้ายทางเดินยาวเรียว บางสะพานใหญ่พอให้มีลานกว้างและสวนอยู่สูงหลายชั้นเหนือเมืองส่วนอื่นๆ เมื่อนครเติบโตขึ้น เขตส่วนล่างของนครก็เห็นว่าท้องฟ้าถูกบดบังจนเกือบมืด เกิดเป็นมมมิดสลัวขึ้นและอุดมไปด้วยเชื้อโรค

เธอมองเห็นลานรวมเบื่องล่าง หย่อมหญ้ามีทางเดินรูปเรขาคณิตตัดผ่านทางเดินเหล่านี้เชื่อมระหว่างหอพักกับหอคอยและอาคารวิทยาศาสตร์หลัก

มีชั้นบันไดหินอ่อนสีขาวยทอดขึ้นสู่ประตูขนาดมหึมาของหอคอย ทันใดนั้นความทรงจำของเฮเลนาที่กว้างภาพเลือนลาง เลือนห่าง และร่างที่ปกคลุมบันไดเมื่อครั้งล่าสุดที่เธอเห็นซ้อนทับลงบนนั้น

เธอมองไปทางอื่น

เธอต้องจดจ่อกับปัจจุบัน

เฮเลนาถูกผลักขึ้นที่นั่งตอนหลังของรถยนต์ ทาสีดิบตัวหนึ่งเบียดเธอไปตรงกลางขณะมันขึ้นนั่งข้างเธอ กลิ่นเน่าเปื่อยเริ่มคลละคลุ้งไปทั่วพื้นที่ปิดทันทึ

ลำคอเธอกระตุก เธอตะปบมืออุดจมูกและปาก

สเตราต์ขึ้นนั่งอีกข้างหนึ่ง เธอจะมีภูมิต้านทานต่อกลิ่นเน่าเหม็น เธอพลิกเปิดแฟ้มที่ติดมืออยู่ตลอดเวลาตั้งนั้น

รถยนต์ขับเคลื่อนไปตามอุโมงค์ยาว แสงสีอำพันจากโคมไฟฟ้ากะพริบพาดตักเฮเลนา แล้วกลายเป็นสีเทาหม่นมัวเมื่อรถยนต์ออกจากใต้ดิน เธอมองออกไป ซึมซับภาพท้องฟ้า มันมืดและมีเมฆครึ้ม สีเทาที่เธอจะดูถูกกลืนสีไปจากโลก เธอมองออกไปยังนคร ตกตะลึงกับรอยแผลจากสงครามที่ยังคงเห็นได้ชัดแจ้ง ช่องว่างมหึมาบนเส้นขอบฟ้า อาคารถูกเผาอดวาย และซากปรักหักพัง ดูแทบ

จะไม่มีสิ่งใดเริ่มก่อสร้างขึ้นใหม่เลย ถนนเป็นสิ่งเดียวที่ดูใหม่

เมื่อรถยนต์ข้ามจากเกาะตะวันออกไปเกาะตะวันตก ร่องรอยแทบทั้งหมดของสงครามก็หายไปข้างหลัง

พาลาเดียสร้างขึ้นบนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำในบริเวณลุ่มน้ำของเทือกเขาโนวิส เกาะดั้งเดิมมีที่ราบสูงทางตอนเหนือลาดลงไปเป็นปลายแหลมทางใต้ หอคอยเล่นแร่แปรธาตุสร้างขึ้นบนจุดสูงสุดของเกาะ แล้วเมืองเล็กซึ่งกลายมาเป็นนครในที่สุดก็เติบโตขึ้นรอบหอคอยจนกระทั่งแผ่นดินทุกตารางนิ้วถูกก่อสร้างเกาะพาลาเดียซึ่งต่อมาเรียกว่าเกาะตะวันออกเป็นบ้านของอุตสาหกรรม การค้ารัฐบาล มหาวิทยาลัยเพอริซีเลียน และสถาบันการเล่นแร่แปรธาตุ

เกาะตะวันตกสร้างขึ้นหลังจากนั้นหลายศตวรรษ ถูกออกแบบมาให้รองรับประชากรที่เพิ่มขึ้นมหาศาลอย่างรวดเร็ว ทั้งเกาะใหม่กว่า ใหญ่กว่า

ช่วงสงคราม ผู้มตะควบคุมเกาะตะวันตกอย่างหลวมๆ ขณะที่ฝ่ายต่อต้านมีศูนย์บัญชาการอยู่ในสถาบันการเล่นแร่แปรธาตุ ทำให้พวกเขามีจุดป้องกันตัวที่มั่นคงบนเกาะตะวันออกและแยกนครรัฐออกเป็นสองส่วน เนื่องจากเป็นที่ตั้งของสาธารณูปโภคสำคัญส่วนใหญ่และท่าเรือหลัก เกาะตะวันออกจึงได้รับผลกระทบจากสงครามอย่างหนักตอนผู้มตะพยายามเข้าควบคุม

ตรงข้ามกับเศษซากของเกาะตะวันออก เกาะตะวันตกดูแทบไม่ได้รับผลกระทบ อาคารทั้งหลายเชื่อมถึงกันเป็นบริเวณกว้างและเหยียดสูงขึ้นไปยังท้องฟ้า วาววับและไร้ร่องรอยความเสียหาย

ตอนเฮเลนานั่งเรือขึ้นมาตามแม่น้ำและเห็นพาลาเดียครั้งแรก มันเหมือนเทพผู้ยิ่งใหญ่สักองค์วางมงกุฎลงบนแอ่งเฝ้าของเทือกเขา ยอดแหลมและประกายวับวาวของนครสะท้อนไปบนผิวน้ำ เธอไม่เคยคิดเลยว่าจะมีที่ไหนในโลกงดงามแบบนี้ได้

รถยนต์ให้ความรู้สึกเล็กกระจิดจระจิดขณะแล่นฉิวไปในเกาะตะวันตก ข้ามสะพานอีกสะพานไปสู่แผ่นดินใหญ่ของพาลาเดียซึ่งกินพื้นที่หลายไมล์จากฝั่งแม่น้ำไปยังแนวหมู่ไม้ของเทือกเขา

พื้นที่เกือบทั้งหมดของแผ่นดินใหญ่เป็นเหมืองและบริเวณเกษตรกรรม

และส่วนน้อยที่ไม่ใช่ยานการค้ำก็เป็นของตระกูลเก่าแก่ที่สุดซึ่งเข้าร่วมกับสถาบันสมัยก่อตั้งเมื่อหลายศตวรรษก่อน

ถ้าเธอถูกนำตัวไปแผ่นดินใหญ่ ไฮริฟก็จะต้องมีที่ดินอะไรสักอย่างถูกยึดมาหรือไม่ได้รับมอบหลังสงคราม หรือบางทีเขาอาจมาจากตระกูลสมาคมผู้มั่งคั่ง มีผู้คนจำนวนหนึ่งที่ทรัพย์สินมั่งคั่งเพิ่มขึ้นมหาศาลอย่างรวดเร็วจากการเปลี่ยนผ่านไปเป็นสังคมอุตสาหกรรมเมื่อศตวรรษที่แล้ว

เธอโน้มตัวไปข้างหน้า มองไปยังกระจกหน้า หาสัญญาณใดก็ตามที่บ่งบอกจุดหมายปลายทาง

เมื่อถูกนำตัวออกจากส่วนกลางแล้ว ในที่สุดเธอก็เริ่มพัฒนาแผนการให้เป็นรูปเป็นร่างเลาๆ

ตามความเป็นจริง โอกาสหลบหนีของเธอน้อยมาก ถึงจะไม่มีกุญแจมือที่ขัดขวางไม่ให้ใช้มือได้คล่องและระบับกักขังของเธอไว้ เธอก็ฝึกฝนการต่อสู้มาน้อยนิดที่สุดอยู่ดี กังวานคือทรัพย์สินมหาศาลที่สุดของเธอเสมอมา สมมติว่าเธอหนีได้ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง เธอก็ไม่มีที่ให้ไป ไม่รู้ว่าใครยังมีชีวิตอยู่บ้างหรือจะเชื่อใจใครได้ หรือว่าใครจะเชื่อใจเธอ

ถ้าเธอร่วมมือก็มีโอกาสที่จะรอดชีวิตจากการโอนถ่ายไปได้ แต่ถ้าไม่รอด เธอก็จะทรยศต่อเปลวไฟนิรันดร์โดยยอมบอกข้อมูลที่เธอสละความทรงจำของตัวเองเพื่อปกป้อง

มือเธอกำแน่น ความเจ็บปวดปะทุขึ้นราวไฟในข้อมือ

ตอนอยู่ในถังคงสภาพ เธอบอกตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่าว่าเธอจะรอดชีวิตว่าเธอต้องทนไว้ เธออธิบายไม่ได้ว่าทำไม

ถึงอย่างไรจุดประสงค์ทั้งหมดที่เธอเสียสละก็เพื่อรับประกันว่าคนอื่นๆ จะรอดชีวิต เป็นการป้องกันข้อผิดพลาดเพื่อให้ลูกไม่ตาย ผู้เสียสละไม่มีประโยชน์อะไรถ้าทุกคนตายกันหมด

เธอจะไม่เป็นคนทรยศ ไม่ว่าสิ่งที่ได้รับอนุญาตให้ซ่อนไว้ในความทรงจำคืออะไร เธอก็จะไม่ยอมให้ผู้คุมตะคองพบ เอาชีวิตรอดไม่ใช่เรื่องสำคัญ เธอจะฆ่าตัวตายก่อนพวกนั้นจะรู้อะไรจากเธอ

บางที่ผู้จับกุมที่ชอบใช้ความรุนแรงอาจเป็นหนทางให้เธอไปสู่จุดหมายนั้น ถ้าที่เกรซพูดเป็นเรื่องจริง ไฮริฟพอใจจะใช้การฆ่ามากกว่าตัวเลือกทางกลยุทธ์อย่างการสอบสวน ผู้ชายที่มีแนวโน้มจะใช้ความรุนแรงโดยทั่วไปแล้ว ไร้ความคิด ลงมือด้วยอารมณ์ก่อนแล้วค่อยให้เหตุผลทีหลัง

ถ้าเธอสามารถช่วยเขา เขาก็อาจฆ่าเธอด้วยความหุนหันพลันแล่น เธอต้องการแค่ความผิดพลาดครั้งเดียว แล้วความลับของเธอจะสูญหายไป ต่อให้ใช้ในโครมันซีมากมายขนาดไหนก็เอาจิตกลับคืนมาจากความตายไม่ได้

แล้วมอร์โระจะทำอะไรกับไฮริฟ ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าคงเลวร้ายกว่าสิ่งที่เขาทำกับแมนเดล

เฮเลนาหวังว่าจะเป็นอย่างนั้น

เธออาจล้างแค้นให้ลูกไม่ได้ แต่เธอมอบความยุติธรรมให้โลลาได้

เมื่อนึกถึงโลลา บายาร์ต ดาย ใบหน้าถูกถลอกออก ซากศพถูกใช้คุมขังผู้คนที่เธอเคยปกป้อง เฮเลนาก็แน่นหน้าอกจนปวดร้าว

โลลาเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ไม่ลำบากใจที่เฮเลนาเป็นวิวิมันเซอร์ ช่วงสงคราม ทั้งคู่ถึงขั้นพักอยู่ห้องเดียวกัน พวกเธอไม่ได้สนิทกัน โลลาซึ่งเป็นพาลาตินมักไม่อยู่เพราะออกไปสู้รบที่แนวหน้า แต่เธอไม่เคยปฏิบัติต่อเฮเลนาราวกับเฮเลนาต่ำต้อยกว่าเพราะไม่สู้รบ

โลลาถูกมองว่าเป็นนักเล่นแร่แปรธาตุสายสู้รบผู้มีพรสวรรค์หาตัวจับยาก เธอเข้าร่วมต่อสู้เพื่อเจตนารมณ์ของเปลวไฟนินดร์ตอนอายุสิบห้า เดินทางไปทั่วทวีป สืบสวนข่าวลือเกี่ยวกับเนโครมันซี การได้เป็นพาลาตินและรับใช้พรินซิเพดคือสิ่งสำคัญที่สุดของชีวิตเธอ

ใครๆ เคยเรียกโลลาว่ารูปร่างปรากฏของลูมิเทีย เทพีน้กรบแห่งการเล่นแร่แปรธาตุ

เฮเลนานึกภาพไม่ออกว่าจะมีคนฆ่าโลลาได้อย่างไร โดยเฉพาะหลังจากลูกถูกฆ่าแล้ว โลลาคงตายเป็นพันครั้งก่อนจะมีชีวิตอยู่เห็นลูกถูกจับ เธอใช้ชีวิตและมีลมหายใจด้วยคำปฏิญาณว่าจะปกป้อง

เฮเลนาจะพริบตาเมื่อรถยนต์หยุดที่จุดตรวจ

ต้นไม้ตามแนวถนนล้วนเป็นกิ่งก้านโกร๋น รถยนต์ขับเคลื่อนไปอีกสองสามไมล์แล้วเลี้ยวออกจากถนนหลัก

อาคารหลังหนึ่งปรากฏให้เห็นรางๆ ท่ามกลางแมกไม้เมื่อรถยนต์แล่นไปตามถนนยาวแล้วประตูรั้วหุบหุบหนักเปิดออก รถยนต์ขับผ่านไป มุ่งสู่บ้านสูงตระหง่าน

มันเป็นอาคารเก่าแก่ ส่วนหน้ามีเถาไม้โกร๋นเลื้อยขึ้นปกคลุมราวเส้นเลือดสีดำ สถาปัตยกรรมนี้ห่างไกลจากความสง่างามแบบสมัยใหม่ของนคร รายละเอียดหุบหุบมีลักษณะมีดมน หนานัก และดูจะเผชิญสภาพอากาศจนผุกร่อนมาอย่างน้อยศตวรรษหนึ่ง ยอดแหลมมีดๆ ห้ายอดที่มั่งคั่งทั้งทองฟ้า สามยอดที่ตัวบ้านหลัก และยอดหนึ่งทีแต่ละปีกซึ่งทอดเหยียดมาด้านหน้าเป็นรูปครึ่งวงกลม ประตูรั้ว กำแพง และสิ่งก่อสร้างอื่นๆ ล้วนโค้งงอ เกิดเป็นลานปิดล้อมที่มีสวนรกเรื้อตรงกลาง รถยนต์บดกรวดสี่ล้อขณะเลี้ยวอ้อมแล้วจอด

หญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่ที่ขั้นบันไดของบันไดหินกว้าง

เฮเลนากดลูกกลิ้งจากรถยนต์ตามหลังสเตราต์ เธอสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าลึกแล้วสั่นสะท้าน หนาวยะเยือก อากาศชื้นแฉะบนบทพิมพ์เข้าถึงกระดูก เธอทันที เธอลืมไปว่าฤดูหนาวทางตอนเหนือโหดร้ายขนาดไหน

ผู้หญิงบนบันไดแทบไม่โตไปกว่าเด็กสาว และยืนติดกับสิ่งทึบเทาอบตัวอย่างเด่นชัด เธอมีผมสีน้ำตาลอ่อนม้วนเป็นหลอดสมบูรณ์แบบล้อมรอบใบหน้าขาวซีด ชุดกระโปรงเป็นสีเขียวจืด ประดับด้วยเลื่อมรูดทรงสี่เหลี่ยมนอกคล้ายซี่โครงติดหัวกะโหลกนกขุบโลหะวาววับให้จะอวยปากยาวยื่นลงระหว่างทรวงอก เธอสวมแหวนเล่นแร่แปรธาตุหลายนิ้ว กวัดแกว่งไม้เท้าสั้นอย่างเกียจคร้านขณะมองดูแขกกลุ่มนี้ขึ้นบันไดไปหา

เธอจ้องมองเลขสเตราต์มายังเฮเลนา ดวงตาสีฟ้าอ่อนหรือสี "แหม" เธอกล่าวเมื่อทั้งหมดไปถึงตัว "ผู้คลั่งไคล้คงมีทุกรูปแบบสินะ"

เธอหันไปหาสเตราต์แล้วบ่นยืมนๆ "ยินดีต้อนรับสู่สไปร์เฟลด์ สามิฉันรอรุณอยู่"

สเตราต์ก้าวเดินเคียงข้างนายหญิงของบ้านขณะทาสีดิบผู้คุ้มกันกระตุ่น

เฮเลนาให้ตามไป

พ่อบ้านไร่วิดเปิดประตูบ้านรอไว้ให้พวกเธอ ภาพที่เห็นนั้นทำเอาเลือดเฮเลนาเย็นวาบ

ต่างจากพวกทาสผิวดิบที่ส่วนกลาง พ่อบ้านนี้เพ็งตายหมดๆ และแต่งตัวไรที่ติ เธอคิดไปอึดใจหนึ่งว่ามันมีชีวิตอยู่ หรือว่ามันเป็นพวกอสุก ผิวของมันไม่มีเงาไขมันคล้ายซีผึ้งเคลือบ และมันเคลื่อนไหวโดยปราศจากความเฉื่อยชาที่เธอซักจะเชื่อมโยงเข้ากับทาสผิวดิบ แต่สีหน้าและดวงตาของมันว่างเปล่าโดยสิ้นเชิง

มันน่าจะเพ็งถูกฆ่าไม่นาน เกรซบอกกว่าผู้อมตะเก็บทาสผิวดิบไว้เป็นคณางาน และตระกูลร่ำรวยไม่ยอมรับมือกับกลิ่น ซึ่งหมายความว่าพวกมันจะถูกทดแทนบ่อย

ห้องไล่ฆมวดเป็นปมขณะเธอก้าวเข้าไปข้างในและซึมซับสิ่งตกแต่งบ้าน

โถงทางเข้ามีขนาดใหญ่และเย็น สิ่งแรกที่เธอเห็นคือรอยเลือดสีสด

เฮเลนาสูดหายใจแรง ตาและศีรษะเบือนไปโดยสัญชาตญาณ

"มีอะไร" สเตราร์ดถามเสียงห้วน

"เลือด" เธอบังคับตัวเองให้พูด ไม่อาจมองได้อีก ภาพการประหารชีวิตทั้งหลายท่วมท้นในหัวเธอ กลิ่นและรสน่าสะอิดสะเอียนในอากาศ ไหลอาบร่วน้ำหลากไปบนหินอ่อนสีขาว

สเตราร์ดเหลือบมองไปรอบห้อง "ตรงไหน"

เฮเลนาพยายามขี้นอก และสเตราร์ดมีแต่ดูสับสน เธอมองอีกครั้งและพบความผิดพลาด ไม่มีเลือด

ดอกกุหลาบจัดแต่งเป็นช่อตั้งอยู่บนโต๊ะตรงใจกลางห้อง แค่มองมันเธอก็ผงะ

"ไม่มีอะไร" เธอพิมพ์

หญิงสาวชุดเขียวมองอยู่ เธอมองสลับระหว่างเฮเลนากับดอกกุหลาบ แล้วรอยยิ้มน้อยๆ ก็ผุดขึ้นที่มุมปากข้างหนึ่งเมื่อเธอหันไป มุ่งตรงไปยังประตูคู่ที่อีกฟากของห้องโถง

"รอดตรงนั้น" สเตราร์ดบอก ประตูปิด ทิ้งเฮเลนาไว้กับผู้ตาย เธอชำเลือง

ไปรอบๆ พยายามมองที่ไหนก็ตามที่ไม่ใช่ดอกกุหลาบ

ความมืดมัวข้างในให้ความรู้สึกหนักอึ้งกว่าตอนอยู่ใต้ท้องฟ้าสีเทาตกทับสไปร์เฟลล์เป็นสถานที่ใหญ่โตเหมือนโพรงถ้ำ ปกคลุมด้วยเงามืดสลัวที่ทอดมาจากงานโลหะเส้นละเอียด มีบันไดหวูดขนาดใหญ่ทางขวามือขึ้นไปสู่ชานพักมากมายที่ยื่นง่าออกมาเหนือโถงทางเข้า

โถงทางเดินมืดนำเข้าไปในตัวบ้านลึกขึ้น ส่องสว่างด้วยเชิงเทียนไฟฟ้าแสงอ่อนแรงที่ส่งเสียงครางหึ่งและแทบไม่แหวกฝ่าความมืดสลัว หน้าต่างสูงขึ้นไปเหนือศีรษะดูจะออกแบบมาให้แสงส่องไปยังโต๊ะตรงกลางห้องเท่านั้น โคมไฟฝังบนพื้นหินอ่อนเป็นรูปรางสีดำบิดเบี้ยวล้อมรอบโต๊ะ จากมุมที่เธอมองอยู่ เฮเลนาคูไม่ออกกว่าเป็นรูปอะไร

บ้านหลังนี้ให้ความรู้สึกกว้างขวาง ไม่มีฝุ่นที่มองเห็นได้ แต่เฮเลนาคูอาจสับสนความรู้สึกว่าที่นี่ไม่ได้รับการดูแล อากาศอับร้าวกับตัวอาคารเป็นฉากศพชิ้นราชนเดียวกัน

ประตูฟากตรงข้ามเปิดออก "มานี่ มาริโน" สเตราต์พูดเหมือนเรียกสัตว์ไปหา

ห้องที่เธอเข้าไปมีหน้าต่างลายตารางขนาดมหึมาสองบานมองออกไปเห็นสวนที่มีเขาวงกตพุ่มไม้ขนาดใหญ่ ม่านฤดูหนาวชักเปิดอยู่ให้แสงสว่างเย็นเข้ามา หญิงสาวชุดเขียววางไม้เท้าสั้นทิ้งไว้ เธอนั่งอยู่บนขอบเก้าอี้ท่าทางอ่อนแอ กระโปรงบานออกอวดเนื้อผ้า ตรงข้างหน้าต่างที่อีกฟากห้องมีรางมืดๆ ยื่นอยู่

ชนบนแขนเธอลุกขึ้น

สเตราต์ดึงตัวเธอผ่านเก้าอี้แข็งแรงและเก้าอี้ยาวไปยังร่างนั้น

แสงฤดูหนาวส่องตัดเขาจนเป็นเงามืด เมื่อเข้าไปใกล้แล้วเฮเลนาคูถึงเริ่มดูรายละเอียดออก

ผิวซีด ผมหสีขาวเงิน

แสดงว่าเขาแก่แล้ว น่าจะเป็นหัวหน้าตระกูลสักคนหนึ่งของสมาคม

เธอเคยเจอพวกนี้ไม่กี่คนที่สถาบัน ทั้งหมดมักเหมือนกัน หยิ่งยโส หมกมุ่นกับอำนาจและสถานะที่คนอื่นเห็น มักเรียกร้องความเคารพมากขึ้น

คนแบบนี้เลยที่บ่งการง่าย เฮเลนาแค่ต้องทำตัวให้หงอไม่มากพอ แล้วเขาก็จะหักคอเธอ

ถ้าโชคดี เธออาจตายภายในสองสัปดาห์

เขาหันมา ลำคอเฮเลนาตืบตันเมื่อโลกรอบตัวเธอหายไป ฝุ่นเข้าสะดุด
เขาไม่แก่เลย

นี่คือทายาทของสมาคมเหล็ก เคน เพอร์รอน

เธोज้องมองเขา จดจำได้ ตะลึงงัน

เขาเป็นนักเรียนจากสมาคมหนึ่งในไม่กี่คนที่เรียนต่อปริญญาตรีที่สถาบัน
เขากับเธอเรียนรุ่นเดียวกัน เรียนวิชาเดียวกันบ้าง เคยกระทั้งทำงานเป็นผู้ช่วย
ที่แผนกวิจัยชั้นเดียวกัน

สมองเธอปฏิเสธจะยอมรับสิ่งที่เห็น เพราะไม่มีทางเป็นเคน เพอร์รอน
ไปได้

ผมเขาเคยเป็นสีเข้ม บัดนี้มันไร้สีสัน ผิวซีดเผือดของเขาไม่ได้เกิดจาก
อายุ ดูราวกับเขาถูกฟอกสีด้วยแสงจันทร์

เธอคิดอยู่อดใจหนึ่งว่าเขาน่าจะต้องเป็นซากศพ เหมือนร่างของโครว์เทอร์
ที่ส่วนกลาง แต่ดวงตาสีเทาเงินที่สบตาเธอนั้นคมกริบ ตาขาวเป็นสีขาว งามานดา
สีดำ ไม่มีเส้นเลือดสีเข้มที่โหนกตามบนผิวเขา ไม่มีเส้นเลือดให้เห็นเลย ราวกับ
เลือดของเขาเป็นปรอท

"สมาชิกคนสุดท้ายของภาคีเปลวไฟนิรันดร์คะ ไฮริฟ" สเตราด์กล่าว
ราวกับนำเสนอเหรียญตราให้เขา "ฉันเชื่อว่าพวกคุณรู้จักกันที่สถาบันการเล่นแร่
แปรธาตุ"

ดวงตาสีเงินนำขนลุกของเขาดัดไปทางอื่น "ไม่เชิงหรอก"

"ฉันทราบว่าคุณเตรียมการไว้แล้ว" สเตราด์พูดพลางนั่งลง "แต่ฉันคง
ไม่กังวลเท่าไร นักโทษไม่ได้ฝึกฝนหรือมีประสบการณ์ด้านการต่อสู้เลย เขาจะ
จัดการง่ายที่เดียวสำหรับคุณ"

เขามองเฮเลนาอีกครั้ง สีหน้าไม่แสดงอารมณ์ใดๆ แต่มีแววใคร่ครวญ
แบบนักล่าในสายตาเขา เหมือนหมาป่า "ผมแน่ใจ"

สเตราต์กระแอม ดุ๊กติดกับท่าที่ห้วนๆ ของเฟอร์รอน "เออะ ท่านเนโครมันเซอร์สูงสุดอยากได้ผลลัพธ์ก่อนวันเพ็ญตามคำสั่งของท่าน คุณ จะดำเนินการโอนถ่ายชั่วคราวกับเขาบ่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อให้บรรลุภาวะ เอกฐานโดยไม่ทำลายวิญญาณของเขา ทันทีที่สำเร็จและคุณคุ้นเคยกับจิต ของเขาแล้ว ฉันเชื่อว่าการย้อนคืนผลจากการแปรธาตุความทรงจำจะเป็นเรื่อง เล็กน้อยสำหรับคุณ คุณจะสำรวจสิ่งที่ปกปิดอยู่ก็ได้ และเมื่อเสร็จแล้ว ฉันจะมา รับตัวเขา ท่านเนโครมันเซอร์สูงสุดตั้งใจจะสกัดความทรงจำของเขาเช่นกัน"

เฟอร์รอนพยักหน้าเฉื่อยชา

"ฉันแน่ใจว่าคุณทราบ แต่เรื่องนี้สำคัญเหนืออื่นใด หน้าที่อื่นทั้งหมด ให้ถือว่าเป็นเรื่องรองจนกว่างานนี้จะเสร็จสมบูรณ์"

หญิงสาวชุดเขียวส่งเสียงขึ้นทันใด ลอนผมสมบูรณ์แบบของเธอสั่นไปหมด

"คุณหมายความว่าเราต้องให้หล่อนอยู่ที่นี่จริงๆ รี" เธอถามโพล่งออกมา "ฉันแค่ไม่เห็นว่าจะยุติธรรมตรงไหนเลย หล่อนไม่ใช่ชาวพาลาเดียด้วยซ้ำ ทำไม ถึงอยู่ที่นี้กับพวกที่เหลือไม่ได้ ทำไมเราถึงต้องให้อยู่ที่นี่ ฉันวางแผนงานเลี้ยง สำหรับฤดูกาลนี้ไว้หมดแล้ว ฉันต้องยกเลิกอาหารค่ำไปแล้วสามครั้งและถูข้ออ้าง ว่าเพราะอะไร ไม่มีใครถามฉันว่าอยากได้นักโทษหรือเปล่า" เสียงเธอสูงขึ้น เจือแววเอาแต่ใจและเจ้าน้ำตา "แล้วหล่อนสวมอะไรน่ะ ถ้ามีใครเห็นหล่อน คนก็จะพูดกันถึงแต่เรื่องนั้น"

"เจียบนะ ออเรเลีย" เฟอร์รอนกล่าว เสียงเขาราวกับน้ำแข็ง ไม่แม้แต่ คิดจะหันไป

"ฉัน...ไม่แน่ใจว่าเสื้อผ้าแบบไหนจะเหมาะสม" สเตราต์พูดเสียงผิดเพี้ยน ด้วยความละอาย "แน่นอนว่าคุณไม่ต้องให้เขาสวมชุดนั้น มันแค่เป็นชุดที่เราที่อยู่ พอดี"

หน้าต่างสั่น เสียงลมพัดโหยหวนแผ่วเบา ลอยไปทั่วบ้าน สเตราต์สะดุ้ง เฟอร์รอนกับออเรเลียดูจะไม่สังเกต

"ไม่ใช่เรื่องที่ต้องกังวล" เฟอร์รอนพูด "ผมแน่ใจว่าเราจะหาอะไรให้เขา ใส่ได้ ออเรเลียมีเสื้อผ้าเยอะแยะ"

ออเรเลียเบิกตากว้าง "คุณจะให้ฉันยกเสื้อผ้าของฉันให้หล่อนรี"

"เราไม่อยากให้ใครเข้าใจผิดว่าเราเป็นสาวใช้ นอกจากคุณจะอยากให้ผม
สั่งตัดเสื้อผ้าให้เขา"

ออเรเลียอุทานอย่างหวาดผวา รวากับความคิดนั้นน่าชิงชังกว่าการเก็บ
นักโทษไว้หรือให้คนรับใช้ที่ตายแล้วดูแลบ้าน

"เยี่ยมยอด" สเตราต์พูดเสียงสดใสขณะทุกคนสร้างทำเป็นไม่สังเกตว่า
ออเรเลียจวนเจียนจะติดไฟลุกไหม้ขึ้นเอง "เอะละ คุณตรวจสอบนักโทษได้ตาม
สบายเลย ไฮร์ฟ เขาเป็นของคุณแล้ว" เธอเข้ามาทางเฮเลนา

เฟอร์รอนมองเฮเลนาโดยไม่ขยับเขยื้อน "ที่นี่หรือ"

"แค่ตรวจสอบขั้นต้นนะ เพื่อดูว่าคุณมีคำถามก่อนฉันจะไปหรือเปล่า
คุณ...ต้องการความเป็นส่วนตัวไหม"

"ไม่ เชิญคุณดูได้" เขาก้าวมาทางเฮเลนา เขาแต่งกายสีดำล้วน สวม
เสื้อผ้าแบบขวานคร เสื้อโค้ดและเสื้อกั๊กตกแต่งอย่างประณีตด้วยลวดลายปักสีดำ
ที่ปรากฏให้เห็นเมื่อต้องแสงเท่านั้น เขาผูกผ้าสีขาวสะอาดหมดจดรอบคอ

เฮเลนาไม่เคยเห็นนักเล่นแร่แปรธาตุจากสมาคมสวมโลหะน้อยเช่นนี้
มาก่อน นักเล่นแร่แปรธาตุมักเก็บโลหะไว้ทุกแห่ง เป็นเครื่องประดับ และถักทอ
ไว้ในเสื้อผ้า ไม่เท่า อาวุธ นักเล่นแร่แปรธาตุที่ไม่ธรรมดาอย่างไฟโรมันเซอร์
มักสวมแหวนจุดชนวนนอกเสียจากจะถูกบังคับให้ถอด

ออเรเลียมีโลหะเต็มตัว แต่เฟอร์รอนไม่มี

เขาถอดถุงมือสีดำข้างหนึ่งออก เผยให้เห็นมือซีดซีขาวและนิ้วยาวเรียวยาว
วิโรมันเซอร์ เกรซบอก แลละว่าเขาไม่จำเป็นต้องใช้โลหะ

เฮเลนาพยายามผละหนี เธอคุ้นเคยดีเกินพอกับอันตรายจากนิ้วมียึดจับ
ของสเตราต์ แต่เมื่อเธอพยายามขยับกลับทำไม่ได้

กังวานเสียวสะท้านเส้นบางราวใยแมงมุมแทรกเข้ามาในตัวเธอโดยที่
เฟอร์รอนไม่ได้สัมผัส ละอองอ่อนจนเธอแทบไม่รู้สึกลงถึงมัน บัดนี้มันยึดจับเธอ
ไว้นั่นหนา กังวานนี้ไม่เหมือนของมอร์โร มันไม่ได้แผ่ไปทั่วอากาศจนกระทั่ง
ทุกอย่างตรงหิ้ง ถ้าเธอไม่ได้พยายามขยับเขยื้อนก็คงไม่ตระหนักว่ามันอยู่ตรงนั้น

นัยน์ตาเฟอร์รอนเป็นประกายวาว รวากับเขารู้สึกได้ว่าเธอพยายามขึ้น นิ้วชี้ของเขาเพียงสัมผัสสัมผัสเธอ จากนั้นเธอก็รู้สึกถึงกังวานของเขาจริงๆ แจ่มชัด รวาสายลวดที่มีกระแสไฟฟ้า

กังวานนั้นคมกริบและฝึกปรือมาอย่างดี ซึมลึกเข้าไปทั่วกะโหลกเธอ ห่อง และเฟอร์รอนหายไปเมื่อความทรงจำของเธอผุดขึ้นต่อหน้าต่อตาราวโซโทรป

การเดินทางสู่สไปร์เฟลส์ เพนนี่ การสอบสวนโดยสเตราต์ อสุภใน หอคอยสวมใส่ร่างโครว์เทอร์ การหาหรือว่าจะสกัดความทรงจำจากจิตของเฮเลนา ได้ดีที่สุดด้วยวิธีไหน ชิเซโอปรากฏตัวออกจากความมืดพร้อมกล่องใบเล็กและ เหล็กเจาะ เมื่อเฟอร์รอนเข้าไปลึกขึ้น ความทรงจำต่างๆ สลัดลง วาบผ่านไปราว จิตของเธอเป็นหนังสือที่เขากำลังพลิกดูว่ามีอะไรน่าสนใจในนั้นบ้างหรือไม่

เขาย้อนไปถึงการคงสภาพและความว่างเปล่าซึ่งดำเนินไปเรื่อยๆ จากนั้น ก็ไกลขึ้นอีกถึงหอคอยและเลือดและช่วงเวลาหลายปีในโรงพยาบาล

เธอไม่ได้ตระหนักว่าชีวิตตัวเองช่างเล็กและซ้ำซากจำเจขนาดไหนจนกระทั่ง ได้เห็นมันถูกมองผ่านๆ เช่นนั้น

เมื่อมันหยุด เฮเลนารู้สึกมีนงงสับสน สัมผัสของเฟอร์รอนคงอยู่อีกนิดใจ หนึ่ง และเธอรู้สึกได้ถึงกังวานของเขาผ่านสมองเธอ เปลี่ยนภาพในตาเธอเป็นสีแดง

สุดท้ายมือเขาก็ปล่อยลงและเขายืนอยู่ จ้องมองเธอ

"อืม" เขากล่าวในที่สุด

"ไม่ธรรมดาเลยใช่ไหมล่ะ" สเตราต์พูดจากที่ไหนสักแห่งข้างหลังเขา

"ทำนองนั้น" เขาพูด สายตาคมกริบ เขาเลิกคิ้วข้างหนึ่ง ยังคงมองเฮเลนา อยู่ "สงครามจบไปแล้ว เธอคิดว่าเธอปกป้องอะไรอยู่หรือในสมองนั้น"

เธอสบสายตากับจ้องของเขาโดยไม่สะดุ้งสะเทือน

ลุก เธอกำลังปกป้องลุก

"โฮลด์ฟาสต์ตายไปแล้ว" เขาพูดเสียงกร้าว รวากับเห็นคำตอบนั้นในตา เธอ "เปลวไฟวันคริสต์มาสไปแล้ว ไม่เหลือใครให้เธอช่วยอีก"

เขาหันไป สีน้หน้าขุนเคื่อง

"มีอะไรอีกไหม" เขาถามสเตราต์

เธอสำหน้า

อาการอัมพาตบนร่างเฮเลนาหมดไป ก่อนหน้านี้เธอขึ้นมันอยู่ แล้วมันก็หายไปกับทันหันจนเข้าเธอทรุด เธอล้มลง พยายามยันตัวเองไว้ น้ำหนักตัวกระแทกลงบนสองมือ ความเจ็บปวดรุนแรงระเบิดไปทั่วข้อมือ ไพร้อนฝ่าลามไปจนถึงหัวไหล่ทั้งสองข้าง

เธอกระแทกพื้น

ออเรเลียกลั่นหัวเราะ

"คุณคงได้พบซีเซโอและहारือทุกอย่างกันหลายครั้งแล้วก่อนเขาจะไป" เธอได้ยินสเตราต์พูด "หลังจากการโอนถ่ายครั้งแรก ฉันจะส่งคนมาประเมิน เราจะได้กำหนดเวลารอผลลัพธ์"

"ใช่ ผมได้รับทราบแผนทั้งหมดแล้วอย่างละเอียดยิบ" เฟอ์รอนกล่าวเสียงราบเรียบ "ผมจะจัดการให้เสร็จ ที่นี้ผมขอตัวละ"

เขาก้าวข้ามร่างเฮเลนาแล้วเดินออกจากห้องไปโดยไม่ชำเลียงกลับมามอง

เฮเลนาพยายามลุกขึ้นนั่ง เมื่อไม่อาจใช้มือได้เธอก็ต้องพลิกตัวนอนตะแคงอย่างระมัดระวังแล้วใช้ศอกยัน ประคองข้อมือแนบออกอย่างปกป้อง

เมื่อเธอเงยหน้าขึ้นมองในที่สุด สเตราต์ออกไปแล้ว และออเรเลียยีนหมดความอดทนห่างไปไม่กี่ฟุต เธอถือไม้เท้าสั้นอยู่

"ลุกขึ้นจากพื้นสิ" เธอพูด "ฉันจะพาไปที่ห้องของเธอ"

เฮเลนายืนขึ้นแล้วตามออเรเลียกลับไปยังโถงทางเข้าอย่างระแวงระวัง ข้อมือเธอปวดตบ ทาสีดิบจากส่วนกลางยังอยู่ที่นั่นและคอยติดตามพวกเธอ เมื่อออเรเลียเดินเข้าไปในโถงทางเดิน ขึ้นบันได ผ่านห้องจำนวนหนึ่ง แล้วเข้าโถงทางเดินอีกสาย

ตรงนั้นมีตึกว่า ดูจากมุมของแสงแล้วเป็นอีกปีกหนึ่ง หน้าต่างส่วนใหญ่แขวนผ้าหนาหนัก เครื่องเรือนคลุมด้วยผ้ากันฝุ่น

"ขอให้เข้าใจไว้ละ แคเพราะเราเก็บเธอไว้ไม่ได้หมายความว่าฉันอยากเห็นหน้าเธอ" ออเรเลียพูดพลางเดินจับไว

เฮเลนารู้สึกกระหืดกระหอบแล้วจากที่ขึ้นบันไดมา เธอเดินตามแทบไม่ทัน

"ฉันเข้าใจว่ากำลังนั้นมันไม่ให้เธอใช้การเล่นแร่แปรธาตุได้ แต่มันก็แทบไม่มีความหมายที่นี่ ตระกูลเฟอร์รอนสร้างบ้านหลังนี้ด้วยเหล็กบริสุทธิ์ และมีเหตุผลที่ฉันได้รับเลือกให้เป็นภรรยาของเคน เฟอร์รอน"

ออเรเลียหยุดและมองกลับมาที่เฮเลนาพลางยกมือข้างหนึ่งขึ้น ข้อมือเธอสะบัดที่จับพลัน แล้วแหวนเล่นแร่แปรธาตุที่ประดับนิ้วมือก็เปลี่ยนรูป ยืดยาวออกเป็นมิดทำให้นิ้วเธอดูคล้ายแมงมุม

เฮเลนาเฝ้ามองการแปรธาตุนั้นด้วยความสนใจจับจ้อง กังวานเหล็กตามธรรมชาตินับว่าหายากอยู่บ้างในหมู่นักเล่นแร่แปรธาตุ แต่ก็ไม่ได้ผิดธรรมดาเท่ากังวานทองหรือไฟโรมันซี โดยธรรมชาติของมันแล้วแร่เหล็กดิบควบคุมได้ยากจนถึงระดับที่คนทั่วไปมองว่าเป็นธาตุเฉื่อย นักเล่นแร่แปรธาตุส่วนใหญ่ไม่อาจแปรธาตุเหล็กได้โดยไม่ให้เหล็กนั้นสัมผัสการกระจายลูมิเียมครั้งแล้วครั้งเล่าในเตาเอทานอร์เลียก่อน และถึงอย่างนั้นเหล็กกล้าก็ยังใช้งานได้ดีกว่าเหล็กเพียงอย่างเดียว

ผลงานแปรธาตุของออเรเลียนี้ทำได้เร็วและมีไว้อวดแค่ภายนอก ถ้าอยู่ในชั้นเรียนเธอจะถูกหักคะแนนที่เคลื่อนไหวมากเกินไปและเกลียดเหล็กได้ไม่สมบูรณ์แบบแต่เธอเปลี่ยนรูปแหวนได้ง่ายดายซึ่งหมายความว่าเธอมีกังวานเหล็กระดับสูงลิ่วและถ้าบ้านหลังนี้ทำจากเหล็ก ก็หมายความว่าออเรเลียสามารถใช้มันเป็นอาวุธเช่นกัน

เฮเลนาก้มลงมอง เพิ่งสังเกตเหล็กดัดตลอดแนวพื้นและระดับอยู่บนผนัง "เราไม่ใช่ปีกนี้ของบ้าน" ออเรเลียพูดพลางเดินต่อไปตามโถง แหวนของเธอกลับคืนเป็นวงสวยงามรอบนิ้วอีกครั้ง "ฉันไม่อยากจะเธอถูกพบเห็นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาฉันมีแขก อยู่ให้ห่างๆ ไว้นอกจากจะถูกเรียกตัว พวกทาสทั้งหมดได้รับคำสั่งให้คอยจับตาดูเธอ เราจะรู้ถ้าเธอก่อปัญหา"

ออเรเลียหยุด วางไม้เท้าสั้นลงบนแถบเหล็กอันหนึ่งในพื้นแล้วบิดเล็กน้อย เหล็กขยับเสียงเอียดอาดแล้วประตูที่ตกแต่งด้วยเหล็กอยู่ทั่วก็เปิดออก

ห้องนี้ใหญ่โต เตียงสี่เสาชวนม่านตั้งอยู่ระหว่างหน้าต่างสูงสองบาน แก้วีพนักกว้างตัวเดียวตั้งอยู่ข้างหน้าต่างบานหนึ่ง มีโต๊ะหูกหรืออยู่ข้างๆ ตู้เสื้อผ้า

หลังใหญ่อยู่ชิดผนังปากในสุด พรหมเนื้อหนาปูปกคลุมพื้นเกือบทั้งหมด
บนผนังไม่มีอะไรนอกจากนาฬิกาที่สูงเกินเอื้อมถึง แต่ห้องนี้สะอาดสะอ้าน
และมีกลิ่นว่าเพิ่งเปิดระบายอากาศ

เฮเลนาก้าวเข้าไปในห้อง พิจารณาอย่างละเอียดลออ
"อาหารจะถูกส่งมาให้" ออเรเลียพูด แล้วประตูก็ปิดตามหลัง
จนเมื่ออยู่ตามลำพังนั่นเองเฮเลนาถึงได้ฉุกคิดว่าฟิลิกที่ออเรเลียเป็นคน
พาเธอมา

บางที่ตระกูลเฟอร์รอนอาจไม่ได้ร่ำรวยอย่างที่เห็นจากบ้าน
บ้านหลังนี้ดูจะมีคนรับใช้ไม่พอ พ่อบ้านเป็นชาวกศพ บางทีคนรับใช้ทั้งหมด
ก็อาจเป็นชาวกศพ ถ้าพวกเขาขาดเงินขนาดนั้นจริงๆ ก็อธิบายได้ว่าทำไมถึง
ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องเก็บเฮเลนาไว้ และทำไมเฟอร์รอนถึงใช้เวลาไปไล่ล่า
นักสู้ฝ่ายต่อต้านแทนที่จะบริหารจัดการสมาคมและโรงงานของตระกูล

เธอจำได้ว่าตระกูลเฟอร์รอนเป็นตระกูลที่มั่งคั่งที่สุดตระกูลหนึ่งในพาลาเดีย
พวกเขาประดิษฐ์คิดค้นการผลิตเหล็กกล้าในระดับอุตสาหกรรม ทำให้ผูกขาด
อุตสาหกรรมเหล็กกล้ามากกว่าแค่ในพาลาเดีย ประเทศเพื่อนบ้านส่วนใหญ่ก็รับ
เหล็กกล้ามาจากตระกูลเฟอร์รอนเช่นกัน

เห็นชัดว่าสถานการณ์พลิกผันจากหน้ามือเป็นหลังมือหากบ้านของ
พวกเขาอยู่ในสภาพเช่นนี้

เธอไปยังหน้าต่างบานไกลที่สุด มีเครื่องทำความร้อนยัดด้วยสลักอยู่
ข้างใต้ หน้าต่างบานนี้ติดเหล็กดัดลวดลายตารางและลงกลอนแน่นหนา ห้าม
กระโดดออกไปสินะ

เธอใช้ปลายนิ้วแตะเหล็กและไม่รู้ลึกละอะไรเลย ไม่มีการเชื่อมโยงกับ
โลหะเย็นนั้น มีเพียงความรู้สึกว่างเปล่าไร้ชีวิตที่แผ่ไปทั่วข้อมือเธอ

เธอแนบมือทั้งมือลงบนเหล็ก คิดถึงกังวานของเธอย่างขมขื่น โลก
ที่เธอรู้จักเต็มไปด้วยพลังงานเสมอ ครางหึ่งด้วยพลังที่เธอคุ้นชินเป็นอย่างดี
มาตั้งแต่เกิด

บัดนี้ทุกอย่างนิ่งสนิท ความรู้สึกเฉื่อยตลอดเวลาช่างน่างุนงงสับสน

เธอมองผ่านบานกระจกออกไป เห็นพื้นที่รกร้างและเทือกเขา
เธอทบทวนแผนการใหม่ ถ้าทาสผีดิบคอยจับตาดูอยู่ พวกมันก็น่าจะ
ถูกสั่งให้ขัดขวางไม่ให้เธอฆ่าตัวตาย

เธอเคาะนิ้วกับขอบหน้าต่าง ไม่แยแสอาการปวดแปลบน้อยๆ ที่แล่นขึ้น
ตามแขน

โชคร้ายที่เฟอร์รอนไม่ได้เป็นหัวหน้าตระกูลหลงผิดโง่ๆ อย่างที่เธอหวังไว้
กังวานของเขาค้ำยันกับของมอร์โร มันยิ่งไปกว่าอะไรก็ตามที่เธอรู้มาว่า
เป็นไปได้ แต่สิ่งที่เธอกังวลที่สุดคือลักษณะที่เขาคัดค้านดูความทรงจำเธอ มอร์โร
ทำคล้ายกัน แต่การละเมิดทางจิตครั้งนั้นโหดเหี้ยมไม่มีแบบแผน ส่วนเฟอร์รอน
แม่นยำ

เธอคิดเอาเองว่าที่เขาม่าอย่างรวดเร็วนั้นเป็นสัญญาณบ่งบอกถึงความ
หุนหันพลันแล่น แต่ก็ไม่จำเป็นต้องเก็บนักโทษไว้ถ้าเขาสามารถมองเข้าไปในจิต
และเอาคำตอบมาได้

เธอจะใช้ปัญญาเอาชนะคนแบบนั้นได้อย่างไร เขามองเห็นแต่ความทรงจำ
หรือว่าเห็นความคิดของเธอด้วย

เธอหันไปจากหน้าต่าง มองสำรวจห้อง สงสัยว่ารูปลักษณ์แปลกๆ ของเขา
เป็นผลมาจากความสามารถของเขาหรือเปล่า

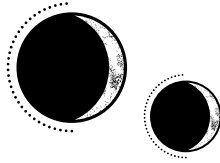
ผู้อมตะไม่เปลี่ยนแปลงหลังขึ้นรับตำแหน่ง เป็นส่วนหนึ่งของ "ของขวัญ"
ถ้าร่างกายไม่เสียหายจนกลายเป็นอสุภแล้ว พวกเขาจะไม่เปลี่ยนสภาพใดๆ
พวกเขาอาจเสียแขนขาไปทั้งข้างแล้วอกมันกลับขึ้นเหมือนเดิมได้

อะไรทำให้เฟอร์รอนดูเป็นแบบนั้น

เขาดูเหมือน — ถูกกลั่น ราวกับเขาถูกทำให้ระเหิดจนเหลือแต่แก่นที่สกัด
ออกมา สิ่งที่ยืนราวความตายและวาววับ ไฮริฟ

ไม่ใช่คน แต่เป็นอาวุธ

เอาละ เฮเลนจะปฏิบัติต่อเขาแบบนั้นแน่นอน

บทที่ 4

เพียงไม่กี่นาทีเฮเลนาก็สำรวจห้องนี้และห้องน้ำที่เชื่อมกันครบทุกซอกทุกมุม เธอได้รับเพียงของใช้จำเป็นที่สุด สบู่ ผ้าเช็ดตัว แปรงสีฟัน และถ้วยโลหะสำหรับใส่น้ำ เธอบีบถ้วยนั้น พยายามงอและบิดมัน ถ้าเธอหักมันได้ก็จะมีขอบแหลมคมเหมาะๆ ให้กรีดเส้นเลือดแดงเปิดได้

หลังจากพยายามอยู่หลายนาทีเธอก็มีแต่รอยบุ๋มบนนิ้วหัวแม่มือและข้อมือทั้งสองข้างปวดตื้อ

ถัดมาเธอลองปลดกระจกเงาลง แต่มันเชื่อมติดกับผนังแน่นหนาจนเธอสอดนิ้วเข้าไปข้างใต้ยังไม่ได้ มันไม่แตกเมื่อเธอลองใช้ถ้วยทุบ

เธอก้าวถอยออกมา ถลึงตาจ้องกระจกนั้น แล้วผงะเมื่อเห็นเงาสะทอนของตัวเอง

เธอจำบุคคลที่ทำหน้าถมึงทึงตอบแทบไม่ได้ ผิวซีดเซียวที่ไม่ได้พบเห็นแสงสว่างมานานกว่าหนึ่งปี ผมสีดำยาวพันยุ่งเหยิงแทบเป็นสังกะดังรอบใบหน้า หน้าเธอชูปอดไปหมด เธอคงดูเหมือนทาสผิวดิบเสียเองถ้าไม่เป็นเพราะดวงตาเดือดดาลสีเข้มคู่นั้น

เธอกลับไปห้องนอนและผิดหวังเมื่อพบว่าไม่มีสายรัดมานให้ใช้พยายาม

แขวนคอ เธอตรวจดูหลังม่านทั้งหมดเพื่อว่าจะมีหลงเหลืออยู่สักเส้นหนึ่ง

มีชีวิตต่อไปนะ เฮเลนา เสียงหนึ่งในความคิดเธออ่อนวอน

เธอชะงัก นิ้วมือไล่ไปตามลวดลายบนผ้าม่าน พยายามสะกดกลั้นเสียงนั้น

ลัค...โอ้ ลัค แน่แน่นอนว่าเขาจะหลอกหลอนเธอ ปฏิเสธจะยอมรับตัวเลือก
ในเชิงปฏิบัติจริง ถ้าเขาอยู่ตรงนั้นด้วย เขาจะบอกเธอว่าแผนของเธอไม่ได้เรื่อง
เขาเกลียดอะไรแบบนั้น ผู้คนเสียสละตัวเองเพราะเขาหรือตระกูลเขา เขามักรู้สึก
รับผิดชอบ เชื่อว่าถ้าเขาเป็นได้มากกว่านี้ เขาก็จะช่วยทุกคนได้

เธอได้ยินเขาตอนนี้ บอกเธออย่างตื้อรั้นว่าเธอจะไม่ตาย เธอจะคิด
แผนการดีๆ ออกถ้าเธอแค่เลิกหมกมุ่นกับแผนนี้

เธอส่ายหน้า "ฉันเสียใจ ลัค ฉันทำได้ดีที่สุดแค่นี้"

เธอไปยังประตูที่เปิดออกสู่โถงทางเดิน

คำสั่งให้เธออยู่พ้นหูพ้นตาไว้บ่งบอกเป็นนัยว่าเธอออกจากห้องได้ ร่างกาย
เธอสั่นสะท้านด้วยความคาดหวัง หัวใจเต้นเร็วขึ้น

เธอจับลูกบิดประตู มันหมุนอย่างง่ายดาย ประตูหนักเปิดออก เผยให้เห็น
ระเบียบทางเดินยาวหลังลับไปในความมืด แต่แทนที่จะตึกดีใจกับอภิสราภาพ หัวใจ
เฮเลนากลับหยุดเต้น

เชิงเทียนตามผนังไม่ได้ส่องสว่างอีกต่อไป เธอไม่ได้สังเกตว่าระเบียบนี้ดู
น่าหวาดหวั่นขนาดไหน แคบและแคดเคี้ยว เต็มไปด้วยเงาคืบคลานราวพื่นที่
หลีกทางให้ความมืดคล้ายปากอ้ากว้าง

เธอเคยชินกับแสงสว่างตลอดเวลาที่ส่วนกลาง

เธอยืนนิ่งค้าง ไม่มีเหตุผลเลย นี่คือนบ้าน เธอเคยเห็นสิ่งเลวร้ายของจริง
มามากมายเกินกว่าจะกลัวเงามืดและโถงทางเดิน แต่หาเธอไม่ยอมขยับ ลูกบิด
ประตูสั่นกุกกักในมือ

ความมืดเป็นเหมือนหลอดอาหารเต็นตูป เงายาวไหลเอนไปกับสายลม
ท่าทางจะกลืนกินเธอ ถ้าก้าวออกไป เธอจะร่วงหล่นไปในความมืดไร้จุดจบ
อันหนาวเย็นและเลวร้ายอีกครั้ง

เธอจะไม่มีวันถูกหาพบ

ความหวาดกลัวแล่นไปทั่วตัวเธอเมื่อเงามืดขยับไหวอีกครั้ง คืบคลานเข้ามาหา

หน้าอกเธอเกร็งกระตุก ก่อความเจ็บปวดเฉียบพลันระลอกหนึ่งไปทั่วปอด เธอกระดกถอยกลับเข้าห้องแล้วปิดประตู แนบตัวติดพื้นผิวอันปลอดภัยของประตุนั้น ปอดและหัวใจเต้นเป็นจังหวะ เธอหายใจไม่ออก

เธอรู้ว่าความสยดสยองจากถึงคงสภาพจะตามหลอกหลอนเธอ แต่เธอไม่ได้ตระหนักว่ามันฝังรากลึกลงข้างในตัว เติบโตไปตามเส้นประสาทและอวัยวะภายในจนเธอเป็นอัมพาต

เธอนั่งหมอบอยู่อย่างนั้น ไม่รับรู้ถึงเวลา จนกระทั่งมีเสียงเคาะประตู เสียงจานชามกุกกักเบาๆ และเสียงฝีเท้าล่าถอยไป

เธอแง้มประตูเปิดออกแล้วพบห่อผ้ากับภาชนะอาหาร เธอรีบหยิบมันเข้าห้องพยายามไม่มองความมืดที่ทอดหายไปอีก

เมื่อประตูปิดปลอดภัยดีแล้ว เธอจึงมองด้วยความระมัดระวัง ในจานคืออาหารเลี้ยงหมู เหมือนใครสักคนเอาเศษอาหารในครัวและอาหารที่กินเหลือของวันนี้ใส่หม้อต้มรวมกัน เธอยอมอดตายดีกว่า

เธอดันประตูไปให้พ้นตัว

เธอแกะห่อผ้าออก พบเสื้อผ้าชั้นในหลายชุด ถุงน่องไหมพรม และชุดกระโปรงหนึ่งชุด สีแดงดูเลือด

ตามชายกระโปรงและคอกับตัวเสื้อมีรอยฝีเข็มตรงที่เครื่องตกแต่งและลูกไม้ถูกเลาะออกลกๆ เพื่อให้ชุดนี้ดูธรรมดาที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

เฮเลนาก็นึกอย่างขมขื่นว่าเธอไม่น่าจะเมื่อเห็นดอกกุหลาบนั้นเลย

เธอมองอาหารอีกครั้ง เธอต้องระวังตัวเมื่ออยู่ใกล้เธอเลย

ที่กินห่อผ้ามีร่องเท้าสามคู่ ดูจากหน้าตาแล้วเป็นร่องเท้าเดินรำ พื้นรองเท้าบางและตัวรองเท้าบางบางประดับแถบลูกไม้ไม่เหมาะแก่การสวมใส่จริง ถูกทิ้งเพราะเนื้อผ้าตรงหัวรองเท้าเปื่อยและไม่เหลือประกายแวววาวของผ้าแพร

เฮเลนเอาของทั้งหมดใส่ตู้เสื้อผ้ายกเว้นถุงน่อง พอใจจะสวมชุดคันยิบยับ เนื้อบางจากส่วนกลางมากกว่า

อีกถาดมาถึงตอนเช้าวันรุ่งขึ้น เลวร้ายยิ่งกว่าครั้งก่อนเสียอีก ถึงตอนนั้น เฮเลนาก็หิวมากพอจะเขี่ยกินไปสองสามคำที่ไม่ได้ถูกต้มจนหมดสีสัน

เธออยากลองออกจากห้องอีกครั้ง แต่คิดแล้วกระเพาะก็บิดขมวดเป็นปม เลวร้าย

เธอออกกำลังเพื่อให้ยุ่งแทน ฝึกทำกายบริหาร อย่างน้อยเธอก็ควรต้อง ขึ้นบันไดหลายชั้นได้โดยปอดไม่ทำท่าจะหมดแรง แขนเธอก็อ่อนแอเช่นกัน แต่อะไรก็ตามที่ต้องลงน้ำหนักบนข้อมือนั้นเป็นไปไม่ได้เลย

เธอจ้องมองกุญแจมืออย่างขมขื่น เธอภูมิใจกับมือตัวเองเสมอ สิ่งทั้งหลาย ที่เธอใช้สองมือนี้นำทำได้

ยิ่งเธอจดจ่อกับข้ออ้างให้ไม่ออกจากห้องนานเท่าไร เธอก็ยิ่งรู้สึกผิด มากขึ้นเท่านั้น

คนอื่นในฝ่ายต่อต้านคงทำแผนที่บ้านหลังนี้ไปแล้ว ระบุสิ่งที่จะใช้เป็นอาวุธ ได้ และฆ่าสามภรรยาเพอร์รอนทั้งสอง

โลลาจะไม่มีวันปล่อยให้ตัวเองอ่อนแอขนาดนี้ ไม่สำคัญว่าเธอกลัวอะไร แต่เฮเลนาก็ค่อยเหมือนโลลาเท่าไรนัก เธอต้องทำในแบบของเธอเอง รอ จะดีกว่า ให้เพอร์รอนมาหาเธอ

อีกไม่นานเขาจะมาแน่นอน

เธอได้แต่เดาว่าจะเกิดอะไรขึ้นตามมาจากการโอนถ่าย

เธอนึกถึงซาคศพโครว์เทอร์ที่ส่วนกลางกับอสุกข้างใน บางทีอีกไม่นาน เธอจะเป็นอย่างนั้น เว้นแต่ว่าเธอจะยังมีชีวิตอยู่ รู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอเมื่อ เพอร์รอนเข้าควบคุมเธอ ครอบครองทั้งจิตและร่างกาย

อย่างน้อยถ้าต้องพบเจอเพอร์รอนบ่อยๆ เธอก็จะมีโอกาสให้คิดออก จนได้ว่าอะไรคือแรงจูงใจของเขา หากดูอ่อน

เธอเค้นความทรงจำหาสิ่งที่เธอรู้เกี่ยวกับตระกูลนี้ ตระกูลเพอร์รอน เกี่ยวพันกับอุตสาหกรรมเล่นแร่แปรธาตุช่วงศตวรรษที่ผ่านมา

พวกเขาจัดตั้งสมาคมเหล็กแห่งแรกสุดหลังจากพาลาเดียก่อตั้งขึ้นไม่นาน เหล็กคือโลหะดั้งเดิมหนึ่งในแปดชนิดที่เชื่อมโยงกับดาวเคราะห์ทั้งแปด ตะกั่ว

กับดาวเสาร์ ดีบุกับดาวพฤหัสบดี เหล็กกับดาวอังคาร ทองแดงกับดาวศุกร์
ปรอทกับดาวพุธ เงินกับลูนาลูมิเทียมกับลูมิเทียม และทองกับโซล

ด้วยความที่จัดการได้ยากและมีแนวโน้มสูงว่าจะทำปฏิกิริยา เหล็กจึงถูก
มองว่าเป็นธาตุต่ำต้อยและเป็นโลหะไร้สกุล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเทียบกับสสาร
ที่ไม่เสื่อมสลายอย่างเงิน ลูมิเทียม และทอง ตระกูลเฟอร์รอนเองก็เป็นสามัญชน
เป็นช่างตีเหล็กและช่างทำเหล็กที่สร้างคันไถและเครื่องมือเครื่องมือการเกษตร
มากกว่าจะทำงานอันเป็นที่นับหน้าถือตาอย่างหลอมอาวุธเหล็กกล้าสำหรับ
เปลวไฟนัรันด์แบบที่นักเล่นแร่แปรธาตุเหล็กคนอื่น ๆ ทำกัน

เมื่อเวลาผ่านไปและโลหะใหม่ๆ ถูกค้นพบ เหล็กก็ยังคงเป็นโลหะไร้สกุล
ที่อยู่มายาวนานและควบคุมยากจนกระทั่งตระกูลเฟอร์รอนพัฒนากลวิธีผลิต
เหล็กกล้าด้วยการเล่นแร่แปรธาตุอันมีประสิทธิภาพ ด้วยกังวานเหล็กอันแม่นยำ
พวกเขาสามารถรับประกันคุณภาพในระดับอุตสาหกรรมชนิดไม่มีใครอื่นเทียบได้
เหล็กกล้าเปลี่ยนโลกไป และเปลี่ยนตระกูลเฟอร์รอน พวกเขาเปลี่ยนจากคนงาน
ช่างฝีมือไปเป็นชนชั้นแรงงานผู้มั่งคั่งอย่างน่าเหลือเชื่อ โลกเปลี่ยนไปพร้อมกัน

ไม่สำคัญว่าในทางเทววิทยาแล้วเหล็กถูกจัดว่าต้อยกว่าในสรวงสวรรค์
โลกสมัยใหม่สร้างขึ้นด้วยเหล็กกล้าเฟอร์รอน โรงงาน โรงรถไฟ รถยนต์ กระทั่ง
พลาเตียเองที่สถาปัตยกรรมพุ่งสูงเสียดฟ้า เติบโตได้ขึ้นไปพร้อมอุตสาหกรรม
ที่เฟื่องฟู

สไปร์เฟลต์ที่บัดนี้ทรุดโทรมลงก็เห็นได้ชัดว่าสร้างขึ้นเป็นอนุสรณ์ถึงอิทธิพล
และความมั่งคั่งที่เติบโตขึ้น และความภาคภูมิใจอันยิ่งยวดของตระกูลเฟอร์รอน
ต่อสิ่งนั้น

ความทรงจำแรกของเฮเลนาเกี่ยวกับเคน เฟอร์รอนเกิดขึ้นช่วงปีสอง ไม่ใช่
ในฐานะบุคคลแต่เป็นเพียงชื่อบนรายชื่อ เฮเลนาเป็นที่หนึ่งในการสอบวิชาเล่นแร่
แปรธาตุระดับชาติของชั้นปี ชนะเฟอร์รอนที่ครองอันดับนี้เมื่อปีก่อนหน้า

ลูควมูมิใจกับเธอมาก ปาวร็องเสียงดังว่าปีหนึ่งแทบไม่นับ เพราะเป็นปีแรก
ที่เฮเลนาเรียนวิชาเล่นแร่แปรธาตุ แดมเธอยังเรียนด้วยภาษาที่สองอีกต่างหาก

เฮเลนาแทบลมจับด้วยความโล่งอก ทวนการศึกษาที่เธอได้รับที่สถาบันนั้น

ขึ้นอยู่กับผลงานด้านวิชาการของเธอ และการสอบก็เป็นส่วนสำคัญในการประเมิน
พ่อของเธอสละทุกสิ่งทีเฮอร์สเพื่อพาเธอมาพาลาเดีย ทุกคนจะพินาศย่อยยับ
ถ้าเธอเสียทุนไป

ตลอดหกครั้งที่เฮเลนาเข้าสอบระดับชาติ อันดับหนึ่งแก่งไปมาราวลูกตุ้ม
เฮเลนา มารีโน เคน เฟอร์รอน

การชิงดีชิงเด่นนั้น แม้จะไม่ได้แข่งกันตรงๆ ก็ไม่เคยเป็นที่รับรู้เปิดเผย
เขาเป็นชาวสมาคม นักเรียนจากสมาคมไม่พูดกับ "สัตว์เลี้ยงของ
โฮลด์ฟาสต์"

เธอนึกภาพไม่ออกว่าเขากลายมาเป็นไฮรฟ์ได้อย่างไร

เขาเป็นสายวิชาการเหมือนเธอ ไม่ใช่คนเล่นแร่แปรธาตุสายสู้รบอย่าง
ไลลา หรือทั้งสองสายแบบที่ลุดเป็น ทำไมทายาทของสมาคมถึงไล่ล่าและเข่นฆ่า
สมาชิกฝ่ายต่อต้านทั้งหมดที่เหลือรอดชีวิต

ยิ่งคิดเรื่องนี้นานเท่าไร เธอก็ยิ่งเต็มไปด้วยความรู้สึกเกลียดชังที่ได้รู้จัก
คนชั่วร้ายขนาดนี้ แม้จากไกลๆ

ในแง่หนึ่งแล้วก็ดูเป็นเรื่องตลกอย่างน่าประหลาดที่เฮเลนาคือผู้ถูกนำตัว
มาสไปร์เฟลล์ในฐานะเชลย

เธอเคยเอาชนะเฟอร์รอนมาแล้ว ถ้าเธอระวังตัว และฉลาด เธอก็จะ
เอาชนะได้อีกครั้ง

เมื่อเฟอร์รอนไม่ปรากฏตัวในวันที่สอง เฮเลนาบังคับตัวเองให้ออกไปที่โถงทางเดิน
ไม่แยแสที่อวัยวะภายในเหี่ยวแห้งไปและลำคอติดตัน เธออยู่ซิดมั้ง ปลอ่ยให้
นิ้วมือระไปตามไม้กรุนั้น ไม่ใส่ใจว่าฝุ่นจะแทรกเข้าไปในร่องลายนิ้วมือจนเป็น
สีดำเหมือนติดเชื้อ

เธอทำได้ เธอบอกตัวเองขณะเขิบซ้ำๆ ไปยังความมืด พยายามเลี้ยงเงาที่
คมชัดที่สุด เธอลองเปิดประตูบานใกล้ที่สุดในโถงทางเดินและพบว่ามันล็อกอยู่

เธอไปต่อ ให้ไกลขึ้นอีกสักนิด

ลมพัดครวญครางไปในโถง บิดผันกลายเป็นเสียงกรีดร้อง หน้าต่างสั่น
กุกกัก บ้านลั่นเอี้ยดอาดราวกระดูกขยับ

เฮเลนพยายามสุดหัวใจแต่ไม่สำเร็จ ทำไม่ได้ในโถงทางเดินที่มีเงามืด
คืบคลานขึ้นตามตัวเธอราวนิ้วมือ

หลังจากประตูบานที่สามเธอก็ไปต่อไม่ได้อีก เธอหันหลังกลับ โถงทางเดิน
โยกไหว ความมืดเคลื่อนเข้ามาใกล้ขึ้น

ก่อนจะไปถึงประตูที่เปิดอยู่ ชาเธอหมดแรง ทุกอย่างพร่ามัวกลายเป็น
สีดำรอบตัว

ไลลา บายาร์ดออกมาจากความมืด

นี่ไม่ใช่ไลลาแบบที่เฮเลนจำได้ ไม่ใช่หญิงสาวสะสวยสง่างามสวมกระ
ถักผมสืบลอนด้อ่อนเป็นเป็รอบศีรษะเหมือนมงกุฎแบบรูปปั้นลูมิเฑีย

ผมไลลาตัดสั้นเหมือนเด็กผู้ชาย เธอดูตัวเล็กลง แม้เธอจะสูงกว่าคนทั่วไป
เธอก็จ้องมองเฮเลน ใบหน้าและคอซิกขามีรอยแผลเป็นอยู่ทั่ว แผลลึก
ยาวน่าสยดสยองพาดแก้มทอดลงตามลำคอ ดวงตาเธอเป็นสีแดง

"ไลลา ไลลา มีอะไรหรือ เกิดอะไรขึ้น"

เฮเลนารู้สึกว่าตัวเธอเริ่มเย็น นิ้วชาขณะเอื้อมมือออกไป

ไลลาอ้าปากจะตอบแต่แล้วก็เลือนหาย

"ไลลา..."

เมื่อลืมตาขึ้น เฮเลนนอนอยู่บนพื้นในห้องตัวเอง ศีรษะปวดตุบ

บางอย่างกวนใจเธอที่มุมหนึ่งของความคิด แขนงอยู่ถัดจากริมขอบสิ่งที่
เธอจำได้ไปนี่เอง

เธอพยายามจดจ่อ แต่ความเจ็บปวดรุนแรงแดงฉานทำความคิดแตก
เป็นเสี่ยง อะไรก็ตามนั้นหายวับไปราวน้ำซึมผ่านทราย

หน้าต่างสั่น บ้านลั่นครวญคราง ส่งแรงสั่นสะเทือนไปตามพื้นราวกับกำลัง
มีชีวิตขึ้นมา เธอยันตัวขึ้น เสียงไม้ลงน้ำหนักบนมือ แล้วไปที่หน้าต่าง

เทือกเขาเป็นสีขาว แต่หิมะยังมาไม่ถึงที่ราบลุ่มแม่น้ำ น่าจะอีกสองสาม

สัปดาห์เป็นอย่างน้อยก็จะถึงวันเหยียนซึ่งถือเป็นวาระขึ้นปีใหม่

สิบสี่เดือน เธอพยายามนี้วันสุดท้ายของสงครามเท่าที่นึกออก น่าจะเป็นช่วงปลายฤดูร้อนตอนเกิดศึกครั้งสุดท้าย แต่เธอจำเดือนหรือลักษณะของดวงจันทร์ตอนนั้นไม่ได้ หอผู้ป่วยโรงพยาบาลไม่ได้เปลี่ยนไปตามฤดูกาล

ขณะเธอมองออกไปนอกหน้าต่าง ประตูด้านหลังก็เปิดออก สันหลังเธอเสียวแปลบเมื่อเธอหันไป คาดว่าจะเป็นเฟอร์รอน

แต่กลับเป็นออเรเลีย เข้ามาร่วมเนื้อผ้าสีน้ำเงินสายบาน เลี่ยมโลหะอีกครั้งราวกับเธอเป็นชุดโครงกระดูกประดับสายละเอียดประณีต ถ้าตระกูลเฟอร์รอนขาดเงินทอง ก็น่าจะเป็นเพราะกระโปรงของออเรเลียต้องใช้ผ้าไหมนำเข้านับลิบล่า

ออเรเลียอาจมีกังวานเหล็กที่ไม่ธรรมดา แต่ดูเธอจะเพิ่มมีฐานะ ไม่ใช่ว่าเฮเลนาเองจะมีเงิน แต่นี่เป็นความรู้ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เมื่ออยู่ท่ามกลางตระกูลชนชั้นสูงที่รับใช้ตระกูลโฮลด์ฟาสต์และเปลวไฟนัรันดร์

ชุดกระโปรงที่สวมกันในชนบทควรจะเป็นทางการน้อยกว่านี้ ลูกเคยเล่าให้เธอฟังเสมอเรื่องบ้านบนภูเขาในชนบทของตระกูล บอกว่าเสื้อผ้าที่นั่นใส่สบายกว่ามาก ทุกปีหลังจบงานแห่คริสต์มาียนที่เฉลิมฉลองวันเกิดของพรินซิเพด เขาจะชวนเธอไปด้วย หลีกหนีความร้อนของนครและความเจ็บไข้ได้ป่วยจากแม่น้ำที่มากับช่วงฤดูอบอุ่น

เธอมักเลือกอยู่กับพ่อ

หลายปีต่อมาเธอก็ได้เห็นบ้านชนบทหลังนั้น แต่เธอไปเพียงลำพัง ลูกพูดถูก บ้านหลังนั้นสวย เสื้อผ้าใส่สบาย แต่เธอเกลียดทุกนาที่อยู่ที่นั่น

ออเรเลียยืนจ้องเฮเลนาด้วยความรังเกียจ "ทำไมเธอยังสวมชุดนั้นอยู่อีกล่ะ ตั้งแต่มาถึงยังไม่ได้อาบน้ำเลยรีง"

เฮเลนาไม่ได้อาบน้ำ เธอรู้สึกว่าเนื้อตัวสกปรกแล้วปลอดภัยกว่า

"ฉันรู้ว่าเธอเป็นชาวต่างชาติ แต่ฉันคิดเอาว่ากระดือบที่โฮลด์ฟาสต์เจอเธอน่าจะมีสุขอนามัยพื้นฐาน"

เฮเลนาขบกรามแน่น

"สเตรดแจ้งมา ขึ้นตอนนั้นจะเริ่มคำนี้ อาบน้ำซะและทำอะไรกับผม
อัปลักษณ์นั้นหนอยก่อนฉันจะกลับมา ไม่อย่างนั้นฉันจะให้พวกทาสจับเธอแก้ผ้า
และจัดการให้แทน ตอนนีเราม่พวกที่กลั่นเหม้นกำลังดีเชียวละ ฉันจะเรียกพวกมัน
มาถ้ายังเห็นเธอในสภาพแบบนี้อีก"

เธอหันไป กระปรองสะบัดขณะเธอเดินออกจากห้อง

เฮเลนาก็ไปที่ห้องน้ำ ทั้งชุดกระโปรงตัวบางออกแล้วรีบหมุนก๊อ๊กฝักบัว
ท่พ่นน้ำอยู่หลายครั้งก่อนน้ำจะไหลออกมาในที่สุดพร้อมเสียงหวีดซู่ซ่า เธอ
ใช้ผ้าขัดถูตัวจากหัวจดเท้าเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้และพยายามใช้น้ำล้างผม ไม่มี
หวีสักเล่มเดียว

เฟอร์รอนคิดหรือว่าเธออาจใช้มันเชือดคอตัวเองได้

จะว่าไปแล้วก็ไม่ใช่ความคิดที่แย่นัก

เมื่อสะอาดพอสมควรแล้ว เธอสวมเสื้อผ้าชั้นในสะอาดคันๆ แล้วบังคับ
ตัวเองให้สวมชุดกระโปรงนั้น พยายามไม่มองสีแดง

จากนั้นเธอนั่งลง พยายามสาบปมนที่เหลืออกอยู่จากผม มือและข้อมือ
ปวด แต่เธอไม่ยากรู้ว่าเธอจะเสี่ยจะทำตามที่ซู่ไว้หรือไม่

ชาวพาลาเดียมักมองว่าผมเฮเลนารุงรัง ผมขาวเหนือโดยทั่วไปเส้นละเอียด
และตรงมาก ผมหยิกเป็นที่ยอมรับได้เฉพาะเมื่อตัดด้วยแท่งเหล็กร้อนซึ่งลนผม
ให้เป็นทรงเหมือนเกลียวเปิดซวด

สมัยเป็นผู้เฒ่าอายุ เฮเลนารู้ผมเป็นสองเปียนแน่นม้วนเป็นมวยไว้ตรง
ท้ายทอย ตอนนีเธอพยายามถักผม แต่ข้อมือขยับบิตไม่ได้

ประตูเปิดออกเสียงดังโครมฉับพลัน ออเรเลียยืนอยู่ตรงช่องประตู นัยน์ตา
สีฟ้าคมกริบตัวขึ้นลงด้วยความดูหมิ่นอย่างเปิดเผย เฮเลนานั่งเกร็ง เตรียมใจ
ฟังคำพิพากษา

ออเรเลียสุดจมูก ริมฝีปากเม้มเข้าหากัน "มาลี"

เฮเลนาลงไปเงียบๆ พยายามจดจ่อกับเส้นโลหะประณีตบนเสื้อผ้าของ
ออเรเลีย ไม่ใช่เงามีตรอบตัว

ผู้นำทางของเธอจะไม่พอใจความเงียบ "เคนบอกวาลิงเดียวของเธอ

ที่มีค่าคือสมอง" เธอมองมายังเฮเลนาราวกับคิดว่าคำประกาศนี้จะทำร้ายจิตใจสักทางหนึ่ง "ฉันว่ามันหมายความว่าฉันจะทำอะไรก็ได้ที่อยากทำกับส่วนที่เหลือทั้งหมดของเธอ"

เธอแปรธาตุนิ้วสวมแหวนโลหะขณะพูด

แม้เธอจะเสียจะมีพลังของกังวานโลหะ แต่การเคลื่อนไหวของเธอก็เป็นแค่เปลือกนอก อาวุธที่เธอแปรธาตุขึ้นจะทำนิ้วเธอครึ่งหนึ่งหักถ้าเธอพยายามใช้มัน

เฮเลนาคิดว่าเธอเสียไม่เคยฝึกมาจริงๆ จังๆ โดยทั่วไปแล้วสมาคมจะส่งเฉพาะลูกชายไปที่สถาบัน ลูกสาวมีไว้แต่งงาน พวกเธออาจได้เรียนกลเล่่นแร่แปรธาตุเพื่อให้ความบันเทิงแต่แทบไม่เคยได้ใบประกาศนียบัตรจริงๆ

ถึงอย่างนั้นเฮเลนาก็สร้างทำเป็นผะกอย คอยหลบสายตาไว้จะได้ไม่เผยคำวิจารณ์นั้นออกมา

หน้าอกสวมเสื้อรัดทรงของออเรเลียยกขึ้นเมื่อแหวนแปรธาตุอีกครั้ง "ฉันพนันว่าตอนนี้เธอคงนึกเสียใจที่ไปเข้าพวกกับตระกูลโฮลด์ฟาสต์ สมาคมจะชนะเสมอ พวกเธอพยายามขัดขวางเรา แล้วดูซิว่ามันทำให้เธอเป็นยังไง"

เธอสะบัดศีรษะแล้วเดินต่อ

โถงทางเข้าว่างเปล่า ออเรเลียขึ้นบันไดรวดเร็ว เดินเข้าไปตามระเบียบทางเดินชั้นสองก่อนจะหยุดกึกหน้าประตูบานแรกทางซ้ายมือ เธอแตะแผงเหนือลูกบิดบนประตู ล็อกเปิดออกเสียงดังกริก

"เข้าไปรอในนั้น" ออเรเลียพูด สายตาดำด้อมมองไปรอบๆ แล้วเฮเลนาก็รู้ตัวเมื่อสายเกินไประยะกำลังเดินเข้าสู่กับดัก

"อีกเดี๋ยวเคนก็มา อย่าออกจากห้องจนกว่าเขาจะมาถึง" ออเรเลียกล่าวเสริม

เมื่อพูดจบออเรเลียก็รีบตรงไปยังปากในสุดของโถงทางเดิน ทั้งเฮเลนาไว้ในระเบียบกับความรู้สึกท่วมท้นว่าเธอไม่ควรเข้าไปในห้องนั้น

เธอเหลือบมองไปรอบๆ เธอควรพยายามกลับไปไหม หรือว่ามีโอกาสที่เข้าไปในห้องนั้นแล้วจะทำให้เธอเดือดร้อนมากพอจนเฟอร์รอนฆ่าเธอ

ก่อนที่เธอจะได้ซังน้ำหนักตัวเลือกต่าง ๆ ระเบียบทางเดินก็เริ่มยึดเหยียดออกและขยายพองจนพื้นผิวทั้งหมดเริ่มเคลื่อนไหวไป ลูกบิดประตูกระดกออกห่าง ทั้งเธอไว้ในที่โล่งท่ามกลางเงามืดแผ่กว้าง

เธอพุ่งตัวไปข้างหน้าและจับลูกบิด หมุนมันจนได้แล้วบังคับตัวเองให้เข้าไปในห้อง

ข้างในนี้แคบกว่าระเบียบทางเดิน

เธอเอนพิงประตู ฝ่ามือและนิ้วจะไปตามเนื้อไม้ขณะพื้นที่ปิดล้อมนิ่งลงรอบตัวเธอ

เธอลенаประหลาดใจเมื่อพบว่าห้องนี้คล้ายห้องของเธอ หน้าต่างสองบานเดียวกับตู้เสื้อผ้า แต่มีโต๊ะทำงานกับเก้าอี้แทนที่จะเป็นเก้าอี้เท้าแขน ดูจะเป็นห้องของคนถือสันโดษได้เลย

เธอไปที่โต๊ะทำงานข้างหน้าต่าง กระดาษปึกหนึ่งวางอยู่เป็นระเบียบเรียบร้อย

เธอหยิบกระดาษแผ่นบนสุด ยกขึ้นส่องกับแสงสลัวเพื่อดูว่าข้อความที่เฟอร์รอนเขียนจะผากระยวไวจนถึงกระดาษแผ่นล่างหรือไม่ แต่กระดาษนี้เนื้อหนาและไหมเอี่ยม เธอไล่นิ้วมือไปบนผิวโต๊ะตกแต่งด้วยเส้นเงินประดับ ลวดลายไปไม้และเถาไม้เลื้อยสลักซับซ้อนจัดวางอย่างสมบูรณ์แบบฝังในเนื้อไม้ ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเป็นผลงานของนักเล่นแร่แปรธาตุเงินผู้มีพรสวรรค์

โต๊ะนี้ได้รับการดูแลอย่างดีเยี่ยม ต่างกันสิ้นเชิงกับหยากไย่ที่เกาะอยู่ตามหลักตกแต่งเส้นละเอียดทั่วทั้งส่วนอื่นๆ ของตัวบ้าน

เธอหันไป ตัวเกร็งและติดอยู่ในห้องที่เธอเกือบแน่ใจว่าไม่ควรอยู่ เธอคิดว่าเธอคงกลับไปไม่ถึงห้องตัวเอง และถ้าออรเลียจับได้ว่าเธอไม่เชื่อฟังก็ต้องทำอะไรร้ายกาจแน่ๆ

แต่เฟอร์รอนอาจทำอะไรกันล่ะเมื่อเขาพบเธอ การรุกรานห้องที่ล็อกไว้สมควรได้รับโทษถึงตายไหม เธอคิดว่าเขาไม่น่าหุนหันพลันแล่นถึงขนาดนั้น และถ้าสเตราดูรู้จักวิธีลงโทษด้วยวิวัฒนาการมากมายหลายแบบซึ่งในเชิงเทคนิคแล้วไม่ใช่การทรมาน เฟอร์รอนก็ต้องรู้จักด้วยอย่างไม่มีข้อสงสัย

ปากเธอแห้งผาก

เธอยังคงไม่รู้ว่าการโอนถ่ายจะทำให้เกิดอะไร แม้จะได้ยินพูดถึงอยู่บ่อยๆ แต่ก็ไม่เคยมีใครอธิบายให้เธอรู่ว่าเฟอร์รอนจะทำอะไร เฮเลนาได้แต่เดาโดยอิงจากความเห็นของซีเซโอ ถึงอย่างนั้นก็ฟังดูไม่มีเหตุผลเพราะเฮเลนาคือคนที่เยียวนายพลบยาร์ตตอนเขาบาดเจ็บครั้งแรก เธอใช้ความรู้ความสามารถจนแทบเกินขีดจำกัดตอนพยายามช่วยเขา ปลุกเนื้อเยื่อสมองที่เสียหายขึ้นใหม่อย่างยากลำบาก เมื่อเขารอดชีวิต ผู้คนเรียกกันว่าปาฏิหาริย์ ป่าวประกาศว่ามือของเฮเลนาได้รับพรจากโซล

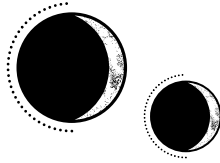
คำเียนยอนั้นสิ้นสุดลงเมื่อนายพลบยาร์ตตื่นขึ้น เขาเป็นเหมือนเด็ก นายพลร่างสูงใหญ่ทรงอำนาจแต่อารมณ์แบบทารก นักยุทธศาสตร์ผู้เคยฉลาดปราดเปรื่องเดินเข้าออกประตูเองไม่เป็นถ้าไม่มีใครช่วย

เฮเลนาช่วยร่างกายเขาไว้และได้รับบทเรียนอันคมขื่นว่าจิตเป็นสิ่งที่แยกต่างหากและเธอไม่ได้ช่วยมันไว้ เธอพยายามแก้ไขสิ่งที่ทำลงไปอยู่หลายปีแต่ไม่สำเร็จ ที่ไหนสักแห่งในพื้นที่ซ่อนเร้นของความทรงจำเธอ เอเลน บอยล์ปรากฏตัวขึ้นพร้อมวิธีการฯ ขั้นตอนที่ภายหลังนำมาใช้กับเฮเลนาเช่นกัน ตอนนี้พวกผู้อมตะรู้เรื่องนี้

ประตูส่งเสียงกริก ดึงเฮเลนาออกจากห้วงความคิด เธอหันไปเมื่อเฟอร์รอนก้าวยาวๆ เข้ามา มือเขายกขึ้นที่คอ ปลดคอเสื้อออก

เขาชะงักกลางคันเมื่อเห็นเธอ

"แฮม" เขาพูด "มีเรื่องให้ประหลาดใจนะนี่"

บทที่ 5

เฮเลนารู้ว่าควรคาดหวังอะไรหรือควรทำอะไร เธอจึงมองเฟอร์รอนราวสัตว์จนมุม

สายตาเขาเบนจากเธอไปยังประตู

"ออเรเลียพาเธอมาที่นี่สินะ" เขาถอนใจ "ฉันว่าคงได้เวลาที่เรามาเริ่มกันแล้ว"

เขาก้าวมาข้างหน้า เฮเลนอดตัวเกร็ง แต่เขาก้าวยาวๆ ผ่านเธอไปที่ตู้เสื้อผ้า แล้วกระซกประตูเปิดออก

ดูเหมือนเขาไม่ได้ถือสันโดษสักเท่าไร ประตูตู้เสื้อผ้ามีโถเรียงเป็นแถว เขาค้าวมาโถหนึ่งแล้วรินของเหลวสีอำพันลงใส่แก้วจนสูงหลายนิ้วก่อนจะหันกลับมาจิบยาวนานขณะจ้องมองเธอเหนือปากแก้ว สายตาของเขาเริ่มที่พื้นแล้วค่อยๆ ไต่ขึ้น

ความสนใจของเขาหันเหไปเมื่อขึ้นมาถึงไหล่เธอ เขามองลงที่แก้วพลางถอนใจอีกครั้งราวกับสถานการณ์นี้ก่อความยุ่งยากลึกล้ำให้เขา

"ทำให้เสร็จๆ ไปก็แล้วกัน"

เฮเลนไม่ขยับเขยื้อน

สายตาเขาเบนขึ้น "มานี่สิ"

เมื่อเธอไม่ทำตาม ริมฝีปากเขาหยักขึ้นช้าๆ เป็นรอยยิ้ม "ฉันบังคับเธอได้นะ ถ้าเธอไม่มา"

เขายกมือขึ้นและทำท่าทางอย่างเกียจคร้าน นิ้วยาวงอแน่นยำสมบุรณ์แบบที่ละข้อนิ้ว

แขนขาเฮเลนารีเริ่มขยับโดยที่เธอไม่เต็มใจ เหมือนหุ่นกระบอกถูกชักใยไปบนเวที เขาเธอง ยกขึ้น ถ่ายน้ำหนั ก้าว อีกก้าว เธอพยายามขึ้น เกร็งตัว แต่ยิ่งทำให้รู้สึกเหมือนกระดูกจะหัก

มันหยุดเมื่อเธออยู่ในระยะเอื้อมถึง เขาใช้ปลายนิ้วขีดคางเธอขึ้น สายตาของทั้งคู่ประสานกัน

"เห็นไหม" เขาพูด "ถ้าเธอทำตามซะจะง่ายกว่า"

เธอจะถ่มน้ำลายใส่เขา แต่เมื่อเธอพยายาม กรามเธอขบแน่น ฟันกัดค้ำงติดกัน ตาเขาลุกวาว

"อย่าลองดิกับฉัน เธอจะไม่ได้อย่างที่เธอต้องการหรอก" เขาพูด ดวงตาน่าขนลุกนั้นหรีปรือ "รู้ไหม ฉันไม่เคยทำอะไรแบบนี้ ปกติแล้วฉันไม่เก็บนักโทษไว้"

เขาดมจหนมดแล้ววางแก้วลง

"นั่งสิ" เขาชี้ไปยังเก้าอี้

แขนขาเธอเป็นอิสระ เธอคิดจะพยายามหนี ไม่ใช่ด้วยเหตุผลอื่นนอกเหนือจากเพื่อทำตัวน่ารำคาญ แต่เธอรู้สึกได้ถึงกั่วงวนของเขาตามเส้นประสาทเหมือนสายระเบิดที่ซึ่งอยู่

เธอนั่งลง และทันทีที่ที่อยู่ในตำแหน่งเหมาะสมแล้วก็เคลื่อนไหวไม่ได้อีก

เฟอร์รอนก้าวมาอยู่ข้างหลังเธอ เธอได้ยินเขาแต่ไม่เห็นตัว ทำให้หัวใจเธอเต้นเร็วขึ้น เงียหุพังเสียงใดก็ตาม

มือเขาข้างหนึ่งจับขากรรไกรเธอ แหงนศีรษะไปด้านหลังจนเธอจ้องเพดาน เธอมองไม่เห็นหน้าเขา เห็นแต่มืออีกข้างซึ่งสวมแหวนสีเข้มแวววาวท่ามกลางแสงรางๆ นิ้วมือสองนิ้วแตะขมับเธอ และนิ้วหัวแม่มือวางลงระหว่างตา

เขาโน้มตัวมาข้างหน้าแค่พอให้เธอเห็นใบหน้าได้แวบ ๆ

"ทีนี้มาดูกันว่าชีวิตเธอเป็นยังไง"

เธอตัวเกร็งเมื่อน้ำหนักห้อมล้อมกะโหลกด้านหน้า กดลงด้วยแรงดันที่ค่อย ๆ เพิ่ม มันมากขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งบางอย่างยอมเปิดทาง รวากับนิ้วของเฟอร์รอนทะลุหน้าผากเธอเข้าไปในสมอง

จิตและร่างกายเธอถูกตัดขาดออกจากกันกะทันหัน เธอสัมผัสได้ว่ากะโหลกยังคงไม่บุบสลาย มือเขายังคงอยู่บนผิว แต่รู้สึกเหมือนศีรษะเธอถูกผ่าเปิดแตกออกเหมือนไข่ สมองเธอเผยออกมาให้เห็นเมื่อกังวานของเฟอร์รอนไหลรินเข้าไปข้างใน

นี่ไม่ใช่การส่งผ่านพลังงานเหมือนกังวานปกติ แต่เป็นของเหลวมหาศาลดันเข้ามาในพื้นที่นั้นจนกระทั่งเธอหายใจไม่ออกภายใต้มัน ร่องและซอกต่างๆ ของจิตเต็มไปด้วยความรู้สึกกดทับที่รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ว่ามีสิ่งอื่นพยายามครอบครอง ภาวภูมิที่สมองเธอดำรงอยู่ เมื่อไม่มีซอกอื่นได้อีก สติของเธอก็ถูกบดขยี้ราวกับถล่มยุบตัวลง

ทุกอย่างกลายเป็นสีแดง

เธอกำลังกรี๊ดร้อง

เธอได้ยินเสียงนั้น รู้สึกถึงมัน ตัวตนทางกายภาพของเธอซึ่งยังคงเคลื่อนไหวไม่ได้บนเก้าอี้กำลังกรี๊ดร้อง แต่จิตของเธอลอยอยู่ที่อื่น แดกร้าวภายใต้แรงกดดันมากขึ้นเรื่อยๆ จากสติของเฟอร์รอน

เฟอร์รอนไม่หยุด เขาพลั๊กลิกลงไปอีก เธอกำลังจมดิ่งข้างในสมองของเธอเอง ติดอยู่ขณะน้ำสูงขึ้นและแรงดันเพิ่มขึ้นและไม่มีที่ไหนให้ไป เขากลิ่นเธอทั้งตัว

เกิดเสียงครางหึ่งไหวสะเทือน จากนั้นก็สว่างไสวราวกับหมอกจางหายไป

เธอยังคงจ้องมองขึ้นด้านบน สายตาจับจ้องเพดาน ใบหน้าซีดขาวอยู่เหนือเธอพอดี จ้องมองลงมา

ดวงตาเธอเคลื่อนไหวกระตุก สะดุ้งเมื่อเห็นใบหน้าโหดร้ายของเฟอร์รอน เห็นว่าเขาช่างดูผิดแปลกและไม่เป็นธรรมชาติ เธอตระหนักอย่างเฉื่อยช้าว่าเขาอยู่ข้างในจิตเธอ กำลังมองตัวเองผ่านสายตาเธอ

จากนั้นเขาหายไป กังวานและจิตของเขาถูกกระชากออกราวรากแก้วที่
รูกล้ำ

ทุกอย่างข้างในจิตเธอยุบตัวลงรอบพื้นที่ว่างเปล่า สติครบถ้วนสมบูรณ์
ของเธอเองพังทลายลง

เธอล้มเอนตกเก้าอี้ ห้องร่วงหล่นไปกับเธอ

ความคิดเธอกลิ้งกระดอนราวลูกเต๋าในกะโหลก

เธออยู่ที่ไหน

"ออกไป"

เธอรู้จักคำนี้ แต่มันดังมาจากที่ห่างไกล เสียง ไม่ใช่ภาษาเอทรีส ภาษา
เอทรีสเพราะกว่านี้ เหมือนเสียงดนตรี

เสียงนี้คือ--

ภาษาถิ่น

ความคิดเธอเหวี่ยงเข้ามา

เธอพยายามยกศีรษะขึ้น แต่ห้องยังคงเคลื่อนไหวต่อไป

เธอน่าจะอยู่บนเรือ กำลังข้ามทะเล ทั้งหน้าผาและเกาะทั้งหลายไว้
ข้างหลัง

เธอกำลังไปที่ไหน

ไปโรงเรียน ใช่แล้ว เธอจะไปเรียนวิชาเล่นแร่แปรธาตุ

บางอย่างเปียกๆ อยู่บนใบหน้าเธอ เธอพยายามยกมือกะปलกะปลี่ขึ้น
แล้วปาดมันออกจนได้

สีแดงติดนิ้วเธอออกมา ทำไมถึงแดง

"ออกไป!"

ห้องสั่นสะเทือน เฮเลนากูแรงที่มองไม่เห็นยกขึ้นแล้วผลักไปทางประตู
เธอทรุดฮวบลงอย่างงั้น แต่แรงกระชากนั้นกระแทกเธอกลับเข้ามาในตัวเธอเอง
จดจำได้

เฟอร์รอน การโอนถ่าย

กระเพาะเธอกลับหวั่นไหว ถ้ามันไม่ว่างเปล่าเธอก็คงอาเจียนไปแล้ว

เธอมองกลับไป เขายู่ตรงนั้น ใบหน้าขาน้ำสะพรึงกลัว บิดเบี้ยวด้วยความเดือดดาล ห้องตรงนี้

"ฉันทบอให้ออกไป!" เขาดูราวกับสัตว์ พร้อมจะกระโจนและฉีกคอเธอด้วยฟันเปล่า ๆ

ความหวาดกลัวสุดแสนขับเคลื่อนเฮเลน่าให้ขยับ เธอยันตัวขึ้น กระซอกประตูเปิดแล้วหนีไป

พื้นกว้างไปมาได้ทำเธอ ภาพที่เห็นประอะเบือนสีแดงไม่ว่าเธอจะกะพริบตาขนาดไหน ราวกับผนังมีเลือดหยาดหยด เงามืดกลายเป็นเลือดแห้งกรัง เธอใช้มือปาดตาตลอดขณะพยายามหาทางไป

เธอได้ยินแต่เสียงหายใจด้วยความตื่นตระหนกและเสียงเท้าบนพื้นไม้เปลือย เหล็กเป็นเหมือนน้ำแข็งบนพื้น

เธอไปถึงบันไดชั้นบนสุด เธอรู้สึกได้ว่าตัวเองกำลังจะมีการช็อก แขนขาหนักอึ้ง ถ่วงเธอลง ร่างกายเธอย่นลงเรื่อย ๆ เมื่อความหนาวสะท้อนเหมือนจับใช้เข้าเกาะกุม

เธอโงนเงนและเกือบตกบันได เกะราวไว้เพื่อยันตัวขึ้น จ้องมองลงไปยังโถงทางเข้า

ดอกกุหลาบสีขาวกระเพื่อมราวกับอยู่ได้น้ำ พื้นขยับย้าย และมังกรสีดำล้อมอยู่รอบ ๆ นั้น

มันม้วนตัวเข้ารอบโต๊ะ ปีกกางออก หัวโค้งลงจับหางไว้ในปาก กลืนกินตัวมันเอง

งูกินหางอุโรบออส

ในภาพเบือนสีแดงที่เธอเห็น ดูราวกับมันกำลังแหวกว่ายอยู่ในเลือด

ถ้าเธอแค่กระโดดข้ามราวบันไดลงไปเลยละ

ตรงนั้นไม่มีใครอยู่ห้ามเธอ ความลับที่ลุ่มมอมบให้เธอเก็บไว้จะปลอดภัยและเฟอร์รอนจะล้มเหลว

เธอชะงักตัวไป มือสั่น

พุงหวัลง

ตกลงไปตายคาที่ หรือไม่เฟอร์รอนก็อาจใช้วิมน์ซีทำให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อ
แค่นี้ดี --

มือกำรอบแขนเธอเหมือนคีมแล้วดึงตัวกลับก่อนเธอจะล้มคะมำข้ามราว
ไปเพียงชั่วอึดใจ

เธอหมุนตัวและพบเฟอร์รอนถลึงตาจ้องอยู่

"อย่า บังอาจ เชียวนะ"

เธอพยายามสะบัดแขนให้หลุดออก พุ่งไปสู่หนทางหลบหนี แต่เขาลากเธอ
ออกห่างจากราวแล้วลงบันไดขณะเธอทุบตีและชวนเขา พยายามกระชากให้เป็น
อิสระ เขาไม่หยุด เขาดึงเธอไปในตัวบ้าน ตะประตูห้องเธอเปิดออกก่อนจะผลัก
เธอลงบนเตียง

เฮเลนาล้มลง หายใจไม่สม่ำเสมอ มือและข้อมือเต้นตุบ

"คิดริว่าฉันไม่รู้ว่าคุณพยายามจะฆ่าตัวตาย" เฟอร์รอนถามโกรธเกรี้ยว
"อย่างกับว่ามีอะไรที่เปลวไฟในรัศมีรักไปกว่าการตายเพื่อเจตนาธรรมณั้ยังนั้นละ"

"ฉันนึกว่าคุณชอบพวกเราแบบที่ตายแล้วซะอีก" หัวเธอปวดเหลือเกิน
เธออยากอาเจียน

เขาหัวเราะลั่น "คิดซะว่าคุณเป็นช้อยกเว้นเดียวของกฎนั้นก็แล้วกัน
เนโครมันเซอร์สูงสุดต้องการรู้ความลับของเธอ และจนกว่าเขาจะรู้ เธอจะไม่ตาย"

เขาเหลือบมองไปรอบห้อง ดวงตาดูจะลู่กวาว

เขาหลับตา สายหน้า "ฉันนึกว่าการโอนถ่ายจะพอแล้วสำหรับหนึ่งคืน
แต่ดูเหมือนเธอมุ่งมั่นจะทำให้มันยากที่สุดเท่าที่จะยากได้สำหรับตัวเอง"

เขาโน้มตัวมาเหนือเธอ

เฮเลนากำลังเข็ดขยาดด้วยความขยาด

"มาตุกันหน่อยซิว่าคุณมีความคิดอะไรอื่นอีก" นิ้วมือเย็น ๆ ของเขาแตะ
ขมับเธอ

นี่ไม่ใช่การโอนถ่าย เธอโล่งอกจนแทบผ่อนคลายเมื่อตระหนักว่าเขา
เพียงแต่รุกร้าความทรงจำของเธอ

กังวานของเขาแผ่ขยายไปทั่วจิตของเธอราวกับสายลม พัดความคิดเธอ

กระจัดกระจายไป

เขาเคลื่อนไหวช้าๆ แทนที่จะครอบคลุมช่วงเวลายาวนาน เขาสนใจแต่เหตุการณ์เมื่อเร็วๆ นี้ ลัดเลาะผ่านความทรงจำของเธอราวกระแสน้ำ

เขาจะพินิจพิเคราะห์ทุกรายละเอียด สำรวจห้องของเธอ เรื่องที่โง่ทางเดินทำให้เธอกลัว และที่เธอใฝ่ฝันเกี่ยวกับเขาและตระกูลของเขาพยายามออกกำลัง

เมื่อเขาหยุดในที่สุด เลือดบนใบหน้าเธอแห้งเป็นทางลงตามแก้ม

"ขยันเหมือนเคย" เขาพูดล้อเลียนพลางชักมือกลับ

GRAM เธอขบขัน

เขายังคงโน้มอยู่เหนือตัวเธอ มือกดที่นอนข้างศีรษะเธอ "เธอคิดว่าจะหลอกให้ฉันฆ่าเธอได้จริงๆ หรือ"

เธอจ้องมองหลังคาเตียงด้วยสายตาเรียบเฉย

"เชิญพยายามได้เลย" เขาหันจะจากไป แล้วหยุดรอกับเพ่งนึ่กบางอย่างได้ "อย่าเข้าไปในห้องฉันอีก ถ้าฉันต้องการจัดการกับเธอ ฉันจะมาที่นี่"

เมื่อเขาไปแล้ว เธอเอนกายไม่ขยับ

เธอไม่ได้เชื่อมั่นในแผนการของตัวเองเท่าไรนัก เธอรู้ว่าโอกาสทำสำเร็จนั้นน้อยจนแทบเป็นไปไม่ได้ ถึงอย่างนั้นเธอก็พยายามหว่านล้อมตัวเองไปอีกทาง ลุคจะไม่ล้มเลิก ถ้าเป็นเขา เขาจะสู้จนถึงที่สุด เธอจะทรยศเขาด้วยการทำน้อยกว่านั้นได้อย่างไร

แต่ลุคตายไปแล้ว

ไม่ว่าเธอทำอะไรจะไม่ทำให้เขากลับมา

เธอสั่นเทาจนคุมไม่อยู่ เธอขดตัวนอนตะแคง ชูในผ้าคลุมเตียง ความรู้สึกเจ็บปวดในหัวทวีขึ้นจนกลายเป็นหลุมยุบดึงเธอเข้าไป ผิวเธอตึงเซ็งคล้ายแผ่นหนังตึงเป็นเปลือกหุ้มภายนอก

ผ้าห่มขึ้นเหนือเมื่อเธอใช้ขึ้น ร่างกายเธอเย็นจัด แต่สมองลุกเป็นไฟ

เวลาเปลี่ยนรูปร่าง บิดเบี้ยว เธอไม่รู้ถึงสิ่งใดนอกเหนือไปจากความทุกข์ทรมานของตัวเอง

สรรพเสียง หลายเสียงเหลือเกิน ลีน่าสะอิดสะเอียนถูกรอกลงคอจนเธอสำลัก ส่วนผสมร้อนเผวที่ทำให้ร้ายระกายในพุงอง ลีน่าร้อนและเย็นและเป็นเมือกลื่นบนผิว เธอถูกยกขึ้นและทิ้งลงในน้ำเย็นจัด ถูกดึงขึ้นมาให้หายใจ แล้วถูกกดลงข้างใต้อีกครั้ง

จิตเธอแผดเผาราวถ่านคุุ้ใหม่ทุกอย่างรอบๆ จนเกรียม

เข็ม รอยแหว่งเล็กๆ ที่เธอแทบไม่รู้สึกรู้หา จากนั้นก็ความเจ็บปวดแสนสาหัส ขนาดใหญ่ที่เจาะแขนเธอ

ความเจ็บปวดในหัวใจขึ้นจนบดบังความคิดทั้งหมด

ในที่สุด เธอหายไป จิตเธอหลุดลอยร่วงหล่นอย่างอิสระ

มีเลือดอยู่ทุกหนแห่ง

เธออยู่ในโรงพยาบาลที่ศูนย์บัญชาการ ระงับกำลังตั้ง ร่างถูกนำเข้ามาโดยพยาบาลและแพทย์สนาม ใบหน้าทุกคนพรำมีวณะเคลื่อนไหวผ่านไป

มีเด็กหนุ่มในอ้อมแขนเธอ กำลังจะตาย เธอพยายามปลอบเขา พยายาม
จذب พยายามไม่รู้สึถึงความตื่นตระหนกที่กำลังก่อตัวขึ้นในห้องราวทรงเล็บจิก
ทะลุปอด แต่เขาไม่ยอมให้เธอเยียวว้า ไม่ว่าเธอจะพยายามขนาดไหนเขาก็ผลัก
เธอออก เลือดสีเข้มไหลทะลักออกมาเรื่อยๆ ไอรุ่นเหนียวเหนอะซีมิซาบถึง
ผิวเธอ ผู้คนเอาแต่เรียกเธอท่ามกลางเสียงร้องโหวกเหวก แต่เธอต้องช่วย
เด็กหนุ่มคนนี้

เธออยู่ตรงนี้

ในที่สุดเขาก็เลิกขัดขืน เธอรู้สึกถึงเขาผ่านก้นวาน ความหวังพลุ่งพล่านในหัวใจเมื่อเธอรู้สึกถึงสัมผัสเปี่ยมชีวิตชีวาของผู้มีชีวิต แล้วเขาก็จากไป เหมือนมีกำปั้นชกทะลอกเธอ สายเกินไป

เธอเงยขึ้นมองร่างที่ก่ายกองกันอยู่รอบตัว ซ้อนทับกัน เป็นกำแพงที่สูงชัน ไร้จุดสิ้นสุด เลือดไหลเป็นสายลงตามกำแพงนั้นขณะนั้นไหวเอน ทำท่าจะล้มทับเธอ

เธอพยายามหายใจ กลืนน้ำดี เนื้อหุ้มเกรียมและเลือด เหงื่อ ลingsกปรก และสารฆ่าเชื้อแผดเผาจนมกและปอดเธอ ทำเธอหายใจไม่ออก

ทุทแห่งที่เธอหันไปมีร่างอึท แม้แต่ได้เท้า เธอเหยียบขยี้ร่างเหล่านั้นเมื่อเดินไป

เลือก

ใครจะอยู่และใครจะตาย เธอต้องตัดสินใจ

เธอเป็นผู้ตัดสินใจ

เธอยื่นมือไป นิ้วสั่นเทิ้ม แต่มือหนึ่งจับมือเธอไว้หนึ่ง

มือลุด

เธอสูดหายใจแรงด้วยความโล่งอก เกาะเขาไว้

เขาสวมเกราะสีทองยืนอยู่ ไม่สวมหมวกเกราะ เธอจึงเห็นใบหน้าเขา เขายิ้มให้เธอ ชั่วครู่หนึ่งนั้นฝันร้ายหายไป

จากนั้นเลือดเริ่มไหลรินลงตามใบหน้าเขา

โกลาเฒนอยู่ข้างหลังเขา ถือดาบ ผมสีอ่อนเกล้าเป็นมงกุฎรอบศีรษะ แต่ใบหน้าเธอเน่าเปื่อยไปครึ่งหนึ่ง ลอกหลุดออกจนเห็นกะโหลก ใครอีกคนอยู่ข้างหลังเธอ แต่เธอเลนาจำหน้าเขาไม่ได้

ไท้ทักกับเรออายุข้างๆ แล้วถัดไปนั้นก็สภาและเปลวไฟนัรันตร์ ทั้งหมดยืนเป็นวงล้อมรอบเธอ

ใบหน้าพวกเขาเรียบเฉย ยกเว้นลุด

ลุดยังมีชีวิตอยู่ เขาเลือดไหล แต่เธอเหยียวยาเขาได้ มือเธอสั่นเมื่อเธอยื่นมันออกไป แต่เขาพูด

"ฉันตายก็เพราะเธอ"

เธอส่ายหน้า เปล่งเสียงไม่ออก

"ดูสิ เฮล" ลุดพูด เขาเตะเกราะออก แล้วชุดเกราะสีทองก็หลอมละลายไป เผยให้เห็นอกเปลือยเปล่า มีดสีดำวาววับปักคาอยู่ระหว่างซี่โครงเขา บาดแผลไว้เลือด รอยถูกแทงขยายใหญ่ขึ้น เคลื่อนลงตามลำตัวเขาจนกระทั่งมีดหล่นลงแตกกระจายบนพื้น แล้วอวัยวะภายในของเขาทะลักออกมา เนื้อตายเน่ากลายเป็นสีดำ กลิ่นเน่าสลายคละคลุ้งในอากาศราวกับเขาเน่าเปื่อยมาหลายเดือน

"เห็นไหม"

"ไม่ ไม่..." เธอพยายามเอื้อมหาเขาอยู่ดี แต่เขาหลอมละลายไป ทิ้งให้นิ้วมือเธอเปราะเล็ดของเขา

ตอนนี้แม่ของเธออยู่ตรงนั้น เฮเลนามองหน้าไม่ออก แต่เธอรู้ว่าเป็นแม่ กลืนสมุนไพรแห้งติดตัวขณะแม่นอนอยู่ต่อหน้าเฮเลนา

เฮเลนาเอื้อมหา แต่แม่สลายไปเป็นหมอก

จากนั้นก็พ่อของเธอ

พ่อโดดเด่นท่ามกลางหมู่ชาวเหนือ ตาสีเข้ม และผมสีดำหยักเป็นลอน เหมือนเธอ

พ่อสวมเสื้อกาวนีสีขาว เมื่อเธอสบตา พ่อยิ้มให้ ได้ขากรไรกรมีรอยแผล ลึกยาวลือไปตามแนวโค้งของรอยยิ้ม จากหูข้างหนึ่งไปจดอีกข้าง

"เฮเลนา" พ่อพูด "พ่อตายก็เพราะลูก"

พ่อก้าวมาหาเธอ มีดผ่าตัดวางไว้บนมือ

เธอไม่ยับเขยื้อน คราวนี้เธอไม่ขัดขืนเมื่อพ่อดึงตัวเธอไปไว้ในอ้อมแขน แล้วเชือดคอ

เมื่อโลกไหวพรวกกลับมาคมชัด เฮเลนาก็อยากให้เธอตายไปแล้ว

หัวเธอปวดตบ ผมแนบติดแก้มและหน้าผาก ห้องร้อนอบ ปากเธอแห้งมาก ลื่นทำท่าจะแตก

เธอพลิกตัวนอนตะแคงจนสำเร็จ โต๊ะหัวเตียงมีเหยือก แก้วน้ำ และขวดแก้วหลายใบ เธอเอื้อมหยิบแก้วอย่างงุ่มง่าม กลืนน้ำอีกโดๆ ลงคอ

เธอทั้งตัวกลับลงนอน ตะผ้าห่มออก กลืนยาพอกมัสตาร์ดแบบจุ่มก เธอชะเง้อคอมองขวดแก้วบนโต๊ะอีกครั้ง ยาเม็ดธาตุเหล็กและสารหนู ยาต้มแก้วิงเวียน และไอพีแค็ก

เธอเอื้อมไปจะหยิบสารหนู แต่ยกมือขึ้นได้ไม่ทันไรประตูก็เปิดออก แล้วชายพูดติดอ่างท่าทางประหลาดจากสวนกลางก็เข้ามาในห้อง พร้อมด้วยเฟอร์รอน

"ใช้ไม่ว่าจะดีขึ้นถ้ายังดำเนินขั้นตอนนี้ต่อ" ชายคนนั้นพูด ดูหวาดกลัว เพอร์รอนเหมือนที่กลัวมอร์โร

ดูเหมือนเพอร์รอนไม่ได้ฟังอยู่ สายตาเขาเบนไปจับจ้องโต๊ะและขวดแก้ว ที่เฮเลนากำลังจะขโมยทันที เขาก้าวยาวๆ ตัดห้องมา คว่ำขวดแก้วทั้งสามใบ ขึ้นใส่กระเป๋าโดยแทบไม่เหลียวมองเธอ

ไอ้สารเลว

"จะให้ผมทนายแบบนี้ไปทุกสัปดาห์หรือ" เพอร์รอนถาม นิ้วหน้าลงมอง เฮเลนาราวกับเธอเป็นสัตว์จรจัดที่เขาอยากจับกดน้ำให้ตาย

ศิระชายคนนั้นผงก "ตามที่ผมเข้าใจ กระบวนการปรับตัวในการโอนถ่าย ที่เปลวไฟนิรันดร์พัฒนาขึ้นนี้ตั้งใจให้ระดับความทนทานค่อยๆ เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จะมีผลข้างเคียง เช่นเดียวกับการสร้างภูมิคุ้มกันแบบดั้งเดิม ขั้นตอนครั้งหน้าควรส่งผลให้งานของคุณคืบหน้าไปอีก แต่ผลที่ตามมาคือใช้สมองน่าจะรุนแรงพอๆ กัน คุณต้องเข้าใจนะครับ มันแทบไม่ใช่สภาวะการเป็นอยู่ตามธรรมชาติ ร่างกายเป็นๆ ที่รอดชีวิตจากวิญญาณอีกดวงแม้จะครู่สั้นๆ นั้นไม่เคยทำได้สำเร็จมาก่อน ที่นักโทษยังมีชีวิตอยู่ก็น่าจะเป็นปาฏิหาริย์แล้ว เนื่องจากเป้าหมายของขั้นตอนนี้คือคงให้เขามีชีวิตนานพอเพื่อย้อนกลับการแปรธาตุ การเสื่อมสภาพระยะยาวจึงถือว่าไม่สำคัญ"

"ผมไม่มีเวลามาเล่นบทยายาบาลหรอกนะ" เพอร์รอนพูดเยาะหยันเขา "วิธีการของคุณนะแย่มากๆ กับโรค ถ้าขึ้นยังเป็นอย่างนี้ ผมไม่เห็นว่าคุณจะมีชีวิตรอดนานพอให้ผมเจออะไรได้ยังไง ทำให้เขาทนทานการโอนถ่ายได้และย้อนกลับสิ่งที่ทำไว้กับความทรงจำของเขาโดยสมบูรณ์จะเป็นแค่ก้าวแรก ผมยังจะต้องหาข้อมูลนั้นให้เจอด้วย ซึ่งอาจใช้เวลาหลายเดือน ผมจะไม่ยอมต้องล้มเหลวเพราะคุณตัดสินใจว่าบางอย่าง 'ไม่สำคัญ' หรอกนะ"

ชายคนนั้นทำตัวสับ คอจะหุดเข้าไปในช่องอก ไหล่ยกชิดหู "ผมยืนยันนะครับ ไฮริฟ สารหนูไม่ว่าจะทำให้นักโทษเสียชีวิต เขาอาจเริ่มแสดงอาการว่าถูกพิษ แต่จากทฤษฎีของเรา ขั้นตอนนี้จะเสร็จสมบูรณ์ก่อนเขาจะมีอาการเนื้อเยื่อตายขั้นร้ายแรงหรือ -- ดับเสียหายหนัก"

"คุณรู้ได้ยังไงว่าขั้นตอนโอนถ่ายจะนานแค่ไหน เราไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันใช้ได้ผลกับบายาร์ดหรือเปล่า" เสียงเฟอร์รอนเจือแววมাত্র้าย "ถ้าคุณแน่ใจว่าเขาจะไม่ตายก่อนท่านเนโครมันเซอร์สูงสุดจะได้คำตอบ ผมก็จะทำตามที่คุณแนะนำ แล้วคุณก็จะยืนยันเรื่องนี้ ตอนนี้ ต่อหน้าท่านผู้นำสูงสุดของเรา และบอกท่านให้ชัด ๆ ว่าผมทำตามคำแนะนำและคำยืนยันของคุณ"

ชายคนนั้นหน้าถอดสีจนซีดเผือด "ค-ครับ พอคิดดูแน่นั้นแล้ว เป็นไปได้ว่าถ้าเว้นช่วงแต่ละครั้งให้นานขึ้น เราอาจลดผลข้างเคียงและใช้สมองได้ แต่ผมไม่กล้าแนะนำด้วยตัวเอง ผมไม่ได้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านศาสตร์ใหม่นี้ ต้องให้สเตรดท์หรือท่านเนโครมันเซอร์สูงสุดเองตัดสินใจ"

"คุณถูกส่งมาให้ผม ผมคาดหวังว่าอย่างน้อยคุณจะเชี่ยวชาญพอให้ออกความเห็น" เฟอร์รอนพูด

ชายคนนั้นซับหน้าผาก "ผมขอแนะนำหนักแน่นให้สเตรดท์แวะมาเพื่อหาคำชี้แนะ" เขาพูด หลบสายตาเฟอร์รอน

"ออกไป!"

เฮเลนาสะดุ้ง

เฟอร์รอนมองเขาหายออกประตูไปก่อนจะชำเลืองมองเธออย่างถากถางราวกับเป็นความผิดของเธอทั้งหมด

เขายื่นมือมาและเธอก็กระดกถอย แต่มือเขาเคลื่อนผ่านไปโดยไร้พิษสง แล้วสอดเข้าใต้หมอนแทน ค้นหาแต่เพียงให้แน่ใจว่าเธอไม่ได้ซ่อนสารหนูไว้ เธอถลึงตามองจนกระทั่งเขาพอใจว่าเธอไม่มียาพิษแอบไว้ที่ไหนแล้วกลับออกไป พลังกระแทกประตูปิดตามหลัง

ขาเธอโงนเงนเมื่อเธอลุกขึ้น เธอต้องนั่งกับพื้นใต้ละอองน้ำจากฝักบัวเพราะยืนแล้วเหนื่อยเกินไป แต่เธอรูสึกราง ๆ ว่าเป็นมนุษย์อีกครั้งเมื่อเหงื่อและกลิ่นยาพอกทั้งหลายถูกชะล้างออก

ชุดกระโปรงสีแดงเลวร้ายนั้นซักรีดแล้ว เก็บอยู่ในตู้เสื้อผ้าเธอ เช่นเดียวกับชุดอื่นๆ อีกมาก สีแดงทั้งหมดเช่นกัน บางชุดเกือบเป็นสีแดงอมม่วง ส่วนชุดอื่นๆ สีแดงฉานสดใส เพิ่งย้ายมาใหม่หมด มีสีเขียวหม่นและสีชมพูอ่อนราง ๆ

มองแทบไม่เห็นตามชายกระโปรง

เห็นชัดว่าออเรเลียไม่ยอมเปลี่ยนใจถ้าลองคิดจะทำอะไรสักอย่างแล้ว

สเตราต์มาถึงวันรุ่งขึ้น คนรับใช้ใช้ชีวิตตามเธอเข้ามาในห้องด้วยพร้อมแมนเดิล หรือจะเรียกให้ถูกต้องคือซากศพที่แมนเดิลครอบครองอยู่ตอนนี้

คนรับใช้เป็นหญิงสูงวัย แต่งตัวแบบคนงานในบ้านอะไรสักอย่าง ผมสีน้ำตาลอ่อนหวีไปด้านหลังเรียบร้อยและมีริ้วรอยตามวัยข้างปากและหางตา ดวงตามันเลื่อนลอยอย่างน่าขนลุกซึ่งขัดแย้งชัดเจนกับแววมิ่งทึ่งขุนเคื่องบน ใบหน้าใหม่ของแมนเดิล

"ลุกขึ้นนั่ง" สเตราต์กล่าวกับเฮเลนาพลางวางกระบี่อาวุธประณัยแพทยลงบนโต๊ะ

เฮเลนาทำตามโดยไม่พูดไม่จา ยังคงตีหน้าตายระหว่างที่สเตราต์ตรวจดูเธอ สังเกตว่าข้อมือเฮเลนาเล็กลงในกุญแจมือ และตรวจดูสัญญาณชีพของเธอ จุกปากด้วยความหงุดหงิด

"เอาละ น่าผิดหวังนะ" สเตราต์พูดในที่สุด "ฉันหวังไว้จริงๆ ว่าเธอจะรับมือได้ดีกว่านี้"

เฮเลนาไม่พูดอะไร ประกายชัยชนะลุกวาชั้นในอก

"ฉันคงหวังมากเกินไปว่าเธอจะมีการฟื้นตัวทางกายภาพเหมือนคนอย่างบาราร์ด" สเตราต์เสริมด้วยเสียงฮึดฮัดไม่พอใจหลังจากใช้กังวานตรวจดูอวัยวะภายในของเฮเลนาอย่างรุดล้าอีกนาทีหนึ่ง

เธอใช้นิ้วแตะศีรษะเฮเลนา ผลักพลังงานสันสะท้านเล็กน้อยเข้ามาในจิต ทำเอาเฮเลนานิ่งหน้า จิตของเธอยังคงรู้สึกปวดร้าว "น่ากังวลที่อีกสัปดาห์นี้ทั้งที่ผ่านมามีเจ็ดวันแล้ว"

เธออดุดพันและถลึงตามองแมนเดิล "เสียตายที่ตอนนั้นคุณไม่ได้รายงานฉันทั้งหมดนี้น่าจะง่ายขึ้นมาก"

แมนเดลฟังก์ีระแกร้งๆ ซึ่งนับว่าไม่ได้สำนึกผิดมากพอสำหรับสเตรด
 "คุณควรจะรู้สึกขอบคุณนะที่ฉันไม่แฉ่งท้าวถ้าเรารู้เรื่องเขาก่อนหน้านี้
 เราเกือบจะสบทบอยลัวและมีแอนมันเซอร์สักคนให้ผู้อมตะไว้ใช้"

"ฉันบอกไปแล้วว่าฉันขอโทษ" แมนเดลพูด "ฉันไม่รู้ว่าคุณอยากให้ฉัน
 ทำอะไรอีก หรือว่าทำไมคุณถึงลากฉันมาที่นี่"

"คุณได้ขึ้นรับตำแหน่งก็เพราะฉันแนะนำ ถ้าเรื่องนี้จะทำให้ฉันต้องยุ่งยาก
 คุณก็ต้องโดนด้วย" สเตรดพูด "และถ้าฉันจะต้องชดใช้ละก็ ฉันจะจัดการให้คุณ
 ชดใช้มากกว่า"

สเตรดหันกลับมายังเฮเลนา ตรวจสอบอาการเธออีกครั้งด้วยสีหน้าบูดบึ้ง
 ขึ้นเรื่อย ๆ "เราต้องเลื่อนขั้นตอนโอนถ่ายครึ่งหน้าออกไปจนกว่านักโทษจะแข็งแรง
 กว่านี้ ถ้าเขาตายก่อนเวลาอันควร เราจะเสียข้อมูลไป"

เธอหันไปทางทาสผิวดิบอีกตัวในห้อง "ไฮร์ฟคะ!"

คนรับใช้หั้นศีรษะ ดวงตาขมุกขมัวจับจ้องสเตรด

"ฉันขอคุยกับคุณเป็นการส่วนตัว"

ทาสผิวดิบพยักหน้าและชี้ไปทางประตู

ในบรรดาการใช้เนโครมันซีทั้งหมดที่เฮเลนาเคยเห็นมา การสรรค์สร้าง
 คนรับใช้ของเฟอร์รอนดูจะเป็นตัวเลือกที่เลวทรามเป็นพิเศษ ช่วงสงคราม
 เธอมองเห็นเหตุผลอันน่าสยดสยองที่สนับสนุนให้ต้องทำ แต่คนรับใช้ทั้งหมด
 ที่สไปร์เฟลล์เป็นพลเรือน ถูกฆ่าเพราะเห็นแก่ความสะดวกราคาถูก

ความเกลียดชังที่มีต่อเฟอร์รอนล้าลึกขึ้นทุกนาที่ที่เธออยู่ในบ้านหลังนี้
 เพราะเธอรู้อดีตของเขา สิ่งหุหุระและอภิสิทธิ์ของตระกูลเขา ชีวิตอันสุขสบาย
 ของเขา ตระกูลเฟอร์รอนจะไม่มีจุดหมายใดหากไม่มีตระกูลโฮลด์ฟาสต์และ
 สถาบันการเล่นแร่แปรธาตุ ความมั่งคั่งของพวกเขาก็ไม่เคยปรากฏอยู่

พวกเฟอร์รอนควรรู้สึกขอบคุณ ักดีต่อลูกสำหรับสิ่งที่ตระกูลเขาทำให้
 ได้เป็น แต่พวกนี้กลับทรยศและเลือกมอร์โร

บางทีมังกรอุโรบออสอาจไม่ได้เป็นแค่สิ่งตกแต่งที่ดูอวดตัว แต่เป็นสิ่งที่
 พวกเฟอร์รอนภาคภูมิใจ เป็นलगถึงความหิวโหยที่ไม่รู้จักอิ่มและการทำลายล้าง

ที่ไม่เหลืออะไรไว้ นอกจากความพินาศย่อยยับ

เฟอร์รอนก้าวยาวๆ เข้ามาในห้องเธอวันรุ่งขึ้น ร่างกายเฮเลนาแข็งทื่อ ความขยาดกลัวไหลบ่าไปทั่วตัวราวกระแสน้ำ ความเจ็บปวดทางกายภาพจากการโดนถ่ายสียวแปลบข้างในใจเธอเหมือนอาฟเตอร์ช็อก

เขาหยุดตรงประตู ดวงตาสีอ่อนกวาดมองไปตามตัวเธอ กะพริบเมื่อไปหยุดตรงนิ้วมือซึ่งกระตุกอย่างควบคุมไม่อยู่เมื่อเธอตกใจ เธอซ่อนมือไว้หลังกระโปรง

"สเตรดอยากให้คุณออกไปข้างนอก" เขาพูด "เขาเชื่อว่าอากาศบริสุทธิ์จะทำให้สภาพร่างกายของคุณดีขึ้น" เขาโยนห่อหนึ่งมาทางเธอ "สวมนี้เสีย"

เฮเลนาคลี่ห่อนั้นออกและพบว่ามันเป็นผ้าคลุมเนื้อหนาย่อมลึแดงเข้ม เธอทำหน้าแบ่

"มีอะไรหรือ"

เธอมองไปทางเขา "สีแดงเป็นลึยอมเดียวที่คุณมีในบ้านนี้หรือ"

"สิ่งนี้ทำให้พวกทาสสังเกตเห็นคุณได้ง่าย มาสิ!" เฟอร์รอนก้าวอาดๆ ออกไปในโถงทางเดิน

เธอตามไปอย่างลังเล เชิงเทียนติดผนังในโถงทางเดินสว่างอยู่ ชับไล่เงามืด ขณะที่เขามุ่งหน้าไปยังอีกฟากของปีกตึก ลงบันไดที่เขาไม่เคยใช้ไปสู่วังลับซึ่งเปิดออกสู่ลานในลานบ้าน

ฝนตกอยู่ ลมระลอกหนึ่งพัดกระซิกไปตามตัวบ้าน หวดไล่ใบหน้าเธอ เธออุทานด้วยความตกใจ

เฟอร์รอนหันขวับมา "อะไรหรือ"

"ฉัน --" เสียงเธอแตกพร่า เธอกลืนน้ำลาย "ฉันลืมไปว่าลมพัดรู้ลึกยังไง"

เขาหันไป "ลานบ้านนี้มีกำแพงล้อม เธอจะเดินเล่นก็ได้ถ้าอยาก"

เธอมองไปรอบๆ พิจารณารายละเอียดของตัวบ้านและอาคารอื่นๆ

ขานที่ยืนกันอยู่ทอดเลยสุดปลายปีกนี้ไปแล้วกลายเป็นระเบียงทางเดินมีหลังคา
เชื่อมตัวบ้านหลักกับอาคารอื่นๆ เป็นเหมือนกำแพงล้อมไว้ คนอาจเดินได้
จนถึงประตูรั้วโดยไม่ต้องก้าวออกไปตากฝน ตัวบ้านและอาคารต่างๆ ก่อตัวเป็น
วงแหวนเหล็ก

"ไปสิ" เพอร์รอนโบกมือไล่เธอไปแล้วนั่งลงที่โต๊ะกับเก้าอี้ขนาดเล็กสองตัว
ใกล้ๆ พลังหยิบหนังสือพิมพ์ออกจากเสื้อโค้ต

สายตาเฮเลนาจับจ้องที่พาดหัวข่าวทันที

จับตัวผู้ก่อการร้ายกลุ่มเปลวไฟนัรันตร์! ข้อความเหนือรอยพับกริดรื่อง
เป็นตัวหนา

เธอเผลอก้าวเข้าไปใกล้ขึ้น

พวกเขาพบใคร

เกรซบอกว่าทุกคนตายหมดแล้ว แต่นี่คือหลักฐานว่ามีผู้รอดชีวิต
เพอร์รอนไม่ได้ฆ่าทั้งหมด

เขาเงยหน้าขึ้นมอง เธอตัวแข็งอยู่กับที่ ไม่อาจละสายตาจากหนังสือพิมพ์
ได้ มองหาชื่ออย่างสิ้นหวัง

"อยากอ่านไหม" เขาถามลากเสียงช้าๆ ทำเอาผิวเธอขนลุกชู

เขาดึงหนังสือพิมพ์เปิดออก เฮเลนาจ้องมองอย่างเบื่อไปยังรูปตัวเธอ
เอง ถูกวางยาและทำให้สงบอยู่ในส่วนกลาง ใบหน้าเธอชูปบอบ สีหน้าบิดเบี้ยว
เกร็งด้วยอาการถอนฤทธิ์ยาที่ใช้ในการสอบสวน ผมเธอพันยุ่งเหยิงรอบใบหน้า

เห็นชัดว่าตั้งใจให้เธอดูเป็นพวกหัวรุนแรงกราดเกรี้ยวสกปรก

**ผู้หลบหนีรายสุดท้ายในหมู่ผู้ก่อการร้ายกลุ่มเปลวไฟนัรันตร์ถูกควบคุมตัว
และนำไปสอบสวน** ประโยคเปิดขาวประกาศเหนือรอยพับ

"ในที่สุดเธอก็ถึงนะ และดูสิ มีฉันด้วย" เพอร์รอนตาเป็นประกายด้วยความ
มาดร้ายขณะชี้รูปตัวเขาเองที่อยู่ถัดลงไปบนเนื้อข่าว ถ่ายในลานบ้านนี้เลย
หอแหลมของตัวบ้านเป็นเงามืดย้อนแสงอยู่ข้างหลังเขา "เพื่อจะมีใครอยากรู้ว่า
เธออยู่ที่ไหน หรือว่าใครเก็บเธอไว้"

เฮเลนามองเขาด้วยความสับสน ทำไมพวกนี้ถึงอยากเผยแพร่การจับกุม

เธอและตำแหน่งของเธอ และทำไมถึงเป็นตอนนี เธออยู่ที่ส่วนกลางนานหลายสัปดาห์ ชาวการจับกุมเธอถือว่าเก่าแล้ว

"ฉันว่าเป็นกับดักที่ออกจะโจ่งแจ้ง" เพอร์รอนพูดพลางถอนใจ พลิกผ่านหน้าแรกไป "แต่ก็นั่นละ ฝ่ายต่อต้านไม่เคยเป็นที่รู้กันว่ามิสตีปัญญา อะไรที่แยบยลกว่านี้จะเกินความเข้าใจไป เนโครมันเซอร์สูงสุดหวังว่าถ้ายังมีใครเหลือพวกนั้นจะรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ทางศีลธรรมให้รับมาช่วยถ่านคุกก่อนสุดท้ายของเปลวไฟ" เขาชำเลืองมองเธอ "ฉันไม่ค่อยเชื่อ แต่คิดว่าพยายามไปก็ไม่เสียหาย"

เขาเอนพิงพนักเก้าอี้ หันเหความสนใจไปที่ชาวต่อมาอย่างเกียจคร้าน

เฮเลนาชวนเซถอยหลัง

เพราะอย่างนี้เองหรือพวกเขาถึงส่งเธอมาสไปร์เฟลล์แทนที่จะเก็บเธอไว้ที่ส่วนกลาง เพื่อใช้เป็นเหยื่อล่ออันหรือ

เสียงอีกักหลุดออกจากคอเธอ เธอหันแล้วชวนเซลงบันไดไปสู่สายฝน ไม่มีที่ให้ไป แต่เธอต้องไปที่ไหนสักแห่ง

ผ้าคลุมที่กลัดยึดไว้ตรงคอรัดจนหายใจไม่ออก รั้งเธอกลับ นิ้วเธอดึงจนกระทั่งมันหลุด ปลดปล่อยเธอเป็นอิสระ เธอวิ่งตัดลานบ้านไป

ฝนเย็นเฉียบซึมผ่านเนื้อผ้าบางทันทันสมัยของชุดกระโปรงที่เธอสวมจนชุ่มโชก แต่เธอแทบไม่รู้สึกรู้หา เธอมองเห็นหอคอยในนคร สูงตระหง่านเลยสไปร์เฟลล์ออกไป เธอมองหาไฟสัญญาณ แสงสว่างที่ส่องจากหอคอยเล่นแร่แปรธาตุเสมอ เปลวไฟนิรันดร์ที่ลุกไหม้มาตั้งแต่วันก่อตั้งพาลาเดีย แต่มันไม่อยู่ มันหายไปแล้ว

ถึงอย่างนั้นเธอก็มุ่งหน้าไปหา แต่เมื่อเธอเข้าไปใกล้อีกฟากของลานบ้าน หอคอยทั้งหมดก็หายลับไปหลังกำแพง เธอก้าวกลับไปกลับมา มองหาทางออกสักแห่ง ในที่สุดก็ไปยังประตูรั้ว ทั้งที่รู้ว่าเปล่าประโยชน์แต่ก็ห้ามตัวเองไม่ได้

ประตูลงกลอนแน่นหนา ทำจากเหล็กดัดหุหุหุระเลียดประณีตเกินกว่าจะแทรกตัวผ่านไปได้ เธอเขย่ามันแรงจนข้อมือเกร็งกระดูก

เธอพยายามป็นแต่รองเท้าที่สวมแน่นขาด เหล็กเย็นจนเผาผิว และเมื่อเธอพยายามดึงตัวขึ้นไป ข้อมือก็เจ็บจนมือชา

ที่อีกฟากของลานบ้าน เพอร์รอนกำลังอ่านหนังสือพิมพ์ ไม่กังวลที่เฮเลนา

พยายามหลบหนี

เธออยากกรีดร้อง เธอจับประตูแล้วเขย่าอีกครั้ง
ถ้าเกิดมีใครมาโดยไม่รู้ว่ากำลังถูกล่อเข้าสู่กับดักสะ
ใครสักคนที่รอดชีวิตมาได้ขนาดนี้ แล้วถูกจับเพราะเธอ
เธอสุดหายใจเข้าแรง หน้าอกรู้สึกเหมือนจะปริแยก เธอทรุดตัวลง
เขย่าประตูครั้งแล้วครั้งเล่า รวากับเหล็กนั้นอาจงอเพื่อเธอถ้าเพียงแต่เธอจะดิ้น
มากพอ

ในที่สุดเธอก็กลับไปที่บ้านด้วยความสิ้นหวัง
ทุกแห่งที่เธอมองไปเป็นสีเทา หล้าตายและต้นไม้โกรนไร้ใบ บ้านมืดมนกับ
เถาไม้เลื้อยสีดำและหอยแครง กระทั่งลาดเขาซิดๆ ไร้สีสั่น ยอดเขาสีขาวหม่นคลุม
ด้วยหมอกบนท้องฟ้าอึมครึม

รวากับสีสันทันหมดถูกทำให้เหือดหายไปจากโลก ยกเว้นเธอ เธอยืนอยู่
ตรงนั้น เป็นสีแดงเลือดดัดกับสีขาวดำ

ลมพัดฝนสาดใส่เธอ ปะทะรavnน้ำแข็งหยดเล็กๆ ทำเอาเธอสั่นสะท้าน
เธอเปียกโชก มือเริ่มจะกลายเป็นสีขาว ปลายนิ้วปวดทุกครั้งที่ลมพัดแรง โลหะ
บนกุญแจมือแผ่ความหนาวเย็นไปจนถึงกระดูก

เธอคิดว่ามันบ้า พยายามคิด เธอจะทำอะไรได้บ้าง ต้องมีสักอย่างสิ
ไม่ แผนของเธอยังคงเหมือนเดิม ตาย ด้วยน้ำมือเฟอร์รอนหรือไม้ก้ำมือ
เธอเอง

ฝนไหลรินแทรกผมลงตามใบหน้าเมื่อเธอบังคับตัวเองให้เดินกลับไปยัง
ตัวบ้าน ทาสีดิบสองตัวยืนประจำการอยู่ข้างนอกที่บันไดชั้นบนสุดไปสู่ปีกหลัก
เธอจำพวกมันได้จากส่วนกลาง พวกมันตากแดดตากลมอยู่ข้างนอก เสื่อมสภาพ
ลงจนเกือบกลืนไปกับหิน แต่ทั้งคู่มองเมื่อเธอเข้าไปใกล้เฟอร์รอน

เฟอร์รอนเหลือบตาขึ้น สายตาแข็งกร้าว "เธอยังอยู่ข้างนอกนานไม่พอ
ไปเดินต่อ"

เธอเดินช้าๆ กลับเข้าไปในลาน ตรงกลางมีต้นไม้ไม่กี่ต้นที่ซ่อนเธอจาก
สายตาขณะเธอหมอบซุกอยู่ในทางเดินมุงหลังคาอีกฟากของลานบ้าน พยายาม

ทำให้ตัวเองอุ่น เธอเห็นผ้าคลุมบนพื้นกรวด เปียกฝนชุ่มโชก เธอวาดแขนรอบอก พยายามสงวนความร้อนของร่างกาย

อาการสั่นค่อยๆ หดลง ลมแรงอีกระลอกพัดหวิดเธอ เธอรู้สึกบางราว กระดาษ เหนื่อยจนหลับลือไปตรงนั้นได้เลย

ซึ่งอาจบ่งบอกถึงภาวะตัวเย็นเกิน...

ถ้าเธอหลับไป อวัยวะภายในจะเริ่มหยุดทำงาน และเธอจะตาย เธอเคยอ่านมาว่าเป็นวิธีตายที่ละมุนละม่อม เธอปล่อยตัวให้ค่อยๆ จมหายไปจนกระทั่งทุกอย่างเริ่มเลื่อนรางนาศบาย

"สร้างสรรค์ดีนี่" เสียงเฟอร์รอนเย็นยิ่งกว่าลม นิ้วจับแขนเธอ แล้วความร้อนก็แล่นพล่านไปทั่วตัว จู่ๆ หัวใจเธอก็เต้นรัวเร็ว เลือดอุ่นๆ สูบฉีดไปทั่วร่าง

เธอสูดหายใจด้วยความตกตะลึง ปิดตัวให้หลุดจากเขา แต่สายเกินไปแล้ว เขาลึงตาค้างเธอ "ลุกขึ้น"

เธอลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล ข้อมือเจ็บแปลบ เธอยังคงหนาวจนตัวซีด แขนขาแข็งทื่อด้วยความเย็น แต่ตอนนี้อุ่นเกินกว่าจะตาย

"อย่าให้ฉันต้องลากเธอไปล่ะ" เขาพูดตลอดไรรพณะหันแล้วเดินไป

เธอเดินตามเขาอย่างบึ้งตึง คนรับใช้รออยู่ตรงประตู ตัวที่สามที่เธอเห็นมา ตายเหมือนตัวอื่นๆ ตัวนี้เด็กกว่า สวมเครื่องแบบสาวใช้ มันถือแปรงกับผ้า เฮเลนพยายามหลบผ่านไปแต่กลับรู้สึกตัวว่าเธอถูกตรึงไว้กับที่

"ออเรเลียจะอาละวาดถ้าเธอทิ้งรอยโคลนเข้าไปในบ้านเป็นทาง นิ่งลง"

"ฉันทำความสะอาดตัวเองได้" เฮเลนพุดเสียงแข็ง

"ฉันไม่ได้ขอร้องนะ" เฟอร์รอนพุด กังวานของเขาสั่นสะเทือนไปตามเส้นประสาทเธอ เข้าเฮเลนอ่อนโยน ตัวเธอทรุดลงบนเก้าอี้ สาวใช้คุกเข่าลงและเริ่มทำความสะอาดรองเท้าเปียกปอนของเฮเลนาระหว่างที่เฮเลนนั่งตัวแข็งทื่อ ก้ำกึ่งระหว่างละอายกับสนใจปนสยดสยอง

ศรัทธากล่าวว่าวิญญาณกับร่างกายยังคงรวมเป็นหนึ่งเดียวกันอยู่จนกว่าจะเผาร่าง เมื่อไฟเผาผลาญเนื้อไปแล้วเท่านั้น วิญญาณอันละเอียดอ่อนจึงจะตัดการผูกโยงจากรูปกายหยาบทางโลก คนที่ใช้ชีวิตอย่างมีศรัทธาและปราศจาก

ความเลวทรามจะปลดปล่อยดวงวิญญาณบริสุทธิ์ที่อาจขึ้นสู่อาณาจักรสวรรค์
สูงที่สุดได้

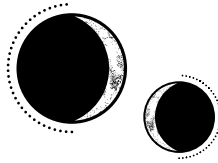
ถ้าร่างกายไม่ถูกเผา วิญญาณจะถูกทิ้งให้ติดอยู่ ไม่สามารถขึ้นสวรรค์และ
เสี่ยงจะถูกทำให้แปดเปื้อนด้วยการเน่าสลายศพของร่างกาย เมื่อถูกทิ้งไว้นาน
เกินไป ความไม่บริสุทธิ์ของร่างกายอาจแปรสภาพวิญญาณไปเป็นหนอนและแมลง
โรคระบาด และความชั่วร้ายอัปมงคลรูปแบบอื่นๆ ถูกตัดสินให้จมลงใต้ผิวโลก
และถูกกลืนกินตลอดกาลด้วยไฟมืดชั้นแฉะแห่งขุมลึก

การปลุกชีพเสี่ยงจะทำให้เกิดการแปรสภาพที่วุ่น การผูกโยงร่างกาย
และวิญญาณเข้ากับเนโครมันเซอร์หมายความว่าแม้แต่วิญญาณบริสุทธิ์ที่สุดก็อาจ
เสื่อมเสียเกินกว่าจะได้ขึ้นสู่สวรรค์นอกเสียจากจะถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระด้วย
ไฟศักดิ์สิทธิ์

เฮเลนอดแอบมองหน้าสาวใช้ไม่ได้ มองหาวิแววใดก็ตามที่บ่งบอกว่า
อาจยังมีวิญญาณอยู่ในนั้น กำลังเสื่อมสลายช้าๆ ติดอยู่ในสถานะที่ไม่ใช่ทั้งมีชีวิต
และตาย สายตาสาวใช้ว่างเปล่า หากมีเศษเสี้ยวของวิญญาณอยู่บ้าง มันก็ถูก
ดับไปภายใต้เจตจำนงของเฟอร์รอน

เธอเงยขึ้นมองเขา "เธอมันปีศาจ"

เขาเลิกคิ้วข้างหนึ่ง "สังเกตเห็นแล้วสินะ"

บทที่ 6

ลอว์รอนผลไปเมื่อสาวใช้ทำความสะอาดรองเท้าเฮเลนาเสร็จ เฮเลนายืนขึ้นทันที ไม่ยอมให้ซาคศพล้มล้มเธอมากไปกว่านั้นอีก

สาวใช้มุ่งตรงเข้าไปข้างในบ้าน ทันทีที่มันหันหลังให้ เฮเลนาคว้าหนังสือพิมพ์ที่ลอว์รอนวางทิ้งไว้ ซ่อนมันไว้ข้างหลังขณะเธอสุดหายใจลึก แล้วก้าวเข้าไปในบ้าน

เธอจดจ่อกับหนังสือพิมพ์ในมือขณะรีบเดินไปทางบันได

เงามืดปรากฏขึ้นแต่เฮเลนาไม่ยอมปล่อยตัวเองให้มอง เธอนับแต่ละก้าว มือแตะราวบันไดจากนั้นก็มัน จดจ่อกับวงแสงสีอำพันที่ส่องมาจากเชิงเทียน จนกระทั่งไปถึงห้อง

ห้องถูกเปิดระบายอากาศระหว่างที่เธอไม่อยู่ เติ่งถูกถอดผ้าปู เปลี่ยนชุดเครื่องนอน อากาศเย็นเกือบเท่าข้างนอก แต่หน้าต่างปิดอยู่และล็อกอีกครั้ง

เฮเลนาตัวเปียกโชกและหนาวจนแข็งแต่ลอว์รอนอาจรู้ตัวว่าเขาทิ้งหนังสือพิมพ์ไว้และจะมาเอา เธอไม่มีเวลาให้เสีย

เธอหมอบซุกใกล้หน้าต่างตรงที่แสงสว่างที่สุด ดากลินกินทุกถ้อยคำ เริ่มต้นตั้งแต่บนสุด โนเวมบริส 1788

เธอจึงมองวันที่ด้วยความตกตะลึง ไม่น่าถูกต้องไปได้ ความทรงจำสุดท้ายของเธอมิวันที่ชัดเจนคือตอนเธอได้ยินว่าโลลา บายาร์ดกลับเข้าทำหน้าที่ อัครวิพาลาตินและกลับไปรบเมื่อต้นปี 1786

ถ้าสงครามจบลงเมื่อสิบสี่เดือนก่อน นั่นก็คือปลายฤดูร้อนปี 1787 ซึ่งหมายความว่าเธอไม่มีความทรงจำช่วงสงครามนานเกือบสิบเก้าเดือน มันพรั่นพร่ำเมื่อเธอพยายามนึกย้อนกลับไป พยายามจดจำอะไรก็ตามนอกเหนือจากเวรในโรงพยาบาล เธอนึกอะไรไม่ออกเลย ไม่ว่าจะบทสนทนาหรือฤดูกาล หรือช่วงสำแดงพลังและช่วงพลังสงบของลูมิเเทีย อะไรก็ตามเว้นแต่เวรกะแล้วกะเล่า วันเวียนไม่รู้จบในโรงพยาบาล เหมือนเสียงกรีดร้องตลอดนิรันดร์

เธอข่มตาปิด แค้นสมอง ต้องมีสักอย่าง เธอไม่มีทางสูญเสียไปมากขนาดนั้น แต่เหมือนพยายามจับสายลมด้วยนิ้วมือ ความเจ็บแปลบเสียดแทงกะโหลก

เธอกะพริบตา ภาพวูบไหวเป็นสีแดงเมื่อตาเธอลืมขึ้น

เธอถือหนังสือพิมพ์อยู่

เธอกุมมันไว้อย่างแน่น เธอต้องรีบอ่านก่อนเฟอร์รอนจะสังเกตว่าเธอเอามา สายตาเธอกวาดรวดเร็วไปยังบทความแรก

ผู้หลบหนีคนสุดท้ายของกลุ่มหัวรุนแรงที่เรียกตนเองว่า ภาคีเปลวไฟนิรันดร์ถูกควบคุมตัวและเผชิญการไต่สวน สำนักงานกลางพาลาเดียใหม่ยืนยันตัวตนของเฮเลนา มาริโน นักเรียนวิชาเล่นแร่แปรธาตุชาวต่างชาติจากหมู่เกาะทางใต้ของเอทรีส รัฐบาลเอทรีสปฏิเสธความเกี่ยวข้องหรือการสนับสนุนใดก็ตามกับกิจกรรมของผู้ก่อการร้ายเปลวไฟนิรันดร์ เพื่อปกป้องพลเมืองของพาลาเดียใหม่จากความรุนแรงมากไปกว่านี้ มาริโนถูกคุมขังไว้ นอกเมืองที่สไปร์เฟลด์ระหว่างรอการตัดสินชะตาของเธอ

คฤหาสน์สไปร์เฟลด์อันมีชื่อเสียงของตระกูลเฟอร์รอนสร้างขึ้นด้วยเหล็กโดยอูเรียส เฟอร์รอน ด้วยโครงสร้างอันเป็น

เอกลักษณ์ สร้างขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองกั้ววานอันโดดเด่นของตระกูล
บ้านหลังนี้เป็นสถานที่ที่มั่นคงปลอดภัยสำหรับควบคุมตัวนักโทษ
อันตราย

ตระกูลเฟอร์รอน หนึ่งในตระกูลเก่าแก่ที่สุดของพาลาเดีย
ใหม่ มีประวัติความเป็นมาในภูมิภาคนี้มาก่อนตระกูลโฮลด์ฟาสต์
พวกเขาตกเป็นเหยื่อการข่มเหงของเปลวไฟนินดร์บ่อยครั้ง
เอเธริส เฟอร์รอน หัวหน้าสมาคมเหล็ก ถูกจับกุมและประหาร
ชีวิตโทษฐานกล่าวโจมตีระบอบอันกดขี่ของตระกูลโฮลด์ฟาสต์
และลูกชายของเขา เคน เฟอร์รอน ถูกกล่าวหาอย่างไม่มีมูลว่า
ลอบสังหารพริ้นซ์เพดอะพอลโล โฮลด์ฟาสต์ ข้อกล่าวหาทั้งหมด
ต่อพ่อและลูกถูกยกฟ้องในเวลาต่อมา...

เฟอร์รอนถูกกล่าวหาว่าฆ่าพริ้นซ์เพดอย่างนั้นหรือ การลอบสังหารที่เป็น
สาเหตุให้เกิดสงครามนะหรือ

เธอก็ต้องมองจนกระทั่งถ้อยคำเหล่านั้นพรำมัว

เธอจำการเสียชีวิตของพริ้นซ์เพดอะพอลโลได้ มีผู้พบเขาถูกฆ่าอย่าง
เหี้ยมโหดในลานรวมของสถาบันการเล่นแร่แปรธาตุ แล้วการสืบสวนก็เริ่มต้นที่
เธอจำไม่ได้ว่ามีข้อสรุปอะไรหรือเปล่า เกิดเรื่องขึ้นมากมายในช่วงนั้น พิธีศพ
เตรียมการให้ลูกสวมนงกุฎเป็นพริ้นซ์เพด โอกาสที่ควรจะเบิกบานยินดีกลับถูก
ปกคลุมไปด้วยความเศร้าโศกและตกตะลึง ลูกไม่ยอมรับความจริงแม้เพื่อน ๆ ต่าง
กล่าวคำปฏิญาณว่าจะปกป้องเขาจนตัวตาย พิธีจึงไม่ทันไรก็มีการปลุกปั่น และ
ผู้อมตะ และสงครามที่ดูจะไม่มีวันสิ้นสุด

เฟอร์รอนฆ่าพริ้นซ์เพดอะพอลโลหรือ ไม่น่าเป็นไปได้ ตอนนั้นเขาจะอายุ
แค่สิบหก บางทีข้ออ้างนี้อาจปั้นแต่งขึ้นเพื่อนำเสนอภาพตระกูลของเขาในฐานะ
เหยื่อของตระกูลโฮลด์ฟาสต์ยิ่งขึ้นไปอีกหรือเปล่า ดูน่าจะเป็นอย่างนั้นมากกว่า

เธออ่านส่วนที่เหลือของบทความ หวังว่าจะมีข้อมูลมากขึ้นแต่พบเพียง
เรื่องเล่าเดิม ๆ ของผู้อมตะเกี่ยวกับสงคราม ว่าพวกเขาไม่ได้เป็นฝ่ายเริ่ม ว่าที่จริง

ไม่เคยมี "สงคราม" แต่เป็นการก่อความไม่สงบโดยพวกหัวรุนแรงทางศาสนา กลุ่มเล็กที่ไม่ยอมรับสัมชชาสมาคมพาลาเดียซึ่งได้รับเลือกตั้งแบบประชาธิปไตย มันทำให้ลุดดูเป็นปีศาจกระหายอำนาจที่พยายามเผาทั้งเมืองจนวอดวาย เพื่อไม่ให้คนอื่นได้มันไป

ลุด คนที่ขึ้นไปบนหลังคาหอคอยเล่นแร่แปรธาตุคืนก่อนจะกลายมาเป็น พรินซิเพด ไปยืนอยู่เพียงลำพังที่ขอบหลังคา

เฮเลนาตามเขาไปและยืนใกล้เท่าที่จะกล้ายืน สัญญากับเขาว่าเธอจะทำทุกอย่างเพื่อเขาถ้าเขายอมก้าวถอยออกมาและจับมือเธอ

เขาไม่ฟัง จนกระทั่งเธอสาบานว่าถ้าเขาโดด เธอก็จะโดดด้วย เขาจึงก้าวถอยออกมาเพื่อช่วยชีวิตเธอ

ทั้งคู่ยังอยู่บนหลังคาด้วยกันจนอาทิตย์ขึ้น เธอจับมือเขาไว้และคุยตลอดคืน เล่าให้เขาฟังเรื่องเอทริส เรื่องหน้าผา และหมู่บ้านเล็กๆ ที่มีลาลาก เกียนระบายสี มะกอก ไร่นาทั้งหลาย และทะเลในวันฤดูร้อน ลักวันหนึ่งทั้งสองจะไปที่นั่นกัน เธอบอกเขา ทันทิที่ทุกอย่างดีขึ้นแล้ว เธอจะพาเขาไปและเขาจะเห็นว่ามันสวยงามขนาดไหน

ลุดไม่เคยอยากเป็นพรินซิเพด ถ้ามีคนอื่น เขาจะยกตำแหน่งนั้นให้ในชั่วอึดใจ

เฮเลนาพลิกหน้าหนังสือพิมพ์ กะพริบตาแรงๆ

คอลัมน์หนึ่งมีรายชื่อกาการประหารชีวิตโดยไฮริฟเมื่อสัปดาห์ก่อน มีรูปชายและหญิงท่าทางทุกข์ตรมคุกเข่าอยู่บนแท่น เพอร์รอนยืนอยู่ตรงนั้น สวมชุดสีดำ ทั้งตัวมีหมวกเกราะประณีตบดบังใบหน้าและผม มือชิดเชียวข้างหนึ่งยื่นเหยียดออก

เธอดูออกว่าเป็นเพอร์รอนจากท่าทางของเขาและนิ้วมียาวทึบอยู่ดูคุ้นตา แต่บทความนี้เรียกเขาแค่ว่าไฮริฟ

ไม่มีพูดถึงตรงไหนเลยว่าเคน เพอร์รอนคือไฮริฟ

เรื่องนี้เป็นความลับหรือ

ใครจะได้ประโยชน์จากสิ่งนี้ ถ้าดูจากสภาพทรุดโทรมของคฤหาสน์แล้ว